

Bên nhau trọn đời

Lời mở đầu

Chương 1: Tái Ngộ
Chương 2: Chuyển Biến
Chương 3: Tiếp Cận
Chương 4: Số Phận
Chương 5: Hồi Tưởng
Chương 6: Ly Hợp
Chương 7: Vội Vàng
Chương 8: Đắm Say.
Chương 9: Mãi Mãi
Chương 10: Đối Diện
Chương 11: Ưng Quân
Chương 12: Trờ Về

Bên nhau trọn đời

Tác giả: **Cổ Mạn**

Thể loại: **Ngôn Tình**

Ebook by Truyen368.com

Bạn đang đọc truyện Bên nhau trọn đời của tác giả Cổ Mạn trên website đọc truyện online. Tình yêu giống những nốt nhạc của điệu valse, nhẹ nhàng mà tha thiết tới khó quên. Vẫn có những nốt cao, nốt trầm hòa quyện trong bản nhạc của tình yêu. Ngay từ cái nắm tay đầu tiên cùng sánh bước trên con đường đời, hai người luôn cầu mong sẽ sống bên nhau trọn đời, cho tới khi cái chết chia lìa như vị cha xứ tuyên bố hôn ước trên thánh đường vẫn nói. Nếu bạn từng xem phim "The Note Book" bạn sẽ không cảm nổi nước mắt khi đoạn kết của phim hiện ra. Hai người già ở viện dưỡng lão ngày ngày trò chuyện, bầu bạn cùng nhau lại hóa ra một cặp vợ chồng. Họ là mối tình đầu của nhau, trải qua bao sóng gió rồi đoàn tụ và ở bên nhau cho tới khi đầu bạc, tới khi cụ bà không còn nhớ chút gì về quá khứ, không nhận ra chồng con khi ngồi trước mặt họ. Hạnh phúc của tình yêu giản dị là sự vượt qua mọi khổ đau, chướng ngại, nắm tay nhau tới đầu bạc răng long. Đó cũng là thông điệp mà Cổ Mạn mang tới cho độc giả của cô qua cuốn sách "Bên nhau trọn đời". Như một điệu valse duyên dáng, "Bên nhau trọn đời" đi vào lòng độc giả với cốt truyện nhẹ nhàng nhưng chứa đựng tất cả cung bậc cảm xúc của tình yêu: cảm hận, nhớ nhung da diết, ghen tuông, hạnh phúc tuôn trào và cả những kỉ niệm ngọt ngào của mối tình đầu khó quên. Mặc Sinh và Dĩ Thâm là cặp uyên ương trai tài, gái không sắc và không có gì nổi bật như tất cả cặp đôi bạn từng gặp trên phim Hàn Quốc. Họ có chung kí ức mối tình đầu đẹp như trong mộng rồi hiểu lầm khiến họ rời xa nhau tới 7 năm. Khi gặp lại, dù giữa hai người là những khoảng lặng khó nói lên lời nhưng chính sự si tình nồng nàn của Dĩ Thâm đã kéo Mặc Sinh lại bên anh, biến cô thành người vợ như anh hằng mong ước từ ngày đầu tiên yêu nhau. Tình yêu giống những nốt nhạc của điệu valse, nhẹ nhàng mà tha thiết tới khó quên. Vẫn có những nốt cao, nốt trầm hòa quyện trong bản nhạc của tình yêu. Đây là tác phẩm điển hình của văn học mạng Trung Quốc. Độc giả đã luôn thúc giục và chờ đợi các phần tiếp theo của tác giả Cổ Mạn khi truyện được đưa lên. Hình tượng Dĩ Thâm, người đàn ông chung tình, tài giỏi và hoàn hảo đã khiến các cô gái say mê. Câu chuyện tình Dĩ Thâm - Mặc Sinh tới khi gặp lại vẫn khiến bạn muốn lần dở lại để được sống cùng những cảm xúc phức tạp của nhân vật. Vui khi họ hạnh phúc, hồi hộp lo lắng khi họ sống trong hiểu lầm thù hận mà ngọn lửa tình vẫn cháy. Dù theo mô típ cũ của truyện tranh Nhật hay phim tình cảm Hàn Quốc nhưng cách dẫn truyện khéo léo của tác giả khiến họ không thể rời cuốn truyện mà đọc một mạch tới trang cuối cùng, sống cùng những giây phút tuyệt vời của Dĩ Thâm và Mặc Sinh. Vẫn biết tình yêu hoàn hảo rất khó tìm, nhưng mọi quyết định lựa chọn đều nằm trong tay bạn. Vì vậy đừng làm mình hối tiếc bạn nhé!

Chương 1: Tái Ngộ

Triệu Mặc Sinh lặng người nhìn cặp trai gái đứng trước quầy bán rau, một lần nữa chị cảm nhận sự lạ lẫm của số phận. Bảy năm trước, chính họ khiến chị quyết định ra đi. Bây giờ họ lại cùng nhau đi mua sắm, vậy là cuối cùng họ vẫn cùng nhau! May mà hồi ấy chị bỏ ra đi, nếu không... Mặc Sinh không dám nghĩ thêm...

Hà Dĩ Thâm, Hà Dĩ Văn, sao mình ngốc thế, tại sao cứ một mực cho rằng hai người ấy tên giống nhau thì nhất định là anh em?

"Chúng tôi không phải là anh em, trước đây hai gia đình chúng tôi là hàng xóm của nhau, đều họ Hà cho nên cũng đặt tên cho các con giống nhau. Về sau, cha mẹ Dĩ Thâm đột ngột qua đời, cha mẹ tôi nhận nuôi Dĩ Thâm."

"Chị tưởng, chị mạnh hơn tình cảm hai mươi năm giữa tôi và Dĩ Thâm sao?"

"Hôm nay tôi chính thức cho chị biết, tôi yêu Dĩ Thâm, nhưng tôi không muốn yêu thầm yêu lén. Tôi và chị sẽ cạnh tranh công khai."

Năm 19 tuổi, một ngày trước sinh nhật Mặc Sinh, cô bạn gái Hà Dĩ Văn vốn điềm đạm, bỗng nhiên thẳng thắn tuyên bố với chị. Một người dịu dàng, không bao giờ tranh giành với ai như Dĩ Văn mà quả quyết như vậy, chắc hẳn cô ấy phải yêu Dĩ Thâm nhiều lắm.

Còn chị? Chị có gì để cạnh tranh với Dĩ Văn? Chính vào ngày Dĩ Văn tuyên chiến, chị đã thua, sau đó chị đã chạy trốn sang Mỹ suốt bảy năm trời.

“Ồi, Hà Dĩ Thâm” – Nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng, những lời nói tuyệt tình của anh ta, Mặc Sênh thấy nhói nhói trong lòng. Tuy cảm giác rất mơ hồ, khó nhận ra, nhưng chắc chắn là có thật.

Anh đi về phía chị, bàn tay Mặc Sênh nắm chặt tay đẩy xe hàng đến mức các đầu khớp ngón tay trắng bệch, như sắp long ra. Nhưng siêu thị lúc đó quá đông, chị lại đang đẩy cái xe chứa hàng nên hoàn toàn không thể dễ dàng quay người bỏ chạy. Tuy nhiên ngay lập tức chị nghĩ, vì sao mình phải lẩn tránh? Mình nên bình thần nói với họ một câu đại loại: “Ồ, đã lâu không gặp.”

Rồi kiêu hãnh quay đi, để lại cho họ một hình ảnh đẹp về mình mới phải.

Nhưng, có thể họ không nhận ra mình. Có thể lắm chứ, mình đã thay đổi nhiều, mái tóc dài buông xõa năm xưa giờ biến thành mái tóc ngắn chấm tai, làn da trắng nõn ngày nào giờ đã sạm đi nhiều bởi cái nắng bang California, lại còn quần bò, áo phông rộng thùng thình, giày thể thao, khác xưa nhiều quá!

Họ bước từng bước, chậm chậm tiến lại gần nhau, rồi... lướt qua nhau.

Đau đớn quá!

Hình như có tiếng nói vắng lại.

“Có cần mua thêm sữa không?” – Đúng là tiếng Dĩ Văn rồi, vẫn nhỏ nhẹ như xưa.

“...”

Chị không nghe rõ câu trả lời. Nhớ quá, giọng nói trầm ấm như tiếng vĩ cầm của Dĩ Thâm luôn vang bên tai Mặc Sênh trong suốt bảy năm chị lưu lạc xứ người.

Hăng hực, nhưng đồng thời cũng thấy nhẹ nhõm. Mặc Sênh ngẩng đầu này giờ vẫn cúi, quả quyết bước đi.

“Rầm”, chiếc xe đẩy xô vào đồng xà phòng hạ giá chất như núi trên lối đi. Thủ phạm là chị đứng ngây nhìn mấy trăm bánh xà phòng đổ tung toé, ngổn ngang.

Tệ thật, liệu có thể vờ tỏ ra không biết mình là người gây ra chuyện?

“Trời ơi, đây là lần thứ ba trong ngày rồi.” – Người quản lý siêu thị không biết từ đâu chạy đến nói như rên lên.

Cho nên, cũng không nên trách người ta, sao lại chất hàng ngay giữa lối đi như vậy. Mặc Sênh lẩm bẩm, cố làm ra vẻ hối hận.

Cảnh tượng đương nhiên thu hút sự chú ý của những người xung quanh, trong đó có Dĩ Văn. Dĩ Văn liếc nhìn về phía có nhiều tiếng ồn ào, bỗng giật mình – Cô ta! Có phải cô ta không? Dĩ Văn dường như không tin vào mắt mình... Đúng là cô ta! Trở về rồi ư?

“Chuyện gì thế Dĩ Văn?” – Hà Dĩ Thâm, không hiểu, quay sang hỏi, bất giác nhìn theo ánh mắt của Dĩ Văn.

Thân hình cao lớn của Dĩ Thâm bỗng khựng lại.

Triệu Mặc Sênh!

Người phụ nữ cúi đầu như một đứa trẻ mắc lỗi kia chẳng phải là Triệu Mặc Sênh? Về mặt thiếu tự nhiên, mắt thấp thoáng nụ cười tình quái không thể chối cãi. Từ xa khó nhìn rõ nét mặt cô ta, nhưng Dĩ Thâm biết. Anh vẫn biết, cô ta là vậy, sau khi khuấy đảo cho nước ao đục ngầu rồi bỏ đi một cách vô trách nhiệm, ương ngạnh, ích kỷ và đáng ghét.

Chấn bảy năm, cô ta vẫn còn nhớ đường về ư?

Hà Dĩ Thâm gọi: “Dĩ Văn, về thôi!”

Dĩ Văn kinh ngạc nhìn về mặt bình thần của Dĩ Thâm: “Anh không định đến chào một câu ư? Hay là...”

“Cô ấy từ lâu đã không còn tồn tại trong cuộc sống của anh.” – Giọng Dĩ Thâm dừng dừng, có vẻ như không có chuyện gì thật.

Dĩ Văn thăm quan sát nét mặt Dĩ Thâm, nhưng không tìm thấy gì hơn, đoạn nói nhỏ: “Đi thôi anh!”

Nhưng cuối cùng cái nhìn của Dĩ Văn vẫn vô tình hướng về Mặc Sênh, đúng lúc chị ngoảnh lại, ánh mắt hai người gặp nhau, Mặc Sênh lộ vẻ ngạc nhiên, nụ cười thoáng hiện trên mặt, chị bối rối gật đầu.

Dĩ Văn vội vàng quay đầu gọi: “Dĩ Thâm...”

“Gì thế?”

“Chị ấy...”- Dĩ Văn đột nhiên dừng lại, trong đám người đang trước không nhìn thấy bóng dáng Mặc Sênh đâu nữa.

“Sao thế?” – Dĩ Thâm hỏi.

“Không, không có gì.” – Dĩ Văn cúi đầu. Chỉ có điều vừa rồi cô đã nhìn thấy họ, tại sao họ lại dễ dàng bỏ qua, cố tình không nhận nhau? Lại còn Dĩ Thâm nữa, rõ ràng đã nhìn thấy...

Không ngờ lại có ngày mình trở về đây.

Chủ biên hỏi Mặc Sinh trong lần đầu gặp nhau: “Cô Triệu, vì sao cô lại chọn làm việc ở thành phố này?”

Mặc Sinh bỗng lúng túng không biết trả lời thế nào. Vì sao ư? Bởi vì, đây là nơi tôi đã học một năm đại học? Bởi vì nơi đây tôi đã quen anh? Bởi vì nơi đây tôi đã có nhiều kỷ niệm, rất nhiều?

Lúc đầu chính Mặc Sinh cũng không biết, tại sao nơi đầu tiên chị nghĩ tới sau khi về nước là thành phố nơi này. Mãi đến hôm gặp lại Dĩ Thâm chị mới hiểu, chị muốn gặp anh, mặc dù anh đã không còn thuộc về chị, nhưng chị vẫn muốn nhìn thấy anh.

Chỉ nhìn thôi.

“Có lẽ là do tôi không thể về nhà.” – Mặc Sinh nói. Chủ biên nhìn chị rất lâu có vẻ ngạc nhiên, có thể giữ cô ta làm phóng viên ảnh – Bà chủ biên trầm ngâm.

Tuy nhiên, việc chủ biên quá coi trọng lý lịch làm việc ở nước ngoài của chị lại khiến Mặc Sinh cảm thấy bất an.

“Đó chỉ là một tạp chí nhỏ.” – Chị nói với bà ta như vậy.

“Ồ, cô Sinh.” – Bà chủ biên hơn 40 tuổi thân mật gọi tên Mặc Sinh: “Chị khen kiến thức sâu rộng của tôi ư? Kiến thức của tôi rất bình thường. Tôi chỉ làm việc ở một tờ báo nhỏ của Mỹ, biết khá rõ tờ báo đó thôi.” – Mặc Sinh cười đáp lại lời khen của bà chủ biên, cảm giác bất an trong chị bỗng chốc tiêu tan.

“Cô Sinh, tôi biết, một người Trung Quốc làm phóng viên ảnh ở Mỹ đâu phải dễ, nhất định chị phải ưu tú hơn người da trắng. Bọn họ luôn cho rằng người Trung Quốc chúng ta không có gen nghệ thuật.” – Bà chủ biên tiếp tục câu chuyện.

Việc làm vậy là đã ổn. Chị được nhận vào làm phóng viên ảnh cho tờ tạp chí phụ nữ này. Mặc Sinh vẫn đến siêu thị đó mua đồ, nhưng không hề gặp lại họ. Mãi đến một hôm, người bảo vệ siêu thị gọi chị lại: “Chị ơi, mời chị đến phòng bảo vệ một lát.”

Mặc Sinh ngạc nhiên, cảm giác có chuyện chẳng lành, báo chí nhiều lần đăng tin nhân viên bảo vệ ở một số siêu thị cưỡng chế khám xét, thậm chí đánh khách hàng.

Mặc Sinh nhìn anh ta với ánh mắt cảnh giác, anh bảo vệ tỏ vẻ ái ngại, nói: “Xin lỗi chị, chúng tôi không có ý gì, chỉ muốn hỏi, một tháng trước đây chị có đánh mất thứ gì không?”

Một tháng trước mình vừa về nước, chẳng lẽ đánh mất thứ gì mà mình không biết? Chị lặng lẽ đi theo người bảo vệ với một chút hiếu kỳ. Đến phòng bảo vệ, anh ta đưa cho Mặc Sinh một cái ví da màu đen.

Nhìn qua Mặc Sinh cũng biết đó không phải là ví của mình, chị lắc đầu nói: “Anh nhầm rồi, không phải của tôi.”

Người bảo vệ ngạc nhiên, hỏi lại: “Chị mở ra xem.”

Chị đón cái ví, mở ra, bên trong có bức ảnh của chị.

Người bảo vệ nói: “Ảnh của chị phải không, mặc dù giờ chị đã khác nhiều, nhưng tôi vẫn nhận ra.”

Khác rất nhiều, bởi vì bức ảnh chụp lúc Mặc Sinh vừa vào đại học, vẫn còn để tóc dài, tết thành bím đuôi ngựa, cười một cách ngốc nghếch.

Sao nó lại có trong ví của một người lạ?

Mặc Sinh trả cái ví cho người bảo vệ: “Đây hoàn toàn không phải tôi.”

Người bảo vệ vẫn một mực: “Người trong ảnh không phải chị sao?”

“Đúng là tôi, nhưng cái ví không phải của tôi.”

“Nhưng nhất định là người quen của chị. Này, có khi chủ nhân của cái ví thăm yêu chị cũng nên...”

Ồ, thật bất ngờ! Ai bảo người Trung Quốc thiếu óc liên tưởng?

“Nhưng...”

“Chị cầm đi, cầm đi. Mãi chẳng có ai đến nhận, để ở đây chúng tôi cũng khó xử lý, đem nộp coi như sung công, trả lại cho chị, chị và chủ nhân cái ví nhất định có quan hệ với nhau. Ồ, mà biết đâu tôi chẳng tác thành một cuộc hôn nhân...” – Người bảo vệ hình như mê xem phim truyền hình, một mực tin vào suy diễn của anh ta.

Một tháng trước, có thể Dĩ Thâm đã đánh rơi cái ví vào lúc họ gặp lại nhau. Dĩ Thâm đánh rơi ư? Mặc Sênh mang cái ví về nhà với suy diễn vắn vơ.

Buổi tối sau khi tắm xong, nằm trên giường, Mặc Sênh giờ xem lại cái ví, kiểu dáng đơn giản, nhãn hiệu nổi tiếng, tiền không nhiều, hoàn toàn không thể xác định được thân phận chủ nhân của nó.

Mặc Sênh thận trọng rút bức ảnh ra, ở một góc bức ảnh có mấy chữ nổi, chắc chắn được bóc ra từ giấy tờ nào đó, lật bức ảnh, chị ngỡ ngàng, mặt sau có chữ! Nét chữ phóng khoáng, rần rờ như cào rách giấy của anh, Mặc Sênh không bao giờ quên.

Đó là nét chữ của Dĩ Thâm. Dòng chữ viết bằng bút máy, mực đen: My sun shine!

Trong một thành phố phức tạp vẫn có thể sống rất đơn giản, làm việc, ăn, ngủ, chỉ có vậy. Sau thời kỳ thích nghi ban đầu, những ngày tiếp theo chỉ là sự lặp lại máy móc.

“Chị Sênh, tôi tìm chị khắp nơi.” – Mặc Sênh vừa bước vào tòa soạn, đã nghe có người gọi từ xa.

“Bạch hả, có việc gì thế?”

Bạch họ Lý, còn rất trẻ, cũng là phóng viên ảnh. Cậu ta rất có tài tiếp xúc với các siêu sao, siêu mẫu nên được giao phụ trách ảnh bìa.

“Vợ em sinh cháu, buổi chụp ảnh siêu mẫu Tiêu Tiêu ngày mai chị giúp em được không?”

Tiêu Tiêu? Mặc Sênh hơi do dự: “Tôi thì không có vấn đề gì, có điều nghe nói tính khí cô ta rất khó chịu, nếu không phải là người quen chưa chắc cô ta đã đồng ý cho chụp.”

Bạch đã nghĩ tới chuyện này, anh nghĩ một lát nói: “Thế này vậy, chị cứ đi thử, nếu không được thì gọi cho em.”

Ngày hôm sau, khi nhìn thấy người mẫu Tiêu Tiêu nổi tiếng lạnh lùng, Mặc Sênh hoàn toàn bị bất ngờ, chị không biết giới người mẫu trong nước, trước đó lại chưa bao giờ xem ảnh Tiêu Tiêu, không ngờ cô ta lại... lại rất giống một người bạn thời đại học của chị.

Nhưng bạn đại học của Mặc Sênh là cô gái nông thôn chất phác, vụng về, còn cô người mẫu trước mặt chị, cặp chân dài ngọc ngà vắt chéo nhau, động tác hút thuốc vừa điệu nghệ vừa quyến rũ...

Mặc Sênh không dám nhận, có lẽ chỉ là hai người giống nhau thôi.

Nhưng người đẹp Tiêu Tiêu nheo mắt nhìn Mặc Sênh, đoạn sải những bước dài đến bên chị:

“Thế nào, không nhận ra nhau à?”

“...Thiếu Mai ư?”

“Hừ, không phải tớ thì ai đây.” Cô ta cười đắc ý.

“Chị Sênh, thì ra chị là người quen của Tiêu Tiêu? Tốt quá.” – Cậu Đồng đi cùng vui vẻ góp chuyện.

“Hồi học năm thứ nhất, cậu ở giường trên, tớ giường dưới.”

“Thời sinh viên ai cũng thích giường tầng.” – Người quản lý của Tiêu Tiêu chen lời.

“Chẳng phải các vị đến chụp ảnh sao, mau chụp đi!” – Tiêu Tiêu nhiệt tình giục.

Thiếu Mai thay đổi nhiều quá! Mặc Sênh vừa lấy góc chụp vừa nghĩ, trước ống kính hoàn toàn không phải là một Thiếu Mai vụng về đến đáng yêu. Vậy cô ta là ai?

Có lẽ chẳng là ai hết. Một nhiếp ảnh gia có thể chụp được cái thần của người mẫu, nhưng Mặc Sênh không chụp được cái thần của Tiêu Tiêu, có lẽ chị chưa đủ tài, hay nói đúng hơn, có lẽ người đứng trước ống kính hoàn toàn không có cái đó.

Tiêu Tiêu rất trống rỗng! Một sự trống rỗng đến tuyệt vọng, có lẽ chính sự trống rỗng này khiến cô ta nổi như cồn.

Chụp xong một tổ hợp ảnh, Tiêu Tiêu xua tay: “Hôm nay chụp đến đây thôi.”

“Nhưng, Tiêu Tiêu vẫn còn phải...” – Người quản lý của Tiêu Tiêu ngạc nhiên nhắc.

“Đến đây thôi.” – Tiêu Tiêu kiên quyết quay sang nói với Mặc Sênh: “Chúng mình đi uống cà phê.”

“Lâu ngày không gặp, nên uống rượu mới phải, tiếc là gần đây dạ dày mình có vấn đề, đành uống cà phê vậy.”

“Ồ, uống cà phê rất tốt, có lẽ bạn nên uống cùng với sữa.” – Mặc Sênh không biết nên nói thế nào. Có bao nhiêu, bao nhiêu chuyện cần hỏi, thực sự không biết bắt đầu từ đâu.

“Sức khỏe rất quan trọng, ăn kiêng cũng nên có điều độ.” – Mặc Sênh chọn một chủ đề ngoài rìa nói.

“Xưa nay tớ chưa bao giờ ăn kiêng.” – Tiêu Tiêu nửa cười, nửa không: “Tớ nghiện rượu.”

“Thiếu Mai!” – Mặc Sênh kinh ngạc bởi cái cách cô ta đối xử với bản thân. Chị xúc động nắm tay người bạn cũ. Thiếu Mai, tại sao lại trở nên như vậy?

Tiêu Tiêu theo phản xạ hất tay Mặc Sênh, làm chị ngẩn người, cả hai im lặng có phần lúng túng.

“Cậu thay đổi nhiều quá.” – Lúc lâu sau, Mặc Sênh lên tiếng về xót xa.

“Đúng vậy, còn nhớ hồi năm thứ nhất tớ thậm yếu một người không?” – Tiêu Tiêu lạnh lùng kể: “Một hôm, tớ nói thẳng với anh ta, tớ thích anh ta, anh ta thừa nhận nhưng không yêu tớ. Sau đó Thiếu Mai đã chết, tớ bây giờ là Tiêu Tiêu”

Lời Tiêu Tiêu như khía vào tâm can. Mặc Sênh thấy đau lòng, chẳng biết nói gì thêm.

Lát sau, Tiêu Tiêu lại nói giọng mỉa mai: “Rốt cuộc cậu vẫn không thay đổi. Vẫn giả bộ cao thượng. Sao lại từ bỏ nước Mỹ vàng son mà về?”

Câu nói ít nhiều làm tổn thương Mặc Sênh, nhưng nghĩ lại mình cũng có lỗi. Năm xưa, chị lẳng lặng bỏ đi, bảy năm bất vô âm tín, chị có lỗi với bạn bè: “Lúc đó, mình đi vội quá...”

“Không cần nói với tớ những cái đó.” – Tiêu Tiêu ngắt lời: “Những cái đó nên nói với Dĩ Thâm.”

Hà Dĩ Thâm? Sao lại liên quan đến anh ta? – Mặc Sênh nhớ lại cảnh Dĩ Thâm, Dĩ Văn cặp kè bên nhau hôm ở siêu thị: “Mình nghĩ anh ta chẳng quan tâm đâu...”

“Không quan tâm? Cậu tưởng ai cũng vô tâm như cậu sao?”

Tiêu Tiêu có vẻ xúc động: “Mấy ngày đầu lúc cậu mất tích, anh ta tìm cậu, trông giống một người điên, về sau anh ta nhất định ở lại ký túc xá chờ, kết quả anh ta chờ được cái gì?” Tiêu Tiêu cau mày: “Kết quả là có mấy người đến mang đồ của cậu đi, họ bảo với anh ta, bảo với chúng tớ, cậu đã đi Mỹ, có thể không bao giờ trở lại.”

“Mặc Sênh, cậu ác quá.” – Tiêu Tiêu dừng một lúc, lại tiếp: “Tớ không bao giờ quên phản ứng của Dĩ Thâm lúc đó, anh ta có cái vẻ của một người bị rơi xuống vực, mặt tối tăm, tuyệt vọng khiến bọn tớ phát sợ, không ngờ một người kiêu ngạo như Dĩ Thâm, lại như vậy...”

Mặc Sênh choáng váng, chuyện đó có thật ư ?

“Có lẽ anh ta thấy áy náy...”

“Triệu Mặc Sênh, người bỏ Dĩ Thâm đi Mỹ là cậu, cậu mới là người phải áy náy,”

“Thiếu Mai, cậu không hiểu đâu...”

“Tớ có mắt, tớ hiểu.”

Tiêu Tiêu không nói nữa. “Vậy ra mọi người cho rằng mình bỏ anh ta! Rõ ràng không phải thế!”- Mặc Sênh mỉm cười cay đắng.

Rõ ràng anh ta đã nói như vậy...Anh ta nói anh ta không muốn gặp chị, không bao giờ muốn nhìn thấy chị nữa. Anh ta bảo chị đi đi, càng xa càng tốt...

Rõ ràng là anh ta!

Từ biệt Tiêu Tiêu, Mặc Sênh đi trên đường phố khi đó đã vào hạ, lời Tiêu Tiêu vẫn vang bên tai.

“Về sau anh ta ở một mình mãi...” Thế còn Hà Dĩ Văn? Không phải cô ấy yêu Dĩ Thâm mãnh liệt, quyết theo đuổi anh ấy bằng được sao?”

Rốt cuộc họ không ở với nhau. Vậy chuyện năm xưa là thế nào?

Vì sao Dĩ Thâm lại nói như vậy?

Mặc Sênh xòe bàn tay, bên trong có mảnh giấy viết địa chỉ của “Văn phòng luật sư Hà Dĩ Thâm.”

Tiêu Tiêu nói: “Có thể cậu cần.”

Không phải mình đến tìm mà chỉ là tiện đường rẽ qua. Nhưng quả thực Mặc Sênh đang đứng trước cửa “Văn phòng luật sư...”

Cô gái trẻ nói như người có lỗi: “Luật sư Hà không có đây, xin hỏi, chị có hẹn trước không?”

Mặc Sênh không nhớ cảm giác của chị lúc đó, thất vọng hay nhẹ nhõm: “Không.”

“Vậy nếu chị có việc, tôi sẽ nhắn với luật sư Hà, hoặc là...” – Cô gái nhìn đồng hồ trên tường: “Chị có thể chờ, luật sư Hà cũng sắp về.”

“Ồ không, lần sau tôi đến.” – Mặc Sênh đi vài bước, đoạn quay lại: “Đây là cái ví của luật sư Hà, nhờ cô chuyển giúp, cảm ơn.”

Một kết quả đến là hay!

Vốn duyên mỏng chẳng trách tình không sâu.

“Chị Sênh, chị thấy làm việc ở trong nước và ở nước ngoài có gì khác nhau?” – Sắp hết giờ làm việc, một nhân viên cùng phòng đột nhiên hỏi.

“À,” – Mặc Sênh nhìn quanh, thấy không có sếp, nên nói thẳng thắn: “Lương cao hơn nhiều.”

“Tiếc thế!” – Đồng nghiệp suýt xoa.

“Ở bên đó chị có bị phân biệt đối xử không?”

“Ít nhiều cũng có.”

“Thực ra chuyện đó cũng chẳng đáng quan tâm, ngay người Hồng Công cũng còn coi thường người Đại lục nữa là!” – Đồng nghiệp Đại Bảo vừa từ Hồng Công về xen lời.

“Khi bản thân mình gặp phải chuyện đó mình sẽ không nghĩ thoáng được như thế đâu. Một lần trước mặt bao nhiêu đồng nghiệp của tôi, ông chủ đột nhiên tuyên bố, Trung Quốc không có một nhà nghệ thuật thực sự. Tôi tức lắm, chưa bao giờ cảm thấy mình đích thực là người Trung Quốc đến vậy, ngay lúc đó tôi chỉ vào mũi ông ta nói, ông biết gì về nghệ thuật Trung Quốc. Khi người Trung Quốc chúng tôi làm nghệ thuật, không biết người Mỹ các ông đang lang thang ở đâu!

“Có thể chứ, rất khảng khái!” – Các đồng nghiệp vỗ tay tán thưởng, khen câu đối đáp hay tuyệt, sau đó có ai đó hỏi: “Về sau vì sao chị bị sa thải?”

“...” Mặc Sênh cười – “Ông chủ tuy ngạo mạn, nhưng cũng khá độ lượng. Về sau, một hôm không biết ông ta lấy đâu ra tờ giấy to có các ô vuông bảo tôi viết mấy chữ Trung Quốc, ông ta nói muốn treo ở phòng khách.”

“Thật không?”

“Chị Sênh, chữ chị có được không?”

“Tôi thể hiện ngay bản lĩnh của Trịnh Bản Kiều, đầu tiên tôi lòi nào bút nào nghiêng để tất lên bàn, làm ra vẻ loay hoay một hồi, tôi ngoáy liền mấy chữ. Nói thực mấy chữ đó nếu không phải chính tay tôi viết, tôi cũng chịu không thể nào đọc ra.”

“Chị viết chữ gì?”

“Nhĩ nãi man di” (“Ông cũng là đồ man di”)

“Oc!” – Có ai đó cười bắn cả trà trong miệng ra.

Trong tiếng cười rộ, có người gọi: “Chị Sênh, có người tìm.”

Mặc Sênh quay đầu, Hoa Tiên Tử – Tiểu Hồng biệt hiệu “Hoa Tiên Tử” te tái chạy vào, thở gấp: “Chị Sênh, ở phòng khách kia kia, diễn trai lắm, rất lạnh lùng, rất đàn ông, thoát nhìn đã biết ngay thuộc loại đàn ông thành đạt. Chị Sênh, chị vừa về nước đã đã tắm được đám hơi thế. Vậy mà cứ giấu tài.”

Lời của Hoa Tiên Tử nếu tin được có họa là lợn cũng biết bay, lời cô ta ít nhất cũng phải trừ hao mấy phần, thậm chí một nửa.

Nhưng Mặc Sênh rất tò mò, chị vừa về nước đã quen biết ai đâu, ai có thể đến tìm mình chứ?

Tuyệt nhiên không thể nghĩ lại là anh!

Nhưng người đàn ông đứng bên cửa sổ phòng khách tòa soạn quay lưng về phía chị, chính là Hà Dĩ Thâm.

Nghe tiếng kẹt cửa anh quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng hướng về phía chị, hoàn toàn lãnh đạm, không một chút biểu cảm.

Hoa Tiên Tử không nói quá, người đàn ông này rất mực tuấn tú, phong thái đường hoàng, bộ comple đắt tiền vừa vặn làm tôn vóc người cao lớn tuyệt đẹp, vẫn điềm tĩnh tự tin như trước, nhưng có gì đó xa cách khiến người ta e ngại.

Mặc Sênh không thể nào mở miệng.

Người đàn ông điềm tĩnh, chậm rãi gật đầu chào: “Triệu tiểu thư”

Triệu tiểu thư?

Mặc Sênh thực sự muốn mỉm cười nhưng khó quá: “Hà... tiên sinh”

Chỉ cái ghế phía xa, chị nói: “Mời ngồi!”

Mặc Sênh đi lấy hộp trà, chị không thể bình tĩnh như anh, chỉ cố che giấu xúc động của mình: “Anh uống gì?”

“Cảm ơn, không cần.” – Ánh mắt nghiêm nghị, anh ta nói. “Tôi nói vài câu rồi sẽ đi ngay.”

“Anh đến tìm tôi, sao biết tôi ở đây?” Anh im lặng, lát sau mới nói: “Tiêu Tiêu, tôi là luật sư của Tiêu Tiêu.”

“Có việc gì không?”

Khẩu khí của anh ta như toát ra hơi lạnh: “Mấy hôm trước Triệu tiểu thư hạ cố đến văn phòng của tôi, nói là sẽ quay trở lại, chờ mãi không thấy, tôi đành thân hành đến thăm.”

Mặc Sênh kinh ngạc, ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt sáng quắc của anh ta: “Sao anh biết..” Chị không để lại tên, sao anh ta biết người đến trả cái ví là chị?

“Tiểu thư, tôi đương nhiên có khả năng suy đoán của một người bình thường” – Anh ta nói giọng đầy vẻ chế nhạo.

Có lẽ các luật sư đều thế. “Khả năng suy đoán của một người bình thường.” Mặc Sênh nhìn vào bức tường trước mặt: “Tôi đến trả cái ví, anh nhận được rồi, cần gì phải đến đây.”

Mắt Hà Dĩ Thâm đột nhiên loé lên: “Ngoài trả cái ví, cô không có việc gì nữa ư?”

Còn có việc gì nữa? Mặc Sênh nói dứt khoát: “Không”

“Rất tốt” – Mắt anh ta thoáng thất vọng, anh bước đến trước mặt chị: “Nhưng tôi có việc.”

Anh lấy cái ví để trước mặt chị: “Trong cái ví này vốn dĩ có một bức ảnh, cô Triệu có biết gì về nó không?”

Đương nhiên biết, Mặc Sênh cúi đầu: “Thế ư? Quả thật tôi không để ý.”

“Thật sao? Trong ví ngoài tiền chẳng có gì nữa, sao cô Triệu biết nó là của tôi?”

Mặc Sênh im lặng. Chị quên rằng anh là luật sư, luôn biết tìm ra sơ hở trong lời nói của đối phương. Nếu muốn lừa anh ta phải biết lượng sức mình.

Anh ta hơi cúi người nói như nói thầm: “Cô có thể cho tôi xin lại bức ảnh không?”

Mặc Sênh bỗng cảm thấy kỳ lạ. Anh ta có ý gì vậy? Vừa tỏ ra là người ngoài, vừa muốn đòi lại bức ảnh.

“Người trong ảnh là tôi, tại sao tôi phải trả lại anh?”

“Triệu tiểu thư, tôi khuyên cô không nên tranh luận vấn đề quyền sở hữu với một luật sư.” – Dĩ Thâm lãnh đạm nói.

Mặc Sênh tức giận, một Dĩ Thâm như vậy, chị không quen, cũng không thể đối phó. “Bức ảnh không có ở đây.” – Cuối cùng chị nói.

“Vậy ngày mai xin cô trả cho tôi.”

“Ngày mai tôi có...”

“Triệu tiểu thư!” – Hà Dĩ Thâm ngắt lời chị: “Tôi nghĩ, chúng ta đều không muốn quấy rầy người khác, tại sao không kết thúc sớm đi.”

Kết thúc sớm ư? Mặc Sênh im lặng hồi lâu: “Anh cần bức ảnh làm gì?”

“Ai biết được.” Ánh mắt Dĩ Thâm u ám: “Có lẽ tôi muốn có nó ở bên để nhắc tôi cái quá khứ xuẩn ngốc của tôi.”

Xuẩn ngốc, đúng thế, quá xuẩn ngốc! Vậy mà chị đã hy vọng.

Hà Dĩ Thâm nói giọng kiên quyết: “Ngày mai tôi đến lấy, nếu cô bận có thể nhờ người chuyển cho tôi. Tạm biệt, Triệu tiểu thư.”

“Tốt” – Hà Dĩ Thâm đột nhiên quay đầu lại, mặt vẫn rắn đanh: “Cảm ơn sự hợp tác của cô, ngày mai gặp lại.”

Mặc Sênh lặng nhìn cái dáng cao lớn đi xa dần. Không phải chị không hình dung cảnh tượng hai người gặp nhau, nhưng như thế này quả thực chị không hề ngờ tới, ngay một chút thân tình khi nói: “Ngày mai gặp lại” anh ta cũng không có.

Quá khứ xuẩn ngốc ư?

Mặc Sinh đứng trước tấm gương lớn trong phòng ngủ, chăm chú nhìn người phụ nữ đối diện với mình trong gương. Nếu mái tóc ngắn biến thành những lọn đuôi sam, nếu làn da rám nắng trở nên trắng mịn, nếu có thể cười một cách thoải mái vô tư...Điều quan trọng nhất là, nếu có thể xóa đi vẻ u uất chất chứa trong đáy mắt, thay vào đó là vẻ thơ ngây học trò, chị sẽ trở thành Triệu Mặc Sinh khi mới quen Hà Dĩ Thâm ngày mới vào đại học

“Hà Dĩ Thâm ...”

“Hà Dĩ Thâm...”

Mặc Sinh không rõ mình đã đeo bám Hà Dĩ Thâm như thế nào, Dĩ Thâm lại càng không biết, chẳng nào lúc đó chị cũng là người chạy theo anh. Cho đến một hôm, không chịu nổi, Dĩ Thâm nghiêm mặt hỏi: “Triệu Mặc Sinh, tại sao cô cứ bám theo tôi như vậy?”

Nếu là bây giờ chị sẽ ngượng đến chết! Tuy nhiên, lúc đó chị không biết ngượng là gì, chị như cơn mây hỏi: “Dĩ Thâm, anh gốc hay là tôi gốc, ồ mà anh thông minh như vậy, nhất định là tôi gốc rồi, sao tôi lại thảm hại đến thế, bám theo người ta mà không biết mình đang làm gì!”

Còn nhớ lúc đó Dĩ Thâm đã tròn mắt kinh ngạc hồi lâu. Về sau nhắc lại chuyện này, anh có vẻ vừa bức vừa buồn cười tuyên bố, anh ta vốn cố tình làm vậy để Mặc Sinh phải xấu hổ, ai ngờ trên đời lại có người mặt dày đến thế, kết cục người xấu hổ lại chính là anh.

Cho nên chàng sinh viên luật khoa sau một hồi im lặng cuối cùng đã có thể đối phó được, tuy nhiên cũng chỉ có thể bấp bấp: “Tôi không định có bạn gái lúc còn đang đi học.”

Lúc đó Mặc Sinh ngây thơ đến mức không nhận ra đó chỉ là cái cớ, nên lại tiếp tục tấn công: “Vậy thì tôi xếp hàng trước, đợi anh tốt nghiệp đại học, xem liệu có được anh ưu tiên lựa chọn?”

Trước một đối thủ ngoan cố đến vậy, chàng luật sư tương lai đành bó tay, chàng ta vội chuồn thẳng sau khi ném lại một câu: “Tôi phải lên lớp.”

Mặc Sinh đương nhiên không cam chịu thất bại, nhưng trước khi chị nghĩ ra biện pháp tốt hơn, thì đã nghe mọi người bàn tán: “Hà Dĩ Thâm khoa luật nghe đâu mới có bồ, hình như tên là Triệu Mặc Sinh, cái tên nghe là lạ”

Nghe vậy Mặc Sinh chạy như bay đến giảng đường tìm Dĩ Thâm, thanh minh: “Tin đồn không phải do tôi tung ra, anh phải tin tôi mới được.”

Dĩ Thâm ngẩng đầu khỏi cuốn sách, mắt trong veo nhìn chị nói: “Tôi biết”

Mặc Sinh hỏi lại một cách ngốc nghếch: “Sao anh biết?”

Dĩ Thâm trả lời tỉnh khô: “Bởi vì chính tôi tung ra tin đó.”

Lần này đến lượt Mặc Sinh im bật, Dĩ Thâm giải thích: “Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu ba năm sau, cô nhất định là bạn gái của tôi, vậy sao tôi không sớm sử dụng quyền đó của mình.”

Trời! Lúc đó!

Khóe miệng của người phụ nữ trong gương hiện lên nụ cười. Nhưng nụ cười vẫn chưa kịp hiện lên đôi mắt, đã lại biến mất.

Mặc Sinh bước ra ban công, lòng ngổn ngang. Ngược nhìn bầu trời, sao thưa thớt, ngày mai có lẽ là một ngày nắng đẹp.

Hết chương 1

Chương 2: Chuyện Biến

Mặt trời tụt dần về phía Tây, ráng chiều dày đặc.

Hà Dĩ Thâm đứng cạnh cửa sổ phòng làm việc ở tầng 10, bỗng cảm thấy lạ lùng tại sao hôm nay mình lại có tâm trạng đứng ngẩn ngơ chiều.

Có lẽ là bởi vì người ấy đã trở lại.

Mỹ Đình đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Dĩ Thâm đứng cạnh cửa sổ quay lưng về phía cô, ngón tay vẫn kẹp điều thuốc, con người anh có vẻ chơi vơi....Chơi vơi? Mỹ Đình không tin vào mắt mình, có thật không nhỉ? Tại sao lại dùng cái từ đó để nói về luật sư Hà, một người vốn điềm tĩnh tự tin đến ngạo mạn?

Dĩ Thâm nghe tiếng mở cửa, quay lại hỏi: “Chuyện gì thế?”

“À” – Mỹ Đình bưng tỉnh, nói nhanh: “Luật sư Hà, ông Trương phó tổng công ty Hồng Viễn đã đến.”

“Mời ông ta vào” – Dĩ Thâm dứt mạch suy nghĩ, tập trung vào công việc, anh liếc nhìn đồng hồ trên tường – 5 giờ, người ấy vẫn chưa đến.

Tiền ông Trương một cách khó khăn, Dĩ Thâm mệt mỏi dựa người vào tay ghế nhắm mắt thư giãn, đột nhiên một bàn tay đập bộp vào vai làm anh choàng tỉnh: “Viêm hả?”

Sau khi tốt nghiệp đại học, Dĩ Thâm từ chối làm nghiên cứu sinh, đến làm việc ở “Văn phòng luật sư Viêm Hưởng” bây giờ đã đổi thành “Viêm Hưởng Hà”, hiện họ đang hợp tác với nhau. Viêm và một người bạn khác – Hưởng Hằng cũng là đồng nghiệp, đều là bạn học cũ của Dĩ Thâm, Hưởng Hằng học trước anh một khoá, còn Viêm đã tốt nghiệp trước đó khá lâu.

Người đàn ông cực kỳ khôi ngô, đường bệ đến ngồi đối diện Dĩ Thâm, hai chân vắt chéo hỏi: “Đang làm gì?”

Dĩ Thâm không ngần đầu nói: “Làm thêm giờ”

“Không thể!” Viêm kêu lên: “Hôm nay là ngày nghỉ!”

“Ngày nghỉ thì sao?”

“Ngày nghỉ thì sao!” – Viêm lắc đầu nhắc lại. “Đây đích thực là câu nói của một Dĩ Thâm máu lạnh, vô tình, làm việc như điên.”

Dĩ Thâm nheo mắt: “Không ngờ môn tu từ học cậu lại giỏi đến thế.”

“No, no, no.” – Viêm xoa tay: “Đây là nhận xét chung của hầu hết phụ nữ quen Hà Dĩ Thâm.” Viêm vươn người về phía trước: “Dĩ Thâm, tôi vẫn hỏi cậu, rốt cuộc cậu đồng tính ái hay là có bệnh?”

“Đối với con người vô duyên như vậy, nếu chấp anh ta khác nào mình bị thần kinh” – Dĩ Thâm nghĩ. Mỹ Đình bước vào đặt hai tách cà phê lên bàn, Dĩ Thâm hỏi Mỹ Đình: “Hôm nay cô Triệu Mặc Sinh có đến không?”

Mỹ Đình nghĩ một lát, lắc đầu: “Không”

Dĩ Thâm “Ừ” để chứng tỏ mình đã biết, đoạn nói với Mỹ Đình: “Không còn việc gì nữa, cô có thể nghĩ sớm.”

Mỹ Đình lắc đầu: “Hôm nay em không vội, bao giờ luật sư Hà về, có cần em mua chút gì ăn không?”

“Không, cảm ơn!”

Mỹ Đình đi ra không giấu nổi thất vọng.

Viêm cười khùng khục: “Người đẹp Mỹ Đình rõ ràng có ý với cậu, mối tình công sở, được đấy chứ!”

“Người ta là người đứng đắn, cậu đừng nói bừa.” – Dĩ Thâm cảnh cáo Viêm.

Gỗ đá đến thế thì chịu thật! Viêm lắc đầu lẩm bẩm, Dĩ Thâm đối xử với phụ nữ luôn chu đáo lịch sự, nhưng chưa bao giờ vượt quá giới hạn, tuy nhiên không thể không thừa nhận những năm vừa qua không biết có bao nhiêu phụ nữ khổ sở bởi cái tên ‘Hà Dĩ Thâm’

Cũng không thể trách họ tự chuốc khổ vào thân, với cách nhìn nhận theo kiểu đàn ông của Viêm, Hà Dĩ Thâm quả thực rất ưu tú. Không kể về bề ngoài tuấn tú, chỉ riêng danh tiếng của anh ta trong giới luật sư mấy năm gần đây lại thêm cái vẻ lạnh lùng rất được phụ nữ ưa chuộng cũng đủ làm siêu lòng bất kỳ người đẹp kiều kỳ nào.

“Rút cuộc cậu thích một phụ nữ như thế nào? Bao nhiêu người đẹp vây quanh, cậu không hề rung động, nào là nữ doanh nghiệp trẻ có thân hình tuyệt mỹ, rồi người đẹp truyền hình nào đó, các người hợp tác với nhau lâu như vậy, lẽ nào không có chút thiện cảm, lại còn đồng nghiệp xinh đẹp họ Hứa nữa, hôm qua gặp nhau ở tòa án, cô ta hỏi thăm cậu đấy...”

Anh chàng Viêm càng nói càng hứng khởi, Dĩ Thâm chỉ ừ hử cho xong.

Có lẽ cũng thấy ngán màn độc diễn của mình, Viêm không nói nữa, nhưng lát sau lại cất giọng sôi nổi: “Tôi biết, nhất định là cô em Dĩ Văn của chúng ta, xem chừng cậu đối xử với cô ấy là tốt nhất.”

Dĩ Văn thường đến văn phòng luật sư này, nên Viêm không lạ gì cô.

“Cô ấy là em tôi.” – Dĩ Thâm trả lời không chút hào hứng.

“Thôi đi, các cậu đâu có quan hệ huyết thống.” – Viêm khẳng định.

“Điều đó cũng chẳng thay đổi được gì.” Thái độ Dĩ Thâm vẫn thờ ơ, nhưng Viêm hiểu, anh ta lắc đầu tỏ ý không muốn tiếp tục câu chuyện, sự cố chấp của Hà Dĩ Thâm khiến Viêm khó chịu.

“Luật sư Hà” – Mỹ Đình lại bước vào, tay cầm bức thư: “Vừa rồi có một cô đưa đến”

Dĩ Thâm biết đó là cái gì: “Thế cô ấy đâu?”

“Cô ấy chỉ để lại cái này rồi đi luôn.”

“Đi rồi sao?” – Dĩ Thâm sa sầm mặt: “Đi bao lâu rồi?”

“Chưa đến một phút.”

Dĩ Thâm không kịp nghĩ, vớ lấy chìa khoá xe và áo khoác chạy ra ngoài, Viêm theo sau gọi: “Cậu đi đâu?” Nhưng Dĩ Thâm hình như không nghe thấy.

Ở cửa Viêm gặp Hường Hằng vừa từ tòa án trở về “Chuyện gì thế?” – Hường Hằng hỏi.

Hường Hằng nhìn theo Dĩ Thâm vừa đi khỏi, nói về trầm ngâm: “Có lẽ tôi biết vì sao.”

“Cậu biết? Mau nói đi, nói đi !”

“Vừa rồi ở tầng dưới tôi có gặp một người, thoạt đầu tưởng mình nhìn nhầm, không ngờ đúng là cô ta.”

“Ai ? Đừng có vòng vo.” – Viêm có vẻ sốt ruột.

“Anh thấy Hà Dĩ Thâm là người thế nào?” – Hường Hằng không trả lời ngay mà hỏi lại.

“Lãnh đạm, lý trí, khách quan.” – Viêm nói giọng phán xét.

“Vậy người đó chính là sự không lãnh đạm, không lý trí, không khách quan của anh ta.” – Viêm trong mắt tò mò: “Phụ nữ ư?”

“Đúng, bạn gái trước đây của Dĩ Thâm”. Dù không cùng một khóa nhưng cùng ở một ký túc xá Hường Hằng rất hiểu tình hình của Hà Dĩ Thâm.

“Bạn gái ư?” – Viêm kinh ngạc: “Dĩ Thâm đã từng có bạn gái sao?”

“Đúng, về sau cô ta đi Mỹ nên đã chia tay với Dĩ Thâm.”

“Ý cậu là...” – Viêm tròn mắt: “Hà Dĩ Thâm bị người ta bỏ ư?”

“Đúng vậy, hơn nữa lại không một lời tạm biệt, khi cô ta đi rồi cậu ấy mới biết tin. Chuyện này hồi ấy cả trường đều biết, Hà Dĩ Thâm khốn khổ một phen, uống rượu, hút thuốc cả trường ai chả biết.”

“Không thể có chuyện đó...” – Viêm không thể tưởng tượng ai có thể lại bỏ rơi Hà Dĩ Thâm. Hèn nào cậu ta không thèm đếm xỉa đến đàn bà, thì ra chim sẻ sợ làn cây cong.

Đúng vào giờ cao điểm tan tầm, Mặc Sinh không vội về nhà, chị hòa vào dòng người đông đúc trên đường phố.

Mãi đến vừa rồi Mặc Sinh mới không thể không thừa nhận, chị và Dĩ Thâm rất khác nhau. Trước đây chị không nhút nhát như vậy, giờ đây rõ ràng rất muốn gặp anh nhưng lại không dám.

Hồi đó dù Dĩ Thâm lạnh nhạt đến đâu chị đều vui vẻ chạy theo anh, nhưng giờ đây chị không có can đảm nói dù chỉ một câu.

Trước đây Dĩ Thâm từng gọi chị là sunshine, là ánh mặt trời, anh ta muốn cự tuyệt mà không thể, nhưng bây giờ một chút ánh nắng trong lòng chị cũng không còn, lấy gì để chiếu cho người khác?

Một chiếc BMW màu trắng dừng đột ngột trước mặt chị, Mặc Sinh không ngẩng đầu, bước tránh sang bên, nhưng đột nhiên một giọng nói thân thuộc vang lên: “Lên xe đi”

Mặc Sinh ngẩng đầu kinh ngạc, chính là anh!

Dĩ Thâm nhìn chị đứng sững, anh cau mày nhắc lại: “Ở đây không dừng xe được, lên xe đi.”

Mặc Sinh chưa kịp nghĩ chuyện gì đang xảy ra thì chiếc xe mang họ đã hòa vào dòng xe nườm nượp trên đường.

“Thích cơm ta hay cơm Tây?” – Dĩ Thâm hỏi, mắt vẫn nhìn về phía trước.

“Cơm ta” – Chị đáp theo phản xạ, nói xong mới thấy hình như mình đã lỡ lời, cơm Tây cơm ta gì, anh ta đâu có ý mời mình?

Dĩ Thâm liếc nhìn chị: “Vẫn nhớ cách dùng đũa chứ?”

Mặc Sinh giả bộ không nhận ra vẻ giễu cợt của anh, chị trả lời rành rọt: “Anh định mời cơm tôi ư ?”

“Cô đã nhặt được cái ví cho tôi, về tình về lý tôi đều nên cảm ơn mới phải.”

“Thực ra chẳng cần khách khí như vậy.” – Mặc Sênh nói, bỗng nhiên cảm thấy rất buồn, lẽ nào chị và Dĩ Thâm đã đến nước nói với nhau nhưng lời khách khí dừng dừng như vậy ?

Bữa tối ở nhà hàng Thái Ký nổi tiếng mặc dù món ăn rất ngon, cảnh quan rất đẹp, thái độ phục vụ hoàn mỹ nhưng vẫn không thể cải thiện tâm trạng của Mặc Sênh, đối diện với một khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm chị không thể nuốt được.

Tiếng chuông điện thoại di động phá vỡ bầu không khí nặng nề giữa hai người, Dĩ Thâm nghe máy: “A lô, đúng, anh đang ở nhà hàng Thái Ký... không, còn có Mặc Sênh nữa... tình cờ gặp nhau... được rồi.”

Dĩ Thâm đột nhiên đưa điện thoại cho chị: “Dĩ Văn muốn nói chuyện với cô.”

Mặc Sênh bối rối đón điện thoại từ tay Dĩ Thâm: “A lô!”

“A lô, Mặc Sênh.” – Giọng Dĩ Văn dịu dàng xa xôi.

“Dĩ Văn, đã lâu không gặp”

“Đúng, đã lâu không gặp”

Nói xong hai câu đó cả hai đều im lặng không biết nên nói tiếp thế nào, cuối cùng Dĩ Văn lên tiếng trước “Mặc Sênh, mấy năm nay sống thế nào?”

“Vẫn tốt, thực ra cũng bình thường, chẳng có gì đặc biệt.” Mặc Sênh cố tỏ ra thoải mái, Không để ý lúc đó Dĩ Thâm chăm chú nhìn mặt chị.

“A lô” – Lại im lặng, Dĩ Văn nói: “Cậu cho mình biết cách liên lạc đi chúng mình tìm chỗ nào đó gặp nhau.”

“Cũng được.” – Mặc Sênh đọc số điện thoại cầm tay của mình.

“Vây, tạm biệt”

“Tạm biệt”

Cúp máy xong chị trả lại cho Dĩ Thâm, nhưng anh không nhận: “Ghi số máy của cô vào”

Mặc Sênh nhìn anh, đoạn cúi đầu bấm vào những chữ cái trên bàn phím, nhưng chị gặp khó khăn.

“Anh dùng cách nào nhập chữ Hán?”

“Viết từng nét”

“Ồ”

“Vẫn không ghi được” – Chị ngược nhìn anh bối rối -Chữ “Mặc” ghi thế nào?

Dĩ Thâm giơ tay cầm lại máy: “Để tôi”

Mặc Sênh bối rối nhìn ngón tay thon dài thanh tú của Dĩ Thâm lướt trên màn hình màu xám bạc, vài giây sau ghi xong, anh bỏ máy vào túi.

“Ngay cái tên Trung Quốc của mình cô cũng quên làm sao viết được?”

“Không phải, máy của anh tôi không biết dùng” – Mặc Sênh giải thích.

Anh nhìn chị, không nói gì. Bữa ăn tối trôi qua trong không khí nặng nề, thậm chí kéo dài đến lúc họ ra về.

Mặc Sênh xuống xe, quay đầu nhìn anh về áy náy “Cảm ơn đã đưa về.”

Anh gật đầu phóng xe đi.

Mặc Sênh đứng mãi ở đó, như không hiểu vừa xảy ra chuyện gì, không biết chị đã đứng bao lâu, mãi đến khi cảm thấy ánh mắt lạ lùng của người qua đường mới sực tỉnh, vội rào bước về nhà.

“Lại đi gặp đối tượng hả?” – Mặc Sênh kêu lên.

“Nói nhỏ thôi”- Hoa Tiên Tử lấy tay bịt miệng Mặc Sênh nhưng chị vẫn cố nói, Tiểu Hồng cảnh cáo chị: “Không được tiết lộ, biết không?”

Mặc Sênh gật đầu, cạy bàn tay Tiên Tử vẫn đang bịt chặt miệng mình, hỏi: “Em định đi gặp đối tượng thật à?”

“Không phải là em mà là chúng ta”

“Sao? Sao lại thế?” – Mặc Sênh nghi hoặc nhìn Tiên Tử.

“Ờ cái tòa soạn này chỉ có chị và em là nhiều tuổi nhất, không nhanh chóng kiếm lấy một ông thì đợi đến bao giờ nữa?” – Cô ta chạy đến lật nhanh tờ lịch trên tường: “Hôm nay có hai ông kỹ sư của công ty đến đăng ký quảng cáo, hai chị em mình cùng đi, vừa khéo.”

“Em thích thì cứ đi, chị không đi !”

“Họ có hai người, một mình em làm sao đối phó được. Chị Sênh, ngày thường em rất tốt với chị đúng không? Hôm nay em có thành công hay không tất cả là nhờ vào chị” – Tiên Tử nài nỉ, giọng thiếu não như con chó con bị bỏ rơi, có vẻ cô ta thực lòng hy vọng vào cuộc gặp sắp tới.

“Sao em không hẹn riêng từng người?” - Mặc Sênh cảm thấy quan tâm thực sự.

“Không được. Như vậy không hiệu quả, và lại em cần chị giúp đỡ.”

“Chị ư? Chị giúp được gì?” – Mặc Sênh nhăn nhó, cảm thấy có lẽ không nên từ chối.

Thấy Mặc Sênh đã nhượng bộ, Tiên Tử lôi từ trong ngăn kéo ra một đồng hồ, mấy bộ tóc giả, cái màu đen, cái màu vàng, hình thù kỳ dị, cả đôi khuyên tai to như cái vòng đeo tay, lại còn bộ quần áo sặc sỡ.

“Những cái này để làm gì?” – Mặc Sênh nhìn đồng hồ trên bàn ngạc nhiên hỏi.

“Để làm cho chị xấu đi, làm nền cho em, để em nổi bật lên”

“Trời! ý tưởng đến hay! Chị là nạn nhân thứ mấy đây?” – Mặc Sênh bật cười.

Sắp hết giờ làm việc, Hoa Tiên Tử kéo tay Mặc Sênh lao xuống cầu thang, một lúc lâu sau họ mới xuống được tầng một, bỗng Tiên Tử kêu lên: “Trời ơi, thôi son! Sao em có thể quên nhỉ, chị đứng đây nhá, em xuống ngay.”

Mặc Sênh đứng đợi ngoài cửa. Thành linh cảm thấy gáy nóng ran, chị quay ngoắt lại, quả nhiên bắt gặp ánh mắt đang nhìn mình trên trời. Dĩ Thâm! Anh khẽ gật đầu.

Tim đập mạnh, Dĩ Thâm đến tìm mình ư? Đã một tháng trôi qua kể từ bữa ăn tối đó, chị và Dĩ Thâm không hề liên lạc với nhau. Có phải lần này anh đến tìm chị không?

Chân chị bắt giác bước về phía anh.

“Sao anh lại đến đây?”

“Tôi chờ một người.” – Dĩ Thâm trả lời ngắn gọn.

“Chờ...”- Biết mình lại lỡ lời, chị vội im bật.

“Dĩ Thâm!” – Cùng với tiếng nói trong trẻo, một cô gái mảnh khảnh, xinh đẹp xuất hiện, Mặc Sênh cảm thấy tức thờ .

“Người tôi chờ đã đến, tôi đi trước đây.” – Dĩ Thâm điềm tĩnh nhìn chị, đoạn đến bên cô gái, hai người sánh vai nhau đi.

“Tạm biệt, tạm biệt” – Chị mấp máy môi.

Mặc Sênh đứng chết lặng nhìn theo hai người đi về phía bãi đỗ xe, dường như chân không thể nhúc nhích một bước, khi Tiểu Hồng chạy đến kéo tay lôi đi chị mới sực tỉnh: “Đi thôi, sao lại đứng ngây ra thế? Nhanh lên, kéo lại không kịp, còn phải hóa trang cho chị nữa, nhớ đấy, chị phải chịu thiệt một chút nhá, cố tỏ ra vụng về thì càng hay ...”

Không cần hoá trang, bộ dạng Mặc Sênh đã đủ ngây ngô, cử chỉ chập chạp, hoàn toàn có thể làm nổi bật một cô Hoa Tiên Tử nhanh nhẹn, duyên dáng.

Anh lại đứng chờ.

Mặc Sênh nhìn qua cửa sổ, Hà Dĩ Thâm trang nhã gọn gàng trong bộ trang phục giản dị, quần dài áo sơ mi đứng đợi dưới lầu. Trong tháng này, cách bốn năm ngày anh lại đứng chờ ở chỗ cũ, sau đó lại cùng đi với cô gái nữ xinh đẹp chị đã có lần nhìn thấy.

Hôm nay là cuối tuần, anh lại đến.

Trước đây chưa bao giờ anh đợi chị.

“Chị Sênh, chị Sênh” – Hoa Tiên Tử lại gọi ríu rít “Hôm nay là ngày nghỉ, chị lại đi với em chứ...”

“Được rồi.”

“Cái gì, chị có biết em định đi đâu không?”

“Lại vẫn gặp gỡ đối tượng chứ gì!” – Mặc Sênh chán nản nói. Thấy lần trước chị làm đúng “yêu cầu”, Tiểu Hồng nhất định không buông, tuần nào cũng bắt chị đi cùng làm “chân gối” cho mình.

Có điều làm chân gối cho Tiên Tử cũng rất thú vị, đằng nào chị cũng khỏi phải quan tâm đến hình ảnh của mình, không cần biết người ta có hài lòng về mình không, mình để lại ấn tượng thế nào, chỉ cần đến ăn cơm và nhìn Hoa Tiên Tử uốn ** cũng thấy thú vị rồi.

“Vậy hôm nay đi gặp ai?” – Mặc Sênh lơ đãng.

“Ha... ha, một trang nam nhi tuấn tú, bác sỹ ngoại khoa, ăn cơm Tây nhé, ha.. ha!”

Điều bộ của Tiểu Hồng làm Mặc Sênh bật cười. Tuy nhiên cũng phải thừa nhận cô ta cũng giỏi, đối tượng ngày càng ưu tú, chỉ có điều đến giờ vẫn chưa có anh chàng nào chính thức cắn câu, thật oái oăm không biết tại sao những người đàn ông đó, hoặc trở thành bạn của Tiên Tử hoặc trở thành chồng của bạn cô. Hai chín tuổi, Hoa Tiên Tử từng thề tuyên bố, chỉ cần có đối tượng đàn ông cô sẽ cưới liền.

Để kịp về nhà “trang điểm” Mặc Sênh ra về đúng giờ, vì vậy không thể tránh được cuộc chạm trán với Dĩ Thâm ở tầng trệt. Mặc Sênh cúi đầu đi qua anh, không ngờ Tiên Tử lại đứng lại, giận dữ nhìn chằm chằm vào mặt cô gái đi cạnh Dĩ Thâm.

“Quá đáng thế là cùng!” – Hoa Tiên Tử nghiến răng nói. Mặc Sênh chưa kịp phản ứng đã bị cô ta kéo đến trước mặt Dĩ Thâm và cô gái.

“Con hồ li tinh, lại định tán tỉnh đàn ông hả” – Tiên Tử áp sát cô gái, nói giọng đe dọa.

Nhưng cô ta vẫn nhỏ nhẹ nói: “Còn cô vẫn muốn đưa người ta đi cửa cấm đàn ông hả?” Cô ta nhìn Tiên Tử vẻ khiêu khích nói tiếp: “Người ta đẹp hơn cô nhiều, cứ chờ đấy, cả đời cô không kiếm được đám nào đâu!”

Hai người càng nói càng to tiếng. Mặc Sênh ngơ ngác nhìn họ không biết phải làm gì, chị nhìn Dĩ Thâm, lúng túng. Dĩ Thâm nhìn chị gật đầu: “Chào!”

Sắc mặt Dĩ Thâm rất xấu, cũng phải thôi, người tình bị mắng là “hồ li tinh” ai còn vui được.

“Xin lỗi, cô ấy nóng nảy nhưng không có bụng dạ gì đâu” – Mặc Sênh bênh vực Tiên Tử

Mắt Dĩ Thâm ánh lên vẻ thù hận, giọng lạnh đến sắp đóng băng: “Cô muốn đi tìm bạn?”

“Không, à... phải...” – Mặc Sênh không biết nói thế nào, nên càng lúng túng.

Dĩ Thâm lặng ngắt, mặt sắt lại, đoạn bỏ đi.

“Dĩ Thâm, chờ em với.” – Người phụ nữ vừa cãi nhau với Tiên Tử thấy Dĩ Thâm bỏ đi, không cãi nhau nữa vội vã chạy theo anh.

Lúc đó Mặc Sênh không có thời gian nghĩ đến tâm trạng của mình, bởi vì thái độ của Tiên Tử thật kỳ quặc, cô ta khóc như một đứa trẻ bị mắng oan.

Hoa Tiên Tử! Một Hoa Tiên Tử nói cười suốt ngày, sao lại khóc?

“Tiểu Hồng, không cãi nổi người ta, khóc ăn vạ hả ? Chán thế!”

“Chị không biết thì thôi!” – Tiểu Hồng quắc mắt: “Cô ta đã cướp người đàn ông đầu tiên của em.”

À! Thì ra là tình địch! Mặc Sênh cười, đoạn vỗ vai an ủi Tiểu Hồng: “Trái đất mênh mông, thiếu gì người tốt. Đã vậy tối nay chị em mình tìm một đám thật cừ khôi, để cô ta tức điên mới được.”

“Em không giận cô ta cướp mất người của em, em giận bởi vì cô ta đã cướp được mà không biết quý trọng, để anh ấy bị tai nạn, cô ta bỏ rơi anh ấy khi anh ấy bị gãy chân. Sao cô ta có thể làm vậy? Vì sao anh ấy không thích em, có phải vì em xấu hơn cô ta không?” Hu hu...

Mặc Sênh hoàn toàn bất ngờ, nín thinh không nói được nữa, không ngờ Tiên Tử suốt ngày lóe xoé lại có tâm sự phức tạp như vậy, có lẽ người bề ngoài càng xởi lởi, tâm hồn càng yếu đuối, dễ tổn thương.

Vì chuyện đó, hai người lần đầu đến muộn, Mặc Sênh cũng không kịp hoá trang cho xấu đi, Hoa Tiên Tử lại đang buồn, khó thể hiện như mọi lần. Kết quả là...

Hai vị bác sỹ ngoại khoa ưu tú kia liệu có thấy hai cô gái rất thú vị?!

Đây có thể xem là trong họa có phúc không?

Do đối phương quá nhiệt tình, đầu tiên bốn người đi xem phim, đi hát karaoke, sau lại cùng đi ăn đêm, chơi đến hơn mười giờ mới

về.

Nhìn thấy cửa nhà mình Mặc Sênh thờ phào: “Trịnh tiên sinh, đến nhà tôi rồi, cảm ơn anh đã đưa về”

Vị bác sỹ họ Trịnh có hứng thú và mối quan tâm đặc biệt đối với bệnh tim, vẫy tay rất lịch sự: “Vậy thì chúc ngủ ngon, Triệu tiểu thư, cảm ơn cô, một buổi tối tuyệt vời”.

“Tôi cũng vậy, chúc ngủ ngon!” – Mặc Sênh mỉm cười, chờ anh ta đi khỏi mới lên nhà.

Đèn ở hành lang bị hỏng, ánh sáng lờ mờ, Mặc Sênh mò mẫm đi đến cửa tầng bốn lối lên phòng mình, đột nhiên một bóng người đáng cao lớn xuất hiện. Mặc Sênh giật mình chiếc chìa khoá rơi xuống đất.

“Anh...”

Vừa dứt lời chị liền bị đôi tay rắn chắc kéo mạnh, ôm riết vào lòng, đôi môi không hề phòng vệ của chị bất ngờ bị ép chặt, chà sát bởi đôi môi mềm nóng bỏng, những cái hôn tới tấp dữ dội điên cuồng lên mặt, lên cổ chị, dường như đang xả nỗi tức giận tích tụ lâu ngày, cổ áo chị bị bật tung. Mặc Sênh vừa cảm thấy lạnh nơi lồng ngực, lập tức thấy nóng ran bởi đôi môi mềm bỏng như có lửa.

Mặc Sênh không kịp phản ứng, đầu óc quay cuồng như thấm men, không khí nồng nàn phảng phất mùi rượu. Mùi rượu ư, anh uống rượu sao ?

Mặc Sênh tỉnh lại, nói trong hơi thở: “Dĩ Thâm!”

Người anh như cứng lại, đầu anh vẫn gục vào cổ chị thờ gáp.

Họ cứ đứng như vậy, rất lâu anh mới lên tiếng, giọng khàn đặc: “Mặc Sênh, anh thua rồi.”

Thế là thế nào?

“Bằng ấy năm đã trôi qua, anh vẫn thua em, thua thảm hại!”

Vì sao giọng anh nghe đáng buồn đến vậy.

“Dĩ Thâm, anh nói gì? Anh say phải không?” – Mặc Sênh lo lắng hỏi.

Im lặng, đột nhiên Dĩ Thâm đẩy chị ra, trong sáng sáng lờ mờ Mặc Sênh thấy đôi mắt đẹp của anh đầy bất lực đau đớn như con thú bị thương, nhưng giọng nói của anh tỉnh táo lạ lùng: “Anh không say, mà là anh điên!”

Dĩ Thâm quay người biến mất, cũng mau lẹ như khi xuất hiện, nếu không thấy đau nhói ở môi Mặc Sênh sẽ tưởng đó là một giấc mơ.

Nhặt chiếc chìa khóa, mở cửa vào nhà, chị vẫn đứng ngây, nếu không có tiếng chuông điện thoại không biết chị còn đứng bao lâu.

Nhấc máy điện thoại, giọng nói vui vẻ của Hoa Tiên Tử: “Chị Sênh, tình hình bên đó thế nào?”

Thế nào là thế nào? Mặc Sênh nhất thời không hiểu.

“Mau nói đi, anh chàng bác sỹ có nói gì với chị không? Anh ta có hẹn lần gặp sau không?”

“Không.”

“Sao lại thế ?” – Tiểu Hồng gào lên: “Rõ ràng anh ta tỏ ra rất thích cơ mà.”

Người ta chỉ hài lòng khi có người ngoan ngoãn ngồi nghe người ta nói về chuyện đề bệnh tim và tình yêu thôi.

“Còn em?” – Mặc Sênh hỏi.

“Anh ấy hẹn em tối mai đi xem phim hà... ha”. Nụ cười như xé vãi của Tiểu Hồng vang lên từ đầu dây bên kia: “Chị Sênh, bắt đầu từ ngay mai em sẽ trở thành một thực nữ!”

Hết chương 2

Chương 3: Tiếp Cận

Có lẽ không có gì khó hơn việc Hoa Tiên Tử muốn làm thiếu nữ hiện thực.

“Chị Sinh, chiếc này đẹp hay chiếc kia, hay là lấy chiếc này?” – Trong cửa hiệu thời trang, Tiểu Hồng thử hết chiếc nọ đến chiếc kia, hỏi ‘bà cố vấn bắt đầu đi’ Mặc Sinh.

“Ừ, chiếc ấy được đấy.”

“Vậy hôm nay em sẽ mặc cái này.” – Nét mặt Tiểu Hồng đang hớn hờ bỗng nghiêm lại:

“Chị Sinh, chị mất ngủ phải không, sao mới sáng sớm đã như người mất hồn vậy?”

“Không có gì...” – Mặc Sinh cười gượng, chuyển chủ đề câu chuyện, chị cố nói giọng tự nhiên: “Tiểu Hồng, để trở thành một thiếu nữ hiện thực, điều quan trọng không phải ở trang phục.”

“Thế thì là cái gì?” Ánh mắt Tiểu Hồng nhìn Mặc Sinh nghi hoặc.

“Lời nói, cử chỉ.” – Mặc Sinh nói nghiêm túc: “Ví dụ, nếu người ta hỏi em thích nghe âm nhạc gì, em nhất định không được nói là thích Hop.”

“Em không nghe nhạc Hop.” – Tiểu Hồng vui vẻ: “Em thích nhất bài ‘Từng đợt sóng’ của Tiểu Đổ và A Ngưu.”

Lần này đến lượt Mặc Sinh tái mặt. Chị đã xem đĩa hát đó. Trong đầu chị hiện lên cảnh ba người đàn ông mặc quần tằm màu sắc sỡ ôm đàn ghi ta chạy theo người đẹp Jini trên bãi biển, tai nghe thấy lời bài hát ‘Nhất là người đẹp biển thành vợ, đó là nguyện vọng mơ ước tương lai của tôi...’

“Khi ở bên anh ấy em nhất định không nên nói chuyện âm nhạc” – Mặc Sinh nói kiên quyết: “Em có thể nói về các bộ phim, buổi tối hai người vẫn đi xem phim chứ? Nói những bộ phim đã xem cũng để thể hiện phẩm hạnh, tư chất của một thiếu nữ.”

“Phim ư?” – Mắt Tiểu Hồng sáng lên, em thích nhất phim hài “Tây du ký”, có Lô Gia Anh đóng, phim này anh ta rất đẹp trai, lời thoại lại rất triết lý, nhất là câu “Người là do cha mẹ sinh ra, yêu quái là do cha mẹ yêu quái sinh ra”, câu này hàm chứa cả triết lý về luân lý, tình yêu, y học và cả tôn giáo, đúng là sự lý giải cao nhất của triết lý Phật học “chúng sinh bình đẳng”

“Tiểu Hồng...” – Mặc Sinh cau mày: “Chị nghĩ, đi chơi với anh ấy, tốt nhất em không nên nói nhiều.”

Mãi Tiểu Hồng mới chịu buông tha, lúc đó đã là hơn hai giờ chiều. Mặc Sinh về nhà ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy trời đã tối, nhìn đồng hồ trên tường đã bảy rưỡi.

Bụng đói cồn cào, mở tủ lạnh thì chẳng còn gì ăn, Mặc Sinh cầm ví đi siêu thị.

Xuống tầng một, vừa ngang qua bồn hoa trước cổng, chị bỗng khựng lại.

Bên kia đường dưới ngọn đèn cao áp, Dĩ Thâm đứng lặng nhìn chị qua màn sương mờ màu tím nhạt.

Dĩ Thâm!

Dĩ Thâm đứng đó. Hôm nay anh vẫn mặc giản dị như lần trước, áo sơ mi, quần dài, nhưng có một vẻ đẹp khác thường. Trước đây chị thường say mê ngắm nhìn anh, có lúc chị buột miệng: “Dĩ Thâm, vì sao anh mặc gì cũng đẹp?” Câu trả lời là một cái lườm.

Dĩ Thâm! Lại là những kỷ niệm ngày xưa! Triệu Mặc Sinh, không nên tự huỷ hoại bản thân nữa, không nên nghĩ nhiều!

Dĩ Thâm tắt điều thuốc hút dở tiến lại gần chị.

“Có thể đi với tôi một lát không?”

“Được thôi...Nhưng đi đâu?”

Hai người im lặng đi bên nhau, được một đoạn đường dài, Dĩ Thâm vẫn chưa có ý muốn nói, Mặc Sinh không kiên nhẫn được nữa, hỏi: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Đến rồi.”

Đây là bến xe ? Họ ngồi xe buýt đi đâu?

“Có tiền xu không?”

“Có.” Mặc Sinh lục trong ví lấy mấy đồng tiền xu, cầm trong tay.

“Cho tôi một đồng.” – Dĩ Thâm gỡ tay chị lấy một đồng xu, trong một thoáng anh nắm chặt bàn tay chị trong tay mình.

Mặc Sinh ngạc nhiên ngược mắt nhìn anh, rút tay lại, nhưng Dĩ Thâm làm như không có chuyện gì xảy ra, anh đứng cạnh chị mắt nhìn về chiếc xe buýt đang đi đến.

“Lên xe đi.”

Không kịp hỏi gì, Mặc Sênh bước theo Dĩ Thâm như một cái máy, xe buýt tối thứ bảy đông nghẹt, hai người đứng cách nhau mấy hàng khách, hít thở khó khăn, hoàn toàn

không thể cử động. Khi xe buýt dừng lại ở bến số 9, Dĩ Thâm đột nhiên vươn tay nắm tay chị kéo xuống xe, vừa xuống xe anh lại bỏ ngay ra, một mình đi vượt lên trước.

Mặc Sênh nhìn cảnh vật xung quanh, toàn những nhà chọc trời đứng sán sát “Đây là đâu?” – Chị ngơ ngác hỏi.

Dĩ Thâm đi chậm lại quay đầu nói: “Không nhận ra ư?”

Chị cũng biết nơi này sao? Thành phố lớn như vậy, không phải chỗ nào chị cũng biết. Nhưng vì sao anh lại buồn như vậy, giống như chị đã phạm tội tày trời nào đó.

Nhìn về ngơ ngác của chị, mắt Dĩ Thâm như tối lại.

“Không nhận ra thì thôi!”

Anh lặng lẽ đi, đầu hơi ngoảnh lại bước chân vừa vội vàng vừa gấp gáp.

Mặc Sênh không hiểu thế nào, chị ngẩn ngơ nhìn con phố phồn hoa xung quanh, bỗng hiểu ra, đây chính là con đường Bắc Đại ngày xưa!

Chẳng phải chính con đường này chị và Dĩ Thâm đã bao lần đi qua?

Sao lại có thể như vậy!

Đây là dấu vết con đường ồn ào ngày xưa? Những người bán hàng rong, những quán cơm vừa ngon vừa rẻ bên đường đâu cả rồi?

“Sau khi trở về nước cô không quay lại chỗ này sao?” – Dĩ Thâm ngoái đầu hỏi giọng lạnh tanh.

“Không... Tôi... Không phải không đến, chỉ là công việc quá bận.” ‘Công việc quá bận’ lý do như vậy ngay đến chị cũng cảm thấy buồn cười.

Dĩ Thâm liếc nhìn chị, mặt dừng dưng: “Không cần nói gì cả, tôi hiểu.”

Anh ấy hiểu gì? Mặc Sênh không hiểu.

Họ đi vào trường, ngôi trường trăm năm tuổi không thay đổi lắm, Mặc Sênh phiêu diêu như đi trong mộng. Những cây cổ thụ, những ngôi nhà cũ kỹ, những sinh viên nam nữ mỉm cười lướt qua vai họ..., cảm giác ngậm ngùi, chua xót trong lòng chị chưa bao giờ hiện hữu rõ rệt như lúc này, thì ra chị thực sự xa cách bằng ấy năm, những gì đã mất liệu có còn lấy lại?

Mặc Sênh dừng lại chỉ một cửa hiệu bán lẻ: “Ồ, quán này vẫn còn, không biết có phải vẫn là đôi vợ chồng ngày xưa không?”

“Không!” – Dĩ Thâm nói: “Đổi chủ khác từ khi tôi chưa tốt nghiệp”

“Thế ư” – Mặc Sênh ngẩng đầu cười: “Tôi đi mua chút gì ăn nhé, đói lắm rồi.”

Chủ quán là một phụ nữ trẻ, vừa đỡ con vừa chào họ. Chị mua bánh mì và nước ngọt, Dĩ Thâm còn lấy thêm một lon bia, anh trả tiền, Mặc Sênh nghĩ lại trước đây Dĩ Thâm thường rất cố chấp trong vấn đề ai trả tiền, lúc đó chị còn quá trẻ, còn chưa hiểu sự kiêu ngạo và tôn nghiêm của một người đàn ông, Dĩ Thâm có lẽ rất mệt khi ở bên chị?

“Anh bắt đầu uống rượu từ bao giờ vậy?” – Mặc Sênh buột miệng hỏi, chợt nhớ những cái hôn điên cuồng mang hơi rượu tối hôm trước, chị lúng túng cúi đầu không dám nhìn anh.

“Chính trong mấy năm đó” – Anh im lặng giây lát, nói giọng dửng dưng.

Đúng thế, chính là mấy năm đó.

“Chúng ta tìm chỗ nào ngồi một lát đi.”

Sân vận động lúc 8 giờ vẫn rất đông người chơi thể thao, phần đông là sinh viên, cũng có những giáo viên có tuổi đi dạo.

Họ ngồi xuống một góc sân, Mặc Sênh cười nói: “Sân vận động này là hồi ức đáng buồn nhất của tôi.”

Dĩ Thâm cười, tiếng cười ngắn và khô khan: “Tám trăm mét phải không?”

“Đúng vậy” – Mặc Sênh ngượng ngịu thừa nhận: “Thành tích cao nhất của tôi là bốn phút mười giây tám trăm mét, còn nhớ hồi đó anh nói rất tự tin...”

Chị đột nhiên dừng lại, Dĩ Thâm quay sang nhìn chị: “Tôi đã nói gì?”

Anh nói, Mặc Sinh cô chạy chậm như vậy, sao có lúc cô lại đuổi kịp tôi?

“Ồ, kia có phải là giáo sư Chu ở khoa của anh không?” – Mặc Sinh chỉ ông già đang một mình đi dạo phía xa.

Dĩ Thâm nhìn theo tay chị: “Để tôi đi xem sao”

Chị nhìn anh bước đi, giáo sư Chu nhìn thấy anh, vui vẻ, hai người nói với nhau mấy câu, hình như giáo sư vỗ vai Dĩ Thâm.

Tóc của giáo sư mỗi ngày một thưa!

Chị biết giáo sư Chu hoàn toàn là do quan hệ với Dĩ Thâm.

Lúc đó Dĩ Thâm bận bịu bởi công việc gia sự, ngay Mặc Sinh cũng khó gặp anh, để có thời gian bên anh, khi nào không phải lên lớp là chị đến nghe giảng ở khoa của anh, môn hình pháp học của giáo sư Chu chị đã nghe suốt cả một học kỳ. Có điều cho đến bây giờ ngay đến kiến thức cơ bản nhất của bộ hình pháp học như ‘Thế nào là vô tội’ chị cũng không nắm được. Không như Dĩ Thâm, mới cùng chị đi nghe mấy tiết toán học cao cấp, đến cuối kỳ thi anh đã có thể giúp chị ôn tập.

Không biết Dĩ Thâm nói gì, giáo sư Chu nhìn về phía chị, neho mắt gật đầu, đoạn vẫy tay từ biệt.

Đợi anh quay lại, Mặc Sinh hiếu kỳ hỏi: “Anh và giáo sư nói với nhau những gì?”

Dĩ Thâm đáp: “Tôi bảo tôi và một người bạn trở lại thăm trường” – và Dĩ Thâm quay sang nhìn chị bằng ánh mắt kỳ lạ: “Giáo sư vẫn còn nhớ cô đấy.”

“Thật không?” – Chị ngượng ngịu nói nhỏ: “Có lẽ giáo sư có ấn tượng rất sâu về tôi.”

Một trong những lần cùng Dĩ Thâm đi nghe giảng chị đã gây ra chuyện nực cười.

Giáo sư Chu lên lớp không bao giờ điểm danh, ngay cả gọi sinh viên trả lời cũng rất tùy hứng, tiện ai thì chỉ định người đó, có một lần Mặc Sinh xúi quẩy, bị giáo sư Chu gọi lên và đến bây giờ chị vẫn còn nhớ câu hỏi hôm đó của giáo sư là: “Theo bạn bốn người ABCD nên phán xử thế nào?”

Chị phân vân, trầm nghĩ bốn nhân vật này là ai họ phạm tội gì, nên xử thế nào? Bài giảng của giáo sư chị đâu có bỏ vào tai. Bí quá chị đành kéo áo cầu cứu Dĩ Thâm, không ngờ anh trả lời cộc lốc: “Tôi chẳng nghe thấy gì hết!”

Thì ra trước đó họ vừa cãi nhau, Dĩ Thâm còn đang giận chị. Giận thì giận những thấy chết mà không cứu thì quá hẹp hòi!

Kết quả chị trả lời như một cái máy: “Xử tù giam có thời hạn”

Cả hội trường cười ồ, có người nào đó nói to: “Thưa thầy cô ấy không phải là sinh viên khoa mình”

“Thế ư?” – Giáo sư Chu cảm động nói: “Cô gái, có phải cô rất thích môn hình pháp học?”

Lại một trận cười rộ: “Thưa thầy cô ấy theo bạn trai đi nghe giờ thôi”

Giáo sư Chu là người rất vui tính, ông mỉm cười vui vẻ: “Thì ra là vậy, thế cô ấy là bạn gái của ai?”

Dĩ Thâm mặt đỏ ửng, lúng túng đứng lên: “Của em ạ.”

Giáo sư đương nhiên biết Hà Dĩ Thâm, ông hài hước nói: “Bạn Hà làm thế là rất phải, giáo dục gia đình thực ra là hết sức quan trọng, một mình mình học là chưa đủ. Đường đường là bạn gái của cử nhân luật học mà chẳng hiểu gì về pháp luật thì không ổn chút nào đúng không, như vậy còn gì là thể diện của chàng cử nhân luật học tương lai nữa.”

Mặc Sinh nhớ lúc đó cả hội trường lại cười nghiêng ngả.

Dĩ Thâm mỉm cười: “Đúng là ấn tượng rất sâu.”

Mặc Sinh kinh ngạc nhìn anh, anh ấy đang cười ư? Cuối cùng anh đã không giữ bộ mặt sắt nữa, anh đã không coi chị là người lạ rồi sao?

Mặc Sinh hơi ngoảnh mặt sang một bên, che giấu nỗi xúc động đang làm mặt chị đỏ dần lên, chị nói giọng thiếu tự nhiên: “Ai bảo lúc đó anh thấy chết mà không cứu?”

Dĩ Thâm cười nhạt, không đáp. Quả thực hôm đó anh không nghe được câu hỏi của giáo sư: “Vậy ra cô ta cho rằng mình lãnh đạm đến mức đang chiến tranh lạnh với cô ta mà vẫn có tâm trạng nghe giảng?” – Anh trầm nghĩ.

Nếu anh đủ lạnh lùng, đủ lý trí, thì bây giờ anh đã không ngồi ở đây.

Dĩ Thâm buồn rầu nói: “Muộn rồi, tôi đưa cô về.”

Họ vẫn đi xe buýt, từ chỗ xuống xe buýt đến nhà Mặc Sênh hai người vẫn đi bên nhau, nhưng không ai nói gì, gần đến nhà, Mặc Sênh dừng lại, quay sang anh: “Đến rồi”

“Nhanh thế sao?” – Dĩ Thâm giật mình, cũng dừng lại.

“Tạm biệt.”

“Tạm biệt”

Mặc Sênh đã đi mấy bước Dĩ Thâm vẫn đứng yên, dưới ngọn đèn đường: “Anh...?”

Mắt anh lướt qua chị nhìn xa xăm, muốn nói lại thôi, cả hai lại im lặng, lát sau Dĩ Thâm lên tiếng: “Tôi... Tôi xin lỗi ...Tôi hôm qua ..”

“Không sao..” Mặc Sênh luống cuống: “Tôi hôm qua anh say mà.”

“Thật ư?” – Dĩ Thâm ngập ngừng, giọng anh trở lại vẻ giễu cợt mà chị đã quen bấy lâu. Lát sau, anh sai bước đến bên chị, cúi xuống, áp đôi môi lạnh lẽo của mình vào môi nóng rực của chị, mắt anh nhìn sâu vào mắt chị, ánh mắt u ám, anh thầm thì: “Mặc Sênh, anh rất tình.”

Xưa nay vẫn vậy.

Phải, anh ta luôn rất tình, anh ta luôn nhìn mình một cách tình tảo.

“Hôm nay đầu óc cậu để ở đâu thế?” – Lúc cả nhóm thảo luận về vụ án mới nhận, Hướng Hằng đột nhiên nói.

Dĩ Thâm ngẩng đầu nhìn Hướng Hằng: “Tôi cho rằng ý kiến của tôi không tồi.”

“Không tồi, đúng là không tồi, rất hay là khác, nhưng cậu vẫn không tập trung tư tưởng”

“Thôi được.” – Dĩ Thâm ném cây bút trong tay lên bàn “Cậu muốn hỏi gì?”

Hướng Hằng cười: “Biết ngay mà, hèn nào trông cậu như người mất hồn, cô bạn họ Triệu của chúng ta đã trở về đúng không?”

Dĩ Thâm nhướn mày: “Sao cậu biết?”

“Chẳng lẽ mình để lộ đến thế?” – Mặt Dĩ Thâm thoáng phớt hồng rồi tái đi.

“Hôm đó tôi ở lâu dưới nhìn thấy hết.” – Hướng Hằng trầm ngâm: “Hình như cô ấy thay đổi khá nhiều.”

Thay đổi nhiều. Dĩ Thâm im lặng.

Lúc đó Viêm đẩy cửa vào hét to: “Hôm nay Đoàn mời cơm, các cậu nhất định phải đi với tớ.” Đoàn luật sư thành phố và văn phòng luật sư Viêm Hướng Hà có quan hệ rất tốt, mặc dù trong công việc nhiều lúc không khỏi có va chạm, nhưng quan hệ vẫn rất tốt, Viêm vừa giúp họ một vụ án, nên có lẽ họ mời cơm để cảm ơn.

Nhưng người trong Đoàn luật sư cũng không hẳn đều vô tư, ai chẳng biết nữ luật sư của họ, người đẹp Lý Lệ đã có tình ý với Hà Dĩ Thâm của văn phòng Viêm Hướng Hà này! Mời họ đi ăn chẳng qua chỉ là cái cớ, bởi vì sách lược của Lý Lệ là mưa dầm thấm lâu, bữa tiệc hôm nay chắc thú vị lắm đây, Viêm rất hiếu kỳ.

Nhà hàng “Vọng nguyệt” ở khu trung tâm phồn hoa nhất của thành phố, màn đêm vừa buông, thành phố bừng sáng trong ánh đèn màu rực rỡ, rượu quá tam tuần. Viêm và các đồng nghiệp sôi nổi hẳn lên, tiếng cười, nói to dần. Hướng Hằng ngồi cạnh cửa sổ, tai vẫn nghe mọi người nói chuyện, nhưng mắt không ngừng liếc ra ngoài cửa sổ.

Đêm, thành phố ánh sáng muôn màu, người qua lại như nước chảy.

Có phải là...

“Ông Hướng, không uống đi, nhìn gì thế?” – Luật sư Lê ngoắt đầu ra ngoài, theo ánh mắt Hướng nhìn xuống dưới. Bên kia đường, một phụ nữ cầm máy quay, hình như đang quay chính ngôi nhà họ đang ngồi. Người đó có mái tóc ngắn, áo sơ mi rộng, màu thẫm, quần bò, cổ còn đeo lủng lẳng hai chiếc máy ảnh.

“Hình như đó chính là kiểu cậu thích, phải không” Luật sư Lý có lẽ đã ngấm hơi men, nói với Viêm giọng đầy phấn kích: “Không nhìn rõ mặt nhưng có vẻ là sinh viên”

“Không phải khẩu vị của cậu ta đâu” – Hướng Hằng xen vào, nhưng mắt vẫn đảo về phía sau nhìn đồng nghiệp Lý Lệ và Dĩ Thâm. Lý Lệ ngồi sát Dĩ Thâm nói nhỏ điều gì đó, không biết Dĩ Thâm nói gì mà cô ta che miệng cười, ánh mắt không rời Dĩ Thâm. “Nếu cô ấy có mặt ở đây thì hay phải biết!” – Hướng Hằng chợt nghĩ, đoạn quay đầu gọi: “Dĩ Thâm”, Dĩ Thâm gật đầu với Lý Lệ, đoạn đến bên cửa sổ, cạnh Hướng Hằng, hỏi: “Có chuyện gì vậy”. Hướng Hằng không nói, chỉ sang bên kia đường.

Không chỉ Hà Dĩ Thâm, mọi người đều nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chuyện gì thế nhỉ?” – Ai đó hỏi.

Dĩ Thâm phát hiện ra người phụ nữ lẫn trong đám người bên kia đường đang loay hoay lấy góc quay chính là Mặc Sênh, anh để cốc rượu trong tay xuống bàn nói nhanh: “Mình ra ngoài một lát”

Ngoài Hướng Hằng vẫn còn tương đối tĩnh táo, những người khác đều chệnh choáng gục xuống cửa sổ, nhưng vẫn cố gắng đầu nhìn Hà Dĩ Thâm cao lớn nhanh nhẹn vượt qua đường, dừng lại cạnh cột đèn cách người phụ nữ đang quay phim một đoạn, nhưng chỉ đứng nhìn, không lên tiếng. Cô ta hình như không biết có người theo dõi mình, nhưng bất chợt quay đầu lại, ngẩng người trong giây lát, rồi ngáp ngừng tiến về phía Dĩ Thâm, hai người nói với nhau điều gì đó, cả hai quay lưng về phía họ, nên họ đương nhiên không nhìn thấy mặt cô ta.

Sau đó...

Tất cả trở mắt – Hà Dĩ Thâm! Hà Dĩ Thâm làm gì vậy?

Tại sao lại kéo tay người ta?

Hà Dĩ Thâm! Một Hà Dĩ Thâm trước nay vốn lạnh lùng, xa cách với phụ nữ sao lại có động tác quyết liệt như vậy!

Mọi người không ai bảo ai đều quay đầu nhìn người phụ nữ duy nhất trong bàn tiệc, nhưng nữ luật sư thể hiện một bản lĩnh đáng khâm phục, nét mặt tươi rói, ánh mắt lấp lánh tinh nghịch cũng quan sát nhất cử nhất động của Hà Dĩ Thâm và cô gái có dáng như một sinh viên với vẻ thích thú ra mặt.

Có gì lạ đâu! Vốn tưởng Hà Dĩ Thâm lạnh lùng với phụ nữ là do bản tính anh ta lạnh lùng! Thì ra lúc cần anh ta cũng nóng bỏng quyết liệt như ai.

Đây quả thật là một đòn đau đối với tôn nghiêm của phụ nữ!

Mặc dù bình thường Lý Lệ thường bị mọi người châm chọc, tuy rất tức, nhưng chưa bao giờ cô bộc lộ điểm yếu của mình. Một người béo mập tên Lý, hỏi Hướng Hằng “Cô ta là ai vậy?”

Hướng Hằng cười: “Sao lại hỏi tôi? Phải hỏi Dĩ Thâm chứ!”

Luật sư Lý bật cười: “Đừng hy vọng moi được tin gì từ miệng cậu ta”

Hướng Hằng nhìn áo khoác của Dĩ Thâm vắt trên tay ghế, hất hàm nói: “Áo khoác của hần vẫn còn ở đây, nhất định hần phải quay lại.”

Lát sau Dĩ Thâm quả nhiên quay lại, nhìn mọi người về có lỗi, đoạn quay sang luật sư Lý nói: “Anh Lý, tôi có việc về trước nhé”. Bữa cơm hôm nay coi như luật sư Lý mời. Lý còn chưa kịp nói gì, Hướng Hằng chen vào: “Cậu đi như vậy chẳng nề mặt mọi người, hay là mời Mặc Sênh đến đây, người cũ đã lâu không gặp.”, rồi quay sang luật sư Lý: “Có sao không anh?”

Lý gật đầu lia lịa: “Đương nhiên không sao, có thể mang người nhà mà”.

Lý Lệ nói giọng hờn dỗi: “Luật sư Hà có bạn gái sao phải lên lút vậy, coi thường mọi người quá thế?”

Mặc Sênh vẫn đứng ở bên kia đường, đối diện nhà hàng “Vọng nguyệt”, lòng bồn chồn, giữa mình với Dĩ Thâm rút cục là quan hệ thế nào. Bạn không ra bạn, người tình không ra người tình... Còn chưa nghĩ được gì thì điện thoại reo, điện thoại của Dĩ Thâm: “Tôi không đi được...”

“Vậy cũng được” – Mặc Sênh thở phào.

“Cô đến đây nhé!”

Tắt máy. Anh không cho chị cơ hội thương lượng. Đành vậy, chị ngược nhìn tấm biển ‘Nhà hàng Vọng nguyệt’ rồi quả quyết sang đường.

Dĩ Thâm đợi chị ở cửa, Mặc Sênh do dự: “Tôi vào có tiện không?”

“Chỉ có mấy đồng nghiệp, đừng ngại!”

Nhưng mình xuất hiện với tư cách gì?

Câu này chị chưa nói ra được. Thời gian gần đây Dĩ Thâm thỉnh thoảng đến tìm chị, nhưng anh cố tình giữ khoảng cách, vì vậy sự tiếp xúc thế này khiến chị lúng túng.

Không nên như thế này, nên cách xa anh thì hơn ...

Khi cả hai bước vào, mọi ánh mắt đều hướng vào Mặc Sênh, vẫn còn rất đẹp, trang phục có phần thoải mái, tóc cắt ngắn, hơi thiếu điệu đà, tuy nhiên chẳng có gì nổi trội so với những người phụ nữ xung quanh Dĩ Thâm.

Người đầu tiên lên tiếng là Hướng Hằng.

“Triệu Mặc Sinh cô về sớm thế sao?” – Anh ta mỉm cười đôn hậu, nhưng không giấu được vẻ giễu cợt: “Tôi tưởng cô để Dĩ Thâm phải khổ khổ chờ đợi 18 năm cơ đấy.”

Đúng là lời nói có dao, có kim trong áo. Mặc Sinh còn chưa biết trả lời ra sao, đành chào chung chung: “Hướng luật sư, đã lâu không gặp.”

“Không dám, nhưng đúng là đã lâu không gặp.” Hướng Hằng niềm nở chia tay cho Mặc Sinh.

Dĩ Thâm giới thiệu đơn giản, Mặc Sinh vừa ngồi xuống ghế, thì nữ luật sư Lý Lệ đi đến gần chị nói rất lịch sự.

“Triệu tiểu thư, nghe nói Dĩ Thâm rất nổi tiếng, không hiểu chị đã dùng chiêu gì để có được anh ấy?”

Mọi người hóm hỉnh đưa mắt nhìn Lý Lệ, ánh mắt đầy ẩn ý: “Không phải là nghe nói mà là tận mắt nhìn thấy”. Tất cả đều im lặng.

Hướng Hằng cau mày, sao lại hỏi một câu vô duyên đến thế!

Thực ra Lý Lệ cũng không có ác ý, chỉ là do thói quen thẳng thắn, do quá trình thường xuyên tiếp xúc với đàn ông. Có lần Lý Lệ đã mắng một đồng nghiệp trình độ non kém, vì vậy không nên hy vọng thái độ nhẹ nhàng tế nhị ở cô. Hồi như vậy có lẽ cũng vẫn còn tương đối lịch sự, chỉ có điều Mặc Sinh không quen nên cảm thấy lúng túng.

Hướng Hằng định đỡ lời cho Mặc Sinh, nhưng nhìn sang thấy vẻ mặt bất cần của Dĩ Thâm, nên lại thôi, thầm nghĩ: “Người tình của người ta bị châm chọc người ta không xót, can cứ gì mà mình xen vào?”

Mặc Sinh thoát đầu cũng hơi bất ngờ, nhưng trấn tĩnh được, thấy mọi người đều im lặng chị bỗng cảm thấy áy náy, có phải mình làm mọi người khó xử... chị đâu biết họ đang tò mò muốn xem trò hay, họ đang háo hức chờ đợi...

Vậy là chị nói nửa đùa nửa thật.

“Thực ra Dĩ Thâm rất dễ theo đuổi” – Mặc Sinh cười, tổng kết kinh nghiệm trước đây của mình, “Quan trọng là, phải có bộ mặt dày, quyết không từ bỏ mục tiêu, cứ gào khóc ầm ĩ nhất định anh ấy phải giơ tay hàng.”

Ánh mắt mọi người dồn vào Dĩ Thâm, chẳng lẽ anh chàng uyên bác kiêu ngạo này thực sự thích kiểu theo đuổi như vậy?

Nhưng kinh nghiệm của Mặc Sinh lập tức bị nữ luật sư phản bác: “Chị không thấy làm vậy sẽ ảnh hưởng đến tôn nghiêm của phụ nữ sao?”

“Hồi đó tôi quả thực không nghĩ nhiều như vậy.” – Mặc Sinh mỉm cười.

“Người đàn ông có được bằng cách đó liệu có bao nhiêu tình cảm với chị? Anh ấy có hiểu chị không, có thể sau này anh ta sẽ chán chị, sẽ bỏ chị?” – Lý luật sư nói về đắc thắng có vẻ như cô ta đang khoái trá chứng kiến kẻ tình địch của mình bị bỏ rơi.

Viêm nãy giờ im lặng, đột nhiên ngắt lời Lý Lệ. Anh ta nhìn Mặc Sinh với ánh mắt láu lỉnh: “Tôi nhớ ra rồi, bạn chính là người năm xưa đã bỏ Dĩ Thâm đi Mỹ, đúng không?”

Thế ư? Ngoài Hướng Hằng, Dĩ Thâm những người còn lại đều tròn mắt nhìn Mặc Sinh. Thì ra đây chính là người đã bỏ Dĩ Thâm?

Mặc Sinh cũng bị bất ngờ, chị đã bỏ Dĩ Thâm ư? Tại sao? Sao lại nói vậy. Lại nữa, vì sao người đàn ông đẹp trai này ánh mắt nhìn chị có vẻ thán phục?

“Không, không phải...”

Còn chối ư? Viêm sử dụng chiến thuật đánh vu hồi “Bạn đã từng đi Mỹ phải không?”

“Vâng.”

“Trước đây bạn là bạn gái của Dĩ Thâm?”

“Đúng..”

“Thế thì đúng rồi.” – Viêm đập tay xuống bàn: “Chúng cứ đã rõ, tội danh đã thành!”

Mặc Sinh mỉm cười: “Sao? Luật sư các anh vẫn dễ dàng định tội cho người khác như thế ư?”

Viêm đang định nói điều gì đó, thì Dĩ Thâm kéo Mặc Sinh đứng dậy: “Xin lỗi, chúng tôi đi trước.”

Không có ai ngăn họ, tất cả im lặng lẽ nhìn hai người rời khỏi bàn ăn.

Ra khỏi nhà hàng, gió lạnh thổi vào người, tâm trạng rối bời, Mặc Sinh bắn khoả nhìn người đàn ông đi trước cách chị mấy bước, cuối cùng không chịu được nữa, chị lên tiếng: “Dĩ Thâm, sao anh không nói gì?”

“Nói gì?” – Dĩ Thâm hơi ngoảnh mặt lại.

“Họ tưởng rằng...Tôi bỏ anh, nhưng thực sự không phải như vậy, vì sao anh không giải thích? Người kiêu ngạo như anh sao có thể chịu được sự hiểu lầm như vậy!

“Giải thích thế nào?”

Dĩ Thâm dừng lại, nhìn mặt anh, Mặc Sênh giật mình. Trong khoảnh khắc, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn cao áp chị bỗng thấy con người con lớn ngạo mạn này sao cô đơn đến thế, nhưng giọng nói thân thuộc đã vang lên, nhỏ, trầm nhưng rành rọt: “Tôi cũng cho là thế.”

Hết chương 3

Chương 4: Số Phận

Mặc Sênh không hiểu, cái gì khiến Dĩ Thâm cũng cho là vậy?

- Đến giờ tôi vẫn hoài nghi, không biết những lời nói năm xưa của tôi có phải lý do thực sự khiến cô ra đi hay không? – Dĩ Thâm không cao giọng, nhưng từng chữ, từng chữ nặng ngàn cân, đè lên ngực

chị.

“Sao anh lại nói như vậy? Sao anh có thể nói như vậy!”

Chị vẫn nhớ mòn một từng chi tiết của ngày hôm đó. Nghe Dĩ Văn nói vậy, chị lập tức đi tìm Dĩ Thâm để kiểm chứng. Dĩ Thâm không thể lừa dối chị, nếu anh thừa nhận thì có nghĩa sự thực đúng là như vậy. Chị hoàn toàn tin anh, nhưng nếu anh ấy cũng thích Dĩ Văn thì sao?

Trên đường đến chỗ Dĩ Thâm, tình huống xấu nhất mà chị có thể tưởng tượng ra chỉ là Dĩ Thâm thừa nhận anh yêu Dĩ Văn. Chị tuyệt nhiên không ngờ, đón mình lại là cái nhìn đáng sợ, ánh mắt căm hận và những lời lẽ tàn nhẫn, đau đớn như dao cứa.

- Đi đi, tôi không muốn nhìn thấy cô! Triệu Mặc Sênh, tôi muốn mình chưa bao giờ quen cô!

Khẩu khí và thái độ tuyệt tình đó, đến giờ nghĩ lại chị vẫn thấy đáng lòng. Tại sao bây giờ anh lại nói như vậy. mình, chính mình đã bỏ rơi anh sao?

- Anh có ý gì vậy? – Mặc Sênh cúi đầu nhìn đăm đăm vào đôi giày dưới chân mình, nói nhỏ.

Trong đám đông đang di chuyển, hai người dừng lại cũng ít nhiều cũng thu hút ánh mắt của những người xung quanh. Dĩ Thâm kéo chị đến một nơi yên tĩnh, buông tay chị ra, châm thuốc hút.

“Phải nói thế nào với cô ấy đây, nói sự thực ư? Không

thế!”

Lát sau anh chậm rãi lên tiếng:

- Hôm đó cha em đến tìm tôi.

Liếc nhìn về mặt thẳng thốt của chị, khuôn mặt thanh tú của anh dần dần hiện lên nụ cười châm biếm:

- Không ngờ, đúng không? Tôi cũng không ngờ bạn gái của tôi lại là thiên kim tiểu thư của ngài thị trưởng.

Mặt Mặc Sênh trắng bệch. Thiên kim tiểu thư của ngài thị trưởng, thực là một danh xưng khôi hài.

Chị và Dĩ Thâm cùng là người thành phố Y. Hồi ấy họ còn lấy làm phần khởi, coi điều đó là duyên trời định, trớ trêu thay bây giờ nó lại trở thành khoảng cách ngàn trùng.

Nếu anh biết chị là con gái ông thị trưởng, nhất định anh cũng biết...

Mặc Sênh do dự:

- Chuyện của cha tôi, chắc anh cũng biết...

- Tôi biết – Dĩ Thâm gật đầu – Triệu Thanh Nguyên tham ô cả vạn đồng tiền công quỹ, sự việc bại lộ, đã tự sát trong tù. Sự kiện chấn động thành phố Y một thời.

- Thôi không nghĩ tới chuyện đó nữa. Cha tôi... đã nói gì với anh? – Mặc Sênh nói nhỏ như nói thầm, mắt không nhìn người đối diện.

Dĩ Thâm cúi đầu, những lời nói của ông Triệu Thanh Nguyên hôm đó anh vẫn nhớ rất rõ:

- Cậu là một chàng trai ưu tú. Tiểu Sênh thích cậu, tôi cũng không phản đối. Nếu cậu đồng ý, cậu có thể đi Mỹ với Tiểu Sênh, tôi sẽ giúp đỡ. Mọi giấy tờ, nhà ở, trường học tôi sẽ liên hệ, cậu khỏi bận tâm...

Thật là điều kiện lý tưởng.

Cả hai im lặng, cuối cùng Dĩ Thâm nói, giọng trầm hẳn xuống:

- Tôi là một học sinh nghèo, sống bằng tiền học bổng và làm thêm. Theo em ông ấy sẽ nói gì?

Mặc Sênh im lặng. Chị rất hiểu cha mình. Người không có gì để lợi dụng, ông tuyệt nhiên không bao giờ quan hệ. Chị hoàn toàn có thể tưởng tượng ra những lời cha chị có thể nói với Dĩ Thâm. Nếu không tại sao anh lại tàn nhẫn với chị đến như vậy?

- Xin lỗi! Thì ra là thế. – Mọi suy nghĩ của chị về chuyện này bấy lâu vậy là sai hoàn toàn. Mặc Sênh trở nên bối rối.

- Cậu xin lỗi vừa rồi của em là cho ai? Cho em hay cho cha? Nếu thay cha xin lỗi thì hoàn toàn không cần thiết – Dĩ Thâm bình thản búng tàn thuốc lá, những đốm lửa bé xíu rơi là tả xuống đất.

Mặc Sênh yếu ớt biện hộ:

- Lúc đó... lúc đó, quả thực tôi không biết...

- Sao em không hỏi thẳng tôi? – Anh đột nhiên ngược nhìn chị, mắt lóe sáng.

Giọng của Dĩ Thâm âm u như từ địa ngục vọng về:

- Em cũng chẳng thêm hỏi lại, đã vội xử tôi án tử hình. Triệu Mặc Sênh, em thử nghĩ xem, tôi đã hận em thế nào trong suốt những năm qua?

“Hận ư?”

Mặc Sênh kinh hoàng lùi lại, nhưng không ra khỏi phạm vi tầm tay của Dĩ Thâm, cánh tay bị nắm chặt, mạnh đến nỗi chị tưởng xương mình bị bóp nát.

- Tôi chưa bao giờ gây sự với em, tại sao em gây sự với tôi? Đã gây sự rồi sao lại bỏ chạy giữa chừng? – Dĩ Thâm nói như rên lên, tuyệt vọng.

Đến nỗi ngay câu “Xin lỗi” Mặc Sênh cũng không dám nói. Chị nhắm mắt một cách vô thức không dám nhìn anh.

- Bây giờ tôi muốn hỏi em – Dĩ Thâm dần bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn chị như thiêu đốt – Nếu hỏi đó em biết tất cả, em có ra đi không?

“Chị có ra đi không?” Mặc Sênh sững người, không ngờ Dĩ Thâm lại hỏi như vậy.

Nếu là bảy năm trước, nhất định chị sẽ đáp không do dự là “Không”. Hồi đó chị đi Mỹ chỉ nghĩ đơn thuần là chạy trốn, mong thoát khỏi đau khổ trong tình yêu. Nhưng bây giờ thì sao? Bây giờ, chị đã hiểu mọi chuyện của bảy năm trước là một cuộc đảo tẩu do cha chị vạch ra, nếu không, trong mấy ngày làm sao ông có thể hoàn tất mọi thủ tục xuất cảnh cho con gái? Nếu không tại sao mọi công việc của chị ở Mỹ đều đã được sắp xếp trong khi chị không hay biết gì. Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu năm xưa chị không muốn đi cũng sẽ bị áp tải lên máy bay.

Mặc Sênh cúi đầu:

- Xin lỗi.

Lại im lặng, cuối cùng vẫn là Dĩ Thâm nói trước:

- Vậy bây giờ thì sao?

- Bây giờ cái gì? – Mặc Sênh không hiểu.

- Bây giờ em có muốn cùng tôi không? – Dĩ Thâm nói thẳng.

Thế giới xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, Mặc Sênh kinh ngạc nhìn Dĩ Thâm, chỉ thấy tim đập thình thịch.

- Tôi không muốn lãng phí thời gian trong chuyện này, cũng không có hứng làm quen lại từ đầu. Như một người kinh doanh tình cảm, cho nên em là phù hợp nhất, không phải thế sao?

- Thật ư? – Mặc Sênh lặng người, lòng chị mỗi lúc thêm se lại.

Bởi vì quen nhau, bởi vì phù hợp?

Nhưng Dĩ Thâm, anh có thực sự hiểu Triệu Mặc Sinh đứng trước mặt anh không? Người mà ngay bản thân cô ta có lúc cảm thấy xa lạ với chính mình...?

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa.

Chị không còn sức chạy theo một trái tim nữa, không muốn chạy theo một tình cảm có nguy cơ tiêu tan, không muốn lần thứ hai chịu đựng cái âm thanh khiến cả thế giới bỗng sụp đổ dưới chân. Cho nên...

- Hà Dĩ Thâm, xin lỗi! Hãy tha thứ cho sự yếu đuối của em. Nhưng có một điều chính em cũng không ngờ, thì ra ngay cả anh cũng không mang lại sức mạnh cho em nữa.

- Tại sao cô ta có thể tức thời từ chối như vậy – Dĩ Thâm nói một cách nặng nề – Em không cần trả lời anh nhanh như vậy, em...

Chị nhẹ nhàng ngắt lời anh:

- Em đã kết hôn rồi.

Nghẹn lời, sững người, Dĩ Thâm kinh hãi nhìn chị, nói dần từng chữ:

- Em... em nói gì, Mặc Sinh?

Mặc Sinh nhìn bóng mình ngã trên đất, nhắc lại:

- Em đã kết hôn rồi, ba năm trước, ở Mỹ.

Mặt Dĩ Thâm sạm lại, hơi thở của anh có thể làm cho không khí xung quanh đông băng, anh quát mắt nhìn chị, dường như muốn bóp chết chị.

Nhiều phút trôi qua, cuối cùng một tiếng cười khô khốc và giọng nói lạnh người:

- Triệu Mặc Sinh, có lẽ tôi đã điên nên mới dây vò em thế này.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, hôm nay xem thông báo nghỉ lễ Quốc Khánh đăng trên báo, Mặc Sinh mới phát hiện thì ra đã cuối tháng chín.

Cả mùa hè vậy là đã trôi qua.

Càng gần đến ngày Quốc Khánh, không khí làm việc ở tòa soạn càng uể oải.

Ngày 30 tháng 9, hết giờ làm việc, Tiểu Hồng hỏi Mặc Sinh:

- Chị Sinh, nghỉ lễ bảy ngày chị định thế nào?

- Chị chưa nghĩ đến – Mặc Sinh đang sắp xếp lại những bức ảnh trên bàn.

- Sao lại chưa nghĩ đến? Còn em, ngay từ ngày 1 tháng 6 em đã bắt đầu nghỉ mừng 1 tháng 10 rồi.

Câu nói của Tiểu Hồng làm Mặc Sinh bật cười, chị buột miệng hỏi:

- Sao năm nay nghỉ dài như vậy?

- Năm nào chả thế – Tiểu Hồng nói – Đây, có lẽ chị sống ở nước ngoài quá lâu nên không biết, chế độ nghỉ quốc khánh bảy ngày đã được thực hiện mấy năm nay rồi. Năm nay em định đi du lịch đến cố đô Phong Phú, chị có muốn đi cùng không?

Nhìn vẻ say sưa của Tiểu Hồng, chắc chắn là đi cùng với anh chàng bác sĩ. Mặc Sinh ngheo đầu cười:

- Định để chị theo để chụp ảnh cho hai người chứ gì? Tiền công cao lắm đấy.

- Chao! Chị thật đáng ghét! – Tiểu Hồng xấu hổ đỏ mặt, lập tức nhận ra Mặc Sinh dù đang vừa nói, vừa cười với mình đã trở nên dăm chiêu. Trông chị vừa u uẩn, vừa phiêu diêu.

Tiểu Hồng đến bên rụt rè kéo áo Mặc Sinh:

- Chị Sinh, chị sao thế? Đạo này, chị cứ là lạ thế nào ấy.

- Thế ư? Chị không sao? – Mặc Sinh sực tỉnh – Chả là chị đang nghĩ, bỗng dưng có nhiều ngày nghỉ như vậy, không biết sẽ làm gì.

Sau giờ làm việc vẫn không biết mình nên đi đâu làm gì. Sắp đến ngày lễ, đường phố đông đúc hẳn lên, các cửa hiệu trang hoàng như mới. Mặc Sênh đi bộ men theo những ô cửa kính lộng lẫy, thỉnh thoảng dừng lại mua ít đồ, rồi lại tiếp tục đi, cứ đi không mục đích.

Đến khi nhìn thấy chiếc cổng quen thuộc mới nhận ra mình đứng trước ngôi trường cũ. Phát hiện này làm chị giật mình, từ chỗ làm đến đây chị đã đi bộ gần nửa thành phố.

Cổng trường rất đông người, toàn là sinh viên đeo hành lý, mặt mày hớn hờ như trẻ nhỏ. Mặc Sênh sức nhớ thời sinh viên, vào những ngày nghỉ chị cũng vui như vậy, bây giờ nghỉ lại giống như một giấc mơ.

Đút tay vào túi áo khoác, một mình đi dưới tán cây, lòng chị không còn xúc động như lần cùng đến với Dĩ Thâm, chỉ thỉnh thoảng thấy nôn nao. Thâm nghĩ, cuộc đời mình hình như đã sai sau khi bước chân khỏi ngôi trường này. Nhưng sự thế đã vậy, chặng đường còn lại đi tiếp thế nào đây?

- Bây giờ em có muốn cùng tôi không? – Lời của Dĩ Thâm lại vang lên bên tai. Mặc Sênh đứng lại, nhắm mắt tự trấn tĩnh.

Trở về bên anh, đó là điều chị đã bao lâu nghĩ đến. Khi ở nước ngoài, có những lúc thần thờ một mình, chị bắt đầu mơ mộng ngày gặp lại Dĩ Thâm, hai người hạnh phúc bên nhau. Đó là mong mỏi duy nhất của chị trong những ngày cô đơn đàng đẳng. Mọi sức mạnh và sự kiên nhẫn của chị đều có được từ những tưởng tượng hạnh phúc đó. Tuy nhiên sau khi về nước, khi Dĩ Thâm có thể biến ước mơ của chị thành hiện thực thì chị lại lùi bước.

Trong kí ức của chị, chị và Dĩ Thâm đều không còn là những sinh viên đơn thuần nữa. Vết rạn nứt bảy năm xa cách luôn nhắc họ những tổn thương đó, có lẽ chỉ là vết nứt nhỏ nhưng đau đớn vô cùng.

Bởi vì quá để ý nên không chịu được!

Giữa họ thực ra đã được định sẵn từ bảy năm trước.

Chị lại tình cờ đến sân vận động. Trên sân có rất nhiều người đang chạy bộ men theo những đường đua.

“Không biết bây giờ 800m mình chạy hết bao nhiêu thời gian?”

Mặc Sênh khom mình chui qua lan can, đi đến đường đua, vạch ra cái vạch xuất phát, miệng thầm đếm một... hai... ba...

Chị bắt đầu chạy. Mắt nhắm lại, lao mình vào gió lạnh, cuối cùng chị cũng đến vạch xuất phát ban đầu.

“4 phút 25 giây, quá chậm!” Chị tự gõ vào đầu mình.

- Còn chậm hơn hôm qua – Chị buồn rầu lắm lắm, đoạn ngẩng đầu tình nghịch nhìn anh – Dĩ Thâm, hay là hôm thi chạy anh chạy trước, em đuổi theo như vậy chắc chắn em sẽ chạy nhanh hơn! – Chị nũng nịu.

Bị Dĩ Thâm lườm, Mặc Sênh cảm thấy mất hứng. Lẽ ra chị phải được thưởng mới đúng, dù sao đây cũng là một chủ ý tốt lại rất lãng mạn nữa:

- Hay là treo trước mắt em bức ảnh của anh...

- Mặc Sênh, cô đúng là không biết ngược! – Cuối cùng Dĩ Thâm phát cáu, tuy nhiên nói xong tai anh đỏ dần lên.

Mỉm cười, chị mở mắt, vạch đích hoàn toàn trống không...

Nỗi buồn ập đến, mỗi lúc một hiện thực, cổ họng nghẹn ứ, nước mắt ứa ra, từng giọt lăn trên má. Rồi không kìm được, chị ngồi xuống đất, gục mặt vào tay bật khóc thành tiếng.

Từ đó trở đi, bất kì một điểm đích nào cũng đều không có Dĩ Thâm nữa!

Ga cuối cùng là thành phố Y.

Tối qua sau khi từ trường cũ trở về, Mặc Sênh đi ngủ sớm. Bốn giờ sáng hôm sau chị đã tỉnh giấc, sau đó không sao ngủ tiếp được nữa. Nằm nhắm mắt nhìn lên trần nhà, rồi trở dậy thu xếp ít hành lý đi ra ga tàu.

Đây là lần đầu tiên chị trở lại thành phố Y sau khi về nước.

Khi tàu vào ga thành phố Y đã 11 giờ trưa. Thành phố đang mưa, lạnh hơn thành phố nơi chị làm việc, gió lạnh buốt, mặt và chân tay tê tái.

Đứng trên bậc tam cấp nha ga, áo khoác vắt một tay, tay kia nắm chặt quai vali, Mặc Sênh nhìn thành phố đã nuôi chị lớn lên, lòng bồn chồn như đang ngóng chờ điều gì sắp đến, nhưng không biết đó là cái gì.

- Chị đến du lịch phải không, đã đặt nhà nghỉ chưa, nếu chưa tôi tìm giúp, giá cả đảm bảo thấp nhất thành phố.

- Có cần người hướng dẫn không, lễ Quốc Khánh giá rất ưu đãi.

...

Khi đi qua sân ga chị bị nhiều người chèo kéo.

“Có lẽ trông mình không giống người địa phương, mà giống khách du lịch”. Chị chua chát tự giễu.

May là bến xe bus không thay đổi, tuyến đường cũng không đổi, rất dễ tìm.

Hình như có người đã nói, muốn hiểu một thành phố, chỉ cần ngồi xe bus vài lần, bởi vì nó sẽ đưa ta đến tất cả những nơi phồn thịnh, có tiềm năng nhất thành phố. Mặc Sênh nhìn khách qua đường, nhìn các cửa hiệu, thành phố chìm trong màn mưa, chập chờn, nhạt nhòa giống như tâm trạng của chị.

- Sắp đến khu mới Thanh Hà, ai xuống xe chuẩn bị – Tiếng người phụ xe ồ ỏi.

Nhảy xuống xe, những ngôi nhà cũ hiện ra trước mắt. Gọi là khu mới nhưng khu Thanh Hà này cũng có lịch sử mười mấy năm. Mặc Sênh đã lớn lên ở đây. Không ngờ có ngày đứng trước ngôi nhà quen thuộc, mình lại có cảm giác xa lạ dường như đó không phải là nhà của mình.

Lần trở về này, chị muốn gặp lại mẹ. Đã bảy năm chị và mẹ không liên lạc với nhau, không biết bây giờ mẹ còn sống ở đây không.

Bên ngoài trời vẫn mưa, Mặc Sênh ướt lướt thướt chạy vào hành lang gỗ cửa, không có ai mở cửa.

“Đi vắng? Hay là chuyển đi nơi khác?”

Đứng đợi cả giờ đồng hồ, vẫn không ai trở về, quần áo ướt dán vào người, làm chị run lên, tay lạnh cứng.

Đột nhiên nhớ lại hình như hồi nhỏ có lần từ trường trở về, quần áo ướt sũng chị đứng đợi cha cả tiếng đồng hồ cha mới về. Ông hoảng hốt ôm chị vào lòng dỗ dành:

- Bố đoảng quá, bố đoảng quá, con đánh bố đi!

Cha chị lúc có tuổi mới có được mụn con, nên rất mực cưng chiều, hễ có thời gian là bế ẵm chơi đùa với chị. Ông bày ra bao nhiêu là trò chơi, hai bố con chơi với nhau không biết chán. Những lúc như vậy trông ông giống như một đứa trẻ, hoàn toàn không có vẻ đạo mạo xa cách của một ông thị trưởng quyền lực. Chỉ có điều ông quá bận, không có thời gian chơi với con gái. Bận chị nhiều đứa ghen tị với chị bởi chị có bố làm quan to, nhưng hồi đó ít ai biết cô bé Tiểu Sênh viết trong bài tập làm văn: “Mơ ước của tôi là bố hàng ngày về nhà đúng giờ, mỗi ngày không có mấy chú đến nhà nói chuyện với bố cả mấy giờ liền”

Nhưng hễ có thời gian là ông ở bên con gái, chơi đùa, chiều chuộng con hết mực, hoàn toàn không giống như mẹ chị. Trong kí ức tuổi thơ của Mặc Sênh, mẹ là một người đàn bà lạnh lùng, khó tính, hay cáu bẳn chẳng mấy khi cười với chị...

- Tiểu Sênh! – Người phụ nữ hiện ra trong quầng sáng cánh cửa vừa mở.

Tiếng gọi ngạc nhiên khiến Mặc Sênh bừng tỉnh:

- Cô Hoàng phải không?

Người phụ nữ trung niên đứng trước mặt chính là hàng xóm của gia đình chị. Chồng của chị ta là đồng sự của cha chị, hai nhà quan hệ khá thân thiết.

- Tiểu Sênh, cháu về lúc nào thế, mau vào nhà đi, ướt hết cả rồi – Cô Hoàng vừa mở cửa vừa giục.

Sau khi được lau người bằng nước nóng thực là dễ chịu, Mặc Sênh lo lắng hỏi:

- Cô Hoàng, mẹ cháu vẫn sống ở đây chứ?

- Vẫn ở đây, không ở đây thì đi đâu được, cháu cũng thật là... bỏ đi lâu như vậy mà không viết cho mẹ cháu lá thư, để mẹ cháu một mình.

Không phải chị không muốn liên lạc với mẹ, nhưng chị có nỗi khổ riêng. Bảy năm trước, khi mới đến Mỹ, lúc được tin về cái chết của cha, chị lập tức gọi điện về cho mẹ, không ngờ trả lời chị là một giọng dừng dừng đến khó hiểu, bà nói:

- Sau này, không phải gọi điện thoại về nữa, cũng đừng về nước nữa. Cha cô đã đập tan cuộc đời tôi, bây giờ tôi vừa mới được yên ổn, không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì liên quan đến ông ấy!

Rồi bỏ máy.

Chị gọi lại nhưng không có tín hiệu.

Về sau qua một người bạn của cha bên Mỹ, Mặc Sênh mới được biết những bí mật mà cho đến bây giờ chị không thể tin nổi.

Giả bộ không nghe thấy câu nói có ý trách móc của người hàng xóm cũ, chị nói:

- Mẹ cháu có khỏe không, cô Hoàng?

- Sức khỏe thì không sao, nhưng cháu về không đúng lúc, mẹ cháu vừa đi theo đoàn du lịch của tiểu khu, năm ngày mới về. Cháu ở lại đây chơi với cô.

“Mẹ đi du lịch?” Mặc Sênh ngạc nhiên. “Xem ra bà sống không đến nỗi nào”. Mặc Sênh cười thầm, đứng lên:

- Cô Hoàng, cháu phải đi đây. Cảm ơn cô!

- Không chờ mẹ cháu về hả? – Bà Hoàng nói.

- Không ạ, thực ra cháu chỉ muốn biết mẹ cháu sống thế nào, cháu cũng có một số chuyện cần hỏi mẹ – Mặc Sênh ngập ngừng – Bây giờ biết mẹ cháu sống rất tốt, những chuyện cần hỏi, cháu cũng không muốn hỏi nữa.

Kết cục đã như vậy, nguyên nhân cũng không quan trọng nữa.

- Cô Hoàng, cảm ơn cô. Xin cô đừng nói cháu đã trở về.

Lúc sắp đi Mặc Sênh hỏi phần mộ của cha.

- Mộ số 157 khu A, núi Kim Khê. Hình như là vậy – Bà Hoàng nhíu mày.

Không phải tiết thanh minh hay ngày lễ tết, khu nghĩa trang trong núi Kim Khê hầu như không có người. Mặc Sênh đến bên mộ cha, gục đầu vào tấm bia giống như hồi nhỏ chị vẫn gục đầu vào vai ông.

Mặc Sênh thăm thì với cha:

- Cha, lâu lắm con mới về thăm cha, cha không trách con chứ? Thực ra, con rất muốn về nước... Nhưng con quá yếu đuối, con sợ con không chịu nổi. Vì sao khi con ra đi, cha là một người bằng xương bằng thịt, đôi tay cha ôm riết con, người cha tỏa hơi ấm, rất ấm, sao bây giờ chỉ là một tấm bia? Con luôn cảm thấy, chỉ cần con không về nước, là cha vẫn như còn sống. Con nhớ lúc con lên máy bay cha còn ấn vào tay con túi bánh bích quy vùng... Lúc đó, cha đã lừa con, cha bảo sang Mỹ nếu thích thì ở lại, nếu không thì lại về, con không thích tí nào nhưng con không trở về...

Bức chân dung người đàn ông trẻ khắc trên bia mộ có những nét giống Mặc Sênh. Người trong ảnh mỉm cười với chị, Mặc Sênh lấy tay áo lau bức ảnh:

- Cha, bức ảnh này có phải chụp lúc cha còn là sinh viên không? Cha đừng tưởng là dùng bức ảnh trẻ như thế này, là có thể mạo xưng là ma trẻ.

Mây mù trùm lên khe núi, bốn bề tĩnh lặng, không một tiếng động. Mặc Sênh gõ lên tấm bia:

- Cha, cha không quan tâm đến con nữa sao?

Im lặng, mắt Mặc Sênh mờ đi như bầu trời mưa xóm núi:

- Cha, anh ấy nói, à đó là Dĩ Thâm, cha còn nhớ không, anh ấy bảo chúng con có thể tái hợp, cha thấy thế nào?

Không có tiếng trả lời, mưa ngớt dần, xung quanh vẫn tĩnh mịch, Mặc Sênh vẫn thăm thì nói chuyện với cha:

- Thực ra con cũng cảm thấy không nên, anh ấy xuất sắc như vậy, luôn có nhiều phụ nữ thích, anh ấy có thể tìm một người phụ nữ ưu tú. Và lại, chúng con xa nhau lâu như vậy, đã phần nào trở nên xa lạ với nhau, có lẽ không dễ dàng, sẽ phát sinh nhiều mâu thuẫn, anh ấy sẽ nhanh chóng chán con, thất vọng về con, trước đây anh ấy cũng thất vọng về con. Nếu đến lúc đó mới chia tay, e con không biết mình sẽ thế nào, cứ như bây giờ ít nhất con cũng đã quen rồi...

Không thể nói thêm nữa, không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Mặc Sênh chuyển giọng sôi nổi:

- Con vẫn tốt, cha không phải lo lắng gì cho con... Con phải đi đây, cha ạ, chào cha!

Khi chị xuống núi thì mưa đã tạnh hẳn, đứng dưới chân núi nhìn đỉnh núi sắp chìm trong màn đêm và sương mù, hình như đã là hai thế giới khác nhau.

Trở về thành phố, trời đã tối hẳn, Mặc Sênh nhìn đồng hồ trên máy điện thoại di động, xem ra ngày mai mới có thể đi được. Vào thành phố hỏi mấy nhà nghỉ đều đã hết chỗ, cuối cùng tìm được một khách sạn ở trung tâm thành phố, giá rất đắt, đành ở tạm. Tắm xong, hong khô quần áo, ngủ thì còn quá sớm, chị lững thững đi xuống lầu, đi ra phố.

Trước mặt khách sạn là con đường phồn hoa nhất thành phố. Thành phố này có sông có núi, cũng là thành phố du lịch nổi tiếng. Lúc đó trên đường phố khách du lịch vẫn rất đông, bỗng dưng Mặc Sênh bỗng nhớ ra, lần đầu tiên chị gặp Dĩ Thâm chính là ở con phố

phồn hoa này.

Lúc đó họ đã khá thân thiết, nhưng vào kỳ nghỉ đông hoặc hè Dĩ Thâm vẫn không chịu cho chị số điện thoại của gia đình anh, lúc đó chị vừa tủi thân vừa buồn, làm gì có cô gái nào số điện thoại của gia đình người yêu mình cũng không biết? Lúc ở bến xe Mặc Sênh hờn dỗi một hồi, đoạn giận dữ bỏ đi.

Nhưng được mấy bước chị đã hối hận, mình giận gì kia chứ, nếu mình cứ làm căng có lẽ Dĩ Thâm sẽ mềm lòng. Nhưng khi quay trở lại, trên sân ga đã không thấy bóng dáng Dĩ Thâm đâu nữa.

Về đến nhà, Mặc Sênh cảm thấy chán nản, chẳng thiết ăn uống, tivi cũng chẳng thiết xem. Về sau tự nhiên lại nghĩ, nếu mình thường xuyên ra phố, biết đâu chẳng bắt gặp lại Dĩ Thâm?

Sau đó, quả nhiên gặp lại.

Hôm đó, đang có tuyết rơi. Dĩ Thâm và cô bạn Dĩ Văn, lúc đó chị còn chưa biết, đang đi trên vỉa hè đối diện, lúc đó chị hoàn toàn không kịp phản ứng. Không ngờ gặp Dĩ Thâm, thực ra chị không hi vọng nhiều, thành phố đông đúc như vậy... Lúc đó, chị chạy như bay băng qua đường, lao đến ôm chầm lấy Dĩ Thâm.

Hình như chính là dưới tán cây này, cô thiếu nữ đom đóm, đầu đội mũ lông trắng, ôm chặt lấy chàng trai đang lúng túng vì những cái liếc mắt nhìn của khách qua đường, vui vẻ hét to:

- Dĩ Thâm. Em biết sẽ gặp anh. Em biết mà!

Mặc Sênh nhắm mắt.

Khi giữa họ đã là chuyện dĩ vãng, điều khó chịu nhất, đau đớn nhất là mọi kỉ niệm đều như vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Chị hấp tấp lấy máy di động, hướng vào khoảng trống, bấm máy. Bức ảnh hiện ra chỉ là khoảng đất trống trải dưới gốc cây, hoàn toàn không có người, hoàn toàn không

Sau những ngày lễ đi làm trở lại, công việc của Mặc Sênh cực kì bận rộn.

Chỉ có Tiểu Hồng không bận, chuyên đề của cô ta vừa kết thúc, nên suốt ngày quanh quẩn ở phòng làm việc của Mặc Sênh bàn chuyện tình duyên của mình, của người.

- Chị Sênh, chị không thể cứ sống mãi như vậy, chị phải biết thời gian rất vô tình. Bây giờ tìm cho mình một người đàn ông, cũng coi là cứu vãn xã hội, để vài năm nữa coi như mình cũng lớn mà đàn ông cũng thiết thòi – Tiểu Hồng thì thầm về bí mật – Hơn nữa, bây giờ là phù hợp qui luật tâm lý, chẳng lẽ chị không thích nằm ngủ trong vòng tay ấm áp của một người đàn ông?

- Tiểu Hồng. Tôi qua lại mơ mộng hả?

- Cũng thỉnh thoảng! – Tiểu Hồng giả bộ xấu hổ, cúi đầu, đỏ mặt, lát sau lại tiếp giọng nghiêm túc – Chị Sênh, chị bây giờ hình như đã trở lại bình thường, không như dạo trước cứ như người sợ bị cướp ấy.

Sự so sánh kì quặc của Tiểu Hồng khiến Mặc Sênh bật cười.

Chị trầm nghĩ, nếu không suy nghĩ nhiều, những niềm vui nho nhỏ thực ra không khó, nói nói cười cười với đồng sự, mọi người tưởng mình vui, lâu dần cảm thấy mình vui thật.

Không muốn nói với Tiểu Hồng ý nghĩ đó, Mặc Sênh nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn mười giờ.

- Đi thôi, đến giờ rồi, đi họp thôi! – Chị giục Tiểu Hồng.

Buổi họp hôm nay là cuộc họp nhằm đẩy mạnh công việc trong quý tới.

Qui mô tòa báo nơi Mặc Sênh làm việc rất lớn, có hàng loạt các ấn phẩm lẻ như Tú sắc và một vài tạp chí phụ nữ, nếu không đã chẳng cần đến phóng viên ảnh.

Tú Sắc có thể coi là thương hiệu cũ trong thị trường tạp chí phụ nữ, có số lượng phát hành đứng đầu trong các ấn phẩm cùng loại, lượng tiêu thụ quý trước vẫn tăng, nhưng hiện đang có nguy cơ giảm sút.

Chủ biên sau khi tóm tắt tình hình mọi mặt của tòa soạn trong quý trước, chuyển sang chủ đề chính, đó là mở chuyên mục mới:

- Tạp chí của chúng ta muốn có đẳng cấp thì phải có cái mà tạp chí khác không có. Hiện trên thị trường có vô số ấn phẩm cùng loại, phần lớn nội dung trùng lặp. Quan đi quán lại cũng là làm đẹp, thời trang, ẩm thực, cuộc sống tình cảm, ngoài những cái đó chúng ta còn có thể làm thêm những gì?

Chủ biên nhìn mọi người nói tiếp:

- Hoặc nói cách khác, còn gì hấp dẫn phụ nữ?

- Tôi biết! – Tiểu Hồng giơ tay phát biểu – Đó là đàn ông!

Mọi người cười ồ. Nhưng chủ biên lại gật đầu về rất nghiêm túc:

- Tiểu Hồng ngày thường có vẻ nông nổi, nhưng rất nhạy cảm.

Đoạn ông ta bật đèn chiếu, trên màn hình hiện lên nhiều dòng chữ: “Những người đàn ông xuất sắc”

Tiếng xì xào nổi lên.

- Tạp chí chúng ta là tạp chí phụ nữ, mở chuyên mục đàn ông có kì quặc không? – Có ai đó nói.

- Người khác giới hấp dẫn lẫn nhau, ai cũng biết. Tạp chí đàn ông đưa ảnh phụ nữ lên trang bìa, tạp chí phụ nữ tại sao không thể mở chuyên mục về đàn ông? – Chủ biên hỏi.

Chờ mọi người bàn tán hồi lâu, chủ biên nói:

- Bất luận thế nào, thị trường vẫn là chân lý duy nhất. Cho nên chúng ta tạm thời quyết định mở chuyên mục này trong bốn số liền. Sau đó căn cứ vào phản ứng độc giả sẽ quyết định bước tiếp theo, có tiếp tục nên làm hay không. Mọi người có ý kiến gì xin cứ nêu.

- Nhân vật thì sao? – Có ai đó hỏi.

- Về nhân vật, tôi tạm thời đề nghị bốn người này, xin giới thiệu để mọi người góp ý – Chủ biên lại nhấp chuột, màn hình hiện lại ảnh của bốn người đàn ông trẻ – Nhân vật trong chuyên mục chúng ta không phải là những công tử xa vời không thể với, mà là anh tài thuộc mọi lĩnh vực, là người tương đối nổi tiếng, trẻ, đẹp. Quan trọng nhất là phải trẻ và chưa có gia đình.

- Kia có phải là kiến trúc sư vừa đoạt giải không?

- Đúng, đúng, người bên cạnh cũng rất quen.

Mặc Sênh cũng nhìn lên màn hình theo tay chỉ của mọi người, bức ảnh chụp nghiêng một người khiến chị giật mình

- Dĩ Thâm? Sao có thể...? – Chị kinh ngạc.

- Chính thế – Chủ biên nói – Với anh ta, khán giả của truyền hình địa phương đều không xa lạ. Hà Dĩ Thâm là một trong những khách mời của chương trình Pháp luật và cuộc sống. Đây cũng là chuyên mục đang được chú ý.

- Tôi đề nghị đưa anh ta vào số đầu tiên – Nhà báo Lý phát biểu – Anh ta từng xuất hiện trên truyền hình, khá nổi tiếng, dễ gây tiếng vang.

- Đúng thế, vụ án kinh tế của tỉnh gần đây hình như là do anh ta đảm trách. Nên đưa anh ta vào số đầu – Có người phụ họa.

- Tôi thấy danh tiếng không phải là điểm chính yếu, điều quan trọng là anh ta có ngoại hình rất hấp dẫn, có thể thu hút các cô gái trẻ, hơn nữa, lại thuộc diện giàu có, đây cũng là một ưu thế đáng kể.

Chủ biên gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Sao biết, có bằng chứng gì không? – Cậu sinh viên khoa báo chí tốt nghiệp khoa báo chí mới về tòa soạn quay sang Mặc Sênh hỏi nhỏ.

- Cậu ghen tỵ hả? – Biên tập viên họ Hoàng ngồi bên cạnh nghe thấy bật cười – Ghen cũng chẳng ích gì, một giờ của người ta có lẽ còn hơn thu nhập cả tháng của mình. Tôi có người quen làm bên tòa án, nghe đâu mỗi vụ xử thù lao của anh ta là ngàn này – Biên tập Hoàng giơ hai ngón tay.

- Hai vạn ư? – Anh chàng sinh viên kinh ngạc.

Biên tập viên họ Hoàng lắc đầu.

- Lẽ nào hai mươi vạn? – Chàng sinh viên trố mắt.

Biên tập viên vẫn lắc đầu:

- Thêm mười lần nữa.

Chàng sinh viên nhún vai không nói gì.

- Chuyên mục mới tạm thời quyết định như vậy – Chủ biên ngẩng đầu nhìn mọi người – Bây giờ bàn đến vấn đề người phụ trách –

Ông ta vui vẻ – Ai muốn phụ trách chuyên mục này?

Phòng họp im lặng. Kỳ thực ai cũng có ý muốn thử sức, nhưng ngại nói ra.

- Tôi! – Cùng với giọng nói trong trẻo, quả quyết, nữ phóng viên nổi tiếng kiêu sa Đào Nghị Thanh đứng lên. Khuôn mặt đẹp, thân hình lý tưởng, thái độ tự tin, giọng nói dễ nghe, Đào Nghị Thanh trình bày nguyện vọng của mình – Thưa chủ biên, tôi muốn làm chuyên mục này. Chuyên mục tôi đang phụ trách sắp kết thúc, tôi sẽ hết sức cố gắng cho chuyên mục mới. Ngoài ra tôi còn một ưu thế nữa, tôi tốt nghiệp trường đại học C, cùng trường với luật sư Hà và kiến trúc sư Khang, tôi tin giữa chúng tôi có tiếng nói chung. Hơn nữa, tôi và luật sư Hà Dĩ Thâm từng là chỗ quen biết...

“Từng là chỗ quen biết? Ai thế nhỉ?”. Mặc Sênh ngồi đầu, thấy khuôn mặt xinh đẹp của Đào Nghị Thanh thoáng ửng đỏ, trái tim chị như có bàn tay bóp nhẹ.

- Tốt nghiệp trường đại học C cơ đấy! Quá giỏi! – Chị Mai ngồi phía sau Mặc Sênh ngày thường vốn không ưa Đào Nghị Thanh, kích động Tiểu Hồng – Tiểu Hồng, sao không nhận đi, món hời sao lại chịu nhường cho người khác?

Có lẽ là do hơi thiếu khiêm tốn, lại quá tự tin vào ngoại hình và khả năng của mình, Đào Nghị Thanh không được mọi người trong tòa soạn ủng hộ, bị nhiều đồng nghiệp vô tình hay cố ý cô lập. Tiểu Hồng và Mặc Sênh không tham dự vào những trò đó, Tiểu Hồng cười hì hì:

- Không được, em mà nhận chuyên mục này bạn trai em lại nghĩ em có tư tưởng đúng núi nay trông núi nọ thì sao.

Đột nhiên nhìn lại lần nữa ảnh người đàn ông trên màn hình đang chiếu, Tiểu Hồng reo lên:

- Ôi, sao tôi thấy anh chàng này quen thế nhỉ, Mặc Sênh chị có thấy thế không?

Mặc Sênh cười, nói đùa:

- Mọi anh chàng đẹp trai trên thế giới em đều thấy quen.

Chủ biên khoát tay:

- Thôi thôi trở lại vấn đề đi, nếu không ai có ý kiến gì khác, Nghị Thanh chuyên mục này giao cho cô, hi vọng cô thành công. Ha..ha, không biết đây có phải là mỹ nhân kế không?

Mọi người lại cười ồ, một nam đồng nghiệp nói đùa:

- Người đẹp Nghị Thanh có thể lôi kéo được anh ta, biết đâu sau này tòa báo chúng ta khỏi mất tiền phí luật sư.

- Mặc Sênh, Mặc Sênh – Chủ biên gọi.

- Vâng, gì ạ?

- Chuyên đề ảnh tương đối nhẹ nhàng, cô bớt chút thời gian phối hợp với Nghị Thanh.

Mặc Sênh do dự, nhất thời không tìm ra lý do từ chối, đành gật đầu nhận lời, định sau này phải đi chụp ảnh sẽ đổi cho đồng nghiệp Bạch.

“Mình không nên xuất hiện trước Dĩ Thâm vào lúc không thích hợp”.

Hiện nay công việc giữa Mặc Sênh và Đào Nghị Thanh có một phần đan xen đó là chuyên mục Ngôi nhà của họ. Thông qua bức ảnh mô tả môi trường sống của những nhân vật nổi tiếng, nói lên quan niệm sống và sở thích thị hiếu của họ. Mặc Sênh phụ trách khâu ảnh, Đào Nghị Thanh phụ trách chú giải. Công việc buổi sáng vừa kết thúc, Đào Nghị Thanh đề nghị:

- Chị Mặc Sênh, chúng mình đi ăn trưa nhé, nhưng em định mời mấy người bạn chị không ngại chứ?

- Em đi với bạn, tốt nhất chị sẽ về nhà – Mặc Sênh băn khoăn.

- Không sao, nhưng em đi một mình chúng ta khó thanh toán tiền công tác phí.

Vậy là Mặc Sênh đành gật đầu.

Đến nhà hàng mới biết khách mời của Đào Nghị Thanh chính là Cát Lệ, người chủ chương trình Pháp luật và cuộc sống trên truyền hình.

- Chị Cát Lệ, đây là đồng nghiệp của em, chị Triệu Mặc Sênh, phóng viên ảnh. Chị Sênh, đây là phóng viên Cát Lệ cựu sinh viên khoa báo chí trường đại học C, hiện là người dẫn chương trình Pháp luật và đời sống.

- Chào bạn – Cát Lệ gật đầu chào rất lịch sự.

- Chào bạn – Mặc Sênh đáp lễ.

“Thế giới này thực là nhỏ bé, muốn trốn tránh cũng không được”, Mặc Sênh thầm nghĩ.

Cát Lệ là điển hình mẫu người của công chúng, ăn vận cực kỳ thời trang, cử chỉ phóng khoáng, phong cách nói chuyện thân mật vui vẻ của một người dẫn chương trình. Sau vài câu nói xã giao, họ bắt đầu vào vấn đề chính:

- Nghị Thanh, bạn nói tạp chí của các bạn muốn phỏng vấn Hà Dĩ Thâm?

Đào Nghị Thanh gật đầu:

- Đúng vậy, chị Cát Lệ chị có thể giới thiệu em không?

- Giới thiệu, sao lại cần tôi giới thiệu, các bạn đã chẳng quen nhau rồi sao?

- Chỉ là trao đổi vài câu trong những hoạt động của đoàn trường. Sau khi tốt nghiệp, mỗi người đi một nơi, bây giờ có lẽ anh ta chẳng còn nhớ em là ai – Đào Nghị Thanh nói với vẻ thất vọng.

Mặc Sênh bỗng thấy động lòng.

- Chưa chắc, ấn tượng về người đẹp bao giờ chẳng sâu – Cát Lệ mỉm cười.

- Chị Lệ, chị có giúp em không?

- Giúp, nhất định giúp – Cát Lệ cười xởi lởi – Nhưng Hà Dĩ Thâm chưa có bạn gái, em không nên bỏ lỡ cơ hội, đừng để sống mất con cá to. Anh ta đúng là một đám lý tưởng, mọi phẩm chất, điều kiện miễn chê, chị đảm bảo.

- Chị Cát Lệ! Chị đừng nói lung tung trước mặt đồng nghiệp của em – Đào Nghị Thanh đỏ mặt.

- Thôi, không nói nữa – Cát Lệ quay sang Mặc Sênh vui vẻ nói – Chị Sênh thông cảm, chúng tôi vẫn hay đùa như thế đó.

- Không sao – Mặc Sênh mỉm cười, cúi đầu, uống cà phê.

- Nghị Thanh, sao tạp chí của em lại nghĩ đến chuyên mục này?

- Nếu trên tạp chí giới thiệu những anh chàng đẹp trai, tốt nghiệp các trường đại học danh tiếng, có thành tựu, được công chúng biết đến, chị có mua xem không? – Nghị Thanh cười tinh nghịch, đuôi mắt đẹp lấp lánh.

- Mua chứ, chị sẽ giấu ông xã mua đọc – Cát Lệ cười to, nghiêng mái đầu cắt ngắn rất hợp với khuôn mặt, khiến chị có vẻ đẹp vừa hiện đại vừa duyên dáng – Chỉ có điều, với tính cách của Hà Dĩ Thâm có thể anh ta không đồng ý xuất hiện trên tạp chí phụ nữ. Bạn biết không, hồi đầu chủ trì tiết mục “Pháp luật và cuộc sống”, chị đã không ít công sức mới thuyết phục được anh ta tham gia đấy.

Nói đến đây, Cát Lệ dừng lại, đắn đo:

- Nhưng cũng chưa biết chừng, nếu ở một vị trí nổi bật có thể anh ta đồng ý.

Bàn tay Mặc Sênh đang quấy cà phê bỗng dừng lại, Đào Nghị Thanh phân vân nhìn Cát Lệ:

- Hồi ấy chị làm thế nào thuyết phục được anh ta?

Hồi ấy...

Cát Lệ nhớ lại cuộc gặp mặt lần đầu của mình với chàng luật sư trẻ họ Hà hai năm trước, lúc đó anh ta đang nổi tiếng trong giới. Chị vẫn nhớ thái độ lạnh lùng và câu hỏi anh ta khi chị đề nghị hợp tác:

- Đó có phải là vị trí nổi bật không?

Về sau, một lần khác, Cát Lệ cảm thấy anh ta không hẳn khiêm tốn như lời đồn, đó là lần anh ta hỏi chương trình này có nhiều người xem không, chị vui vẻ thông báo:

- Đứng đầu trong những chương trình tương tự.

Sau đó, anh ta còn nói:

- Vậy là sẽ có rất nhiều người nhìn thấy...

- Đúng vậy, rất nhiều người xem – Lúc đó chị nhắc lại như vậy.

Bây giờ nghĩ lại có lẽ chàng luật sư này muốn được công chúng biết tới?

- Có thể anh ta đồng ý, để chị thử xem – Cuối cùng Cát Lệ trân trọng hứa.

Nơi họ ăn trưa không thể gọi xe, phải đi xuyên qua quảng trường. Lúc đó quảng trường rất đông người, có nhiều nhà sản xuất coi quảng trường là địa điểm và cơ hội lý tưởng giới thiệu sản phẩm.

Chương 5: Hồi Tưởng

Mấy ngày sau đó, Mặc Sinh liên tục phải đi chụp hình ngoại cảnh, không hồi kết quả cuộc phỏng vấn của Đào Nghị Thanh, bởi vì chị đã thương lượng với đồng nghiệp Bạch trao đổi công việc, chị không liên quan đến chuyên mục đó nữa.

Công việc chụp ảnh hôm đó khá thuận lợi, Mặc Sinh trở về tòa soạn từ rất sớm. Ở phòng rửa tay chị bắt gặp chị Mai và mấy đồng nghiệp đang rôm rả bàn tán chuyện gì đó. Thấy Mặc Sinh chị Mai nói to:

- Thế nào Mặc Sinh, chuyên mục mới làm đến đâu rồi? – Chị Mai mỉm cười về chàm biếm không giấu giếm.

- Sao cơ ạ? – Chị ngạc nhiên.

- Chưa biết tin à? Đào Nghị Thanh chưa gặp nhân vật nổi tiếng của cô ta thì đã bị từ chối thẳng thừng. Chuyện đến là hay, sao lúc đầu cao giọng thế? – Chị Mai nói có vẻ rất đắc ý.

- Đúng thế, nghe đâu gọi điện đến văn phòng, người ta không tiếp, chỉ có trợ lý nghe điện thoại, viện có Hà luật sư bị ốm – Cô thủ thư giọng hể hả.

“Dĩ Thâm bị ốm?”

Mặc Sinh đang định đi, nghe vậy vội dừng lại hỏi:

- Thật sao?

- Chắc chắn là giả bộ thôi, hôm qua tôi còn nhìn thấy anh ta trên tivi mà.

Những chương trình truyền hình vừa phát sóng thường được làm từ trước. Dĩ Thâm có bị ốm thật không?

Mặc Sinh ngồi trong phòng làm việc xem lại những bức ảnh, đầu óc rối bời.

“Triệu Mặc Sinh, sao phải quan tâm đến anh ta thế, không đến lượt đâu”, mấy lần Mặc Sinh chưa chút tự giận mình.

- Chị Sinh, có điện thoại – Cậu Bạch đưa máy cho chị nói – Hình như người này đã gọi hai lần từ sáng đến giờ.

Mặc Sinh cầm ống nghe:

- A lô, vâng... Chào anh...

- Mặc Sinh phải không – Trong ống nghe là một người đàn ông trầm ấm thoạt nghe hơi giống giọng Dĩ Thâm – Tôi là Hường Hằng.

Quán cà phê Hường Hằng hẹn chị ở trên con đường phía đông thành phố, có tên Thế giới yên tĩnh.

- Tìm chị khó quá, may có lần tôi nghe nói chị là phóng viên ảnh của một tạp chí phụ nữ – Hường Hằng lên tiếng sau khi họ vừa yên vị bên cái bàn cạnh cửa sổ nhìn ra khoảng vườn có những cây cảnh rất lạ mắt.

Thấy Mặc Sinh ngờ ngác, Hường Hằng bật cười:

- Sao thế, nhắc đến Dĩ Thâm chị thấy lại lăm sao? Thực ra Dĩ Thâm chẳng nói gì hết, nhờ có ông bạn Viêm tôi mới có được một chút thông tin... – Hường Hằng không hiểu sao tỏ ra lúng túng.

Người phục vụ đưa thực đơn đến.

Chọn xong đồ uống Hường Hằng đi vào vấn đề chính:

- Có phải tôi tới tìm chị làm chị ngạc nhiên ?

Đúng là rất ngạc nhiên, người đàn ông điển trai lịch thiệp này tuy Mặc Sênh có quen nhưng không thân thiết. Trong một thời gian dài, ấn tượng của chị về anh ta chỉ là bạn cùng phòng của Dĩ Thâm, tên anh ta thậm chí có lúc chị còn không nhớ. Cho đến một hôm, mấy người bạn của Dĩ Thâm hẹn nhau đi ăn lẩu và yêu cầu tất cả đều phải mang theo bạn gái, cuối cùng chỉ có Hướng Hằng đến một mình. Mọi người đua nhau chọc tức Hướng Hằng:

- Hướng Hằng, ngay đến Dĩ Thâm cũng bị đã bị người ta lôi kéo, cậu định độc thân đến bao giờ?

Hướng Hằng thở dài:

- Nói thì dễ lắm, nhưng đào đâu ra một Triệu Mặc Sênh kiên cường bất khuất để lôi kéo tớ bây giờ – Hướng Hằng liếc nhìn Mặc Sênh nói giọng khiêu khích.

Dĩ Thâm vừa đến, vò đầu bứt tai:

- Nếu cậu cần, tớ nhường đấy, để tớ được yên.

Mặc Sênh lúc đó trông rất tội nghiệp, cảm thấy rất tủi thân, nhưng không thể mở miệng, sợ nói ra chỉ càng thêm ngượng, bởi sinh viên khoa luật nổi tiếng miệng lưỡi cay độc.

Nhưng từ đó, chị có ấn tượng rõ rệt hơn đối với Hướng Hằng.

- Thú thực, tôi nghĩ mãi không hiểu, vì sao hồi đó chị trở thành bạn gái của Dĩ Thâm. Bởi vì chị cũng biết, có bao nhiêu người đẹp mê anh ta, trong đó không ít người có ưu thế hơn chị – Sau khi nhấp một ngụm cà phê, Hướng Hằng ngược nhìn Mặc Sênh, ánh mắt tinh nghịch.

“Lạ thật, sao anh ta bỗng dưng nhắc lại chuyện ngày xưa?”, Mặc Sênh mỉm cười, không nói.

Giọng Hướng Hằng bỗng trở nên sôi nổi:

- Hồi đó, có một việc mà cả phòng chúng tôi đều khoái trá tham gia, đó là đánh cuộc xem rút cục người đẹp nào chinh phục được Dĩ Thâm. Cứ mỗi tối, sau khi tắt đèn cả phòng cá cược ầm ĩ. Có người cá cho hoa khôi khoa luật, có người cá cho người đẹp cùng tham gia giải trong cuộc thi hùng biện với Dĩ Thâm, hình như tôi cá cho một cô sinh viên khoa ngoại ngữ – Hướng Hằng hào hứng kể – Nhưng Dĩ Thâm luôn có một chính sách là BA không: không để ý, không tán thành, không tham dự. Cậu ta chỉ cúi đầu đọc sách, ngủ, mặc kệ chúng tôi gây chuyện. Nhưng có một hôm, chúng tôi vẫn cá cược như thường lệ, Dĩ Thâm đột nhiên tuyên bố:

- Tớ cược Triệu Mặc Sênh.

Hướng Hằng nói:

- Đó là lần đầu tiên tôi nghe đến tên chị.

Thì ra là vì vậy mà sau này có tin đồn chị là bạn gái của Dĩ Thâm. Quả nhiên chuyện này chưa bao giờ Dĩ Thâm nhắc đến. Mặc Sênh chột lưỡi.

- Chị không thể biết được hồi đó bọn tôi đã tò mò muốn biết về chị thế nào đâu. Về sau khi chị xuất hiện ai cũng ngạc nhiên, Dĩ Thâm vốn rất điềm tĩnh, tinh già dặn trước tuổi, ai cũng nghĩ bạn gái anh ta phải là người chín chắn, hiểu biết nhưng chị... Xin lỗi – Hướng Hằng lúng túng – Chị hoàn toàn không giống hình dung của chúng tôi.

Sau một lát im lặng Hướng Hằng lại tiếp tục:

- Thú thật, lúc đầu tôi cũng không tin quan hệ giữa hai người, nhưng Dĩ Thâm ngày càng tỏ ra giống một chàng trai bình thường hai mươi tuổi. Anh ta thường bị chị làm cho phát cáu, vò đầu bứt tai, có lúc còn vui vẻ để cho chúng tôi sai giặt quần áo cho cả phòng. À, phải rồi đó là dịp sinh nhật của anh ta...

“Những chuyện đó đã xảy ra với Dĩ Thâm ư?” Quả là khó tin.

Hôm sinh nhật Dĩ Thâm chị đã đi khắp thành phố mà không tìm được món quà vừa ý, cuối cùng đành trở về tay không. Tối hôm đó, ở tầng trệt khu kí túc xá chị dành chúc mừng sung sướng:

- Sinh nhật vui vẻ!

Dĩ Thâm giận dữ:

- Hôm nay em đi đâu vậy? Quà của anh đâu?

Bỗng dưng Mặc Sênh không biết trả lời thế nào, Dĩ Thâm lờm chị nhưng cuối cùng anh lại giảng hòa:

- Thôi được rồi, em nhắm mắt lại đi.

Chị nhắm mắt. Dĩ Thâm đột ngột hôn chị. Đó là nụ hôn đầu.

Mặc Sinh còn nhớ, lúc đó chị mở mắt, nhìn anh, thẳng thốt:

- Dĩ Thâm, hôm nay không phải là sinh nhật em.

Bàn tay Mặc Sinh đang cầm cốc cà phê thoáng run rẩy, chị đặt tách cà phê xuống bàn.

Vì sao người đàn ông này bỗng dưng nhắc nhiều đến quá khứ như vậy? Sao phải nói ra những chuyện đó, không nên nói ra thì hơn, dù sao cũng chẳng để làm gì, quá khứ đã là quá khứ.

- Anh hẹn tôi đến đây, bảo là có chuyện tôi phải biết, chính là những chuyện này ư? – Cuối cùng không kìm chế được, Mặc Sinh khó nhọc cất tiếng.

Khuôn mặt Hường Hằng thoáng biến sắc, cặp môi với những nét gờ gori cảm mím chặt, hình như có điều khó nói.

- Mặc Sinh, chị thật tàn nhẫn! – Cuối cùng Hường Hằng ngẩng lên nhìn sâu vào mắt chị, giọng nói không cao nhưng nghe rất đáng sợ.

Đúng thế, với ai chị cũng tàn nhẫn.

Hường Hằng lẳng lặng lấy bút trong túi viết mấy chữ, đưa cho chị. Mặc Sinh cầm đọc, đó là tên một bệnh viện và số giường bệnh.

- Cái gì thế này? – Mặc Sinh hoảng hốt, cổ họng nghẹn lại.

Hường Hằng đã trở lại bình thường, nói thủng thẳng:

- Với cùng cách làm việc như cậu ta, chết non là chuyện thường, lại còn xuất huyết dạ dày – Hường Hằng cất bút vào cái cặp màu đen, thận trọng cài khóa – Tôi đưa địa chỉ bệnh viện cho chị, đến hay không là tùy chị. Tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì, nhưng Triệu Mặc Sinh... – Giọng Hường Hằng trở lại vẻ đáng sợ lúc trước – Con người không nên quá ích kỉ.

Nói xong anh ra gọi thanh toán, lúc Mặc Sinh ngẩng đầu, chỗ ngồi đối diện trống không, Hường Hằng đi từ lúc nào. Mặc Sinh vẫn ngồi yên, thẳng thốt, dường như vẫn chưa tin những gì Hường Hằng vừa nói. Tay chị bóp chặt mảnh giấy, móng tay ấn vào da thịt đau điếng, nhưng chị không để ý.

Xuất huyết dạ dày, bệnh viện, Dĩ Thâm... Vì sao? Vì sao chứ?

Cà phê đã nguội lạnh, Mặc Sinh ra khỏi quán, bên ngoài trời đã đổ mưa từ lúc nào. Sao lại mưa vào lúc này? Nhất là lại mưa dày hạt.

Vậy mà vẫn dễ dàng gọi được xe, lái xe là một người còn trẻ hay chuyện, sau khi hỏi địa chỉ cần đến, anh ta bắt đầu gọi chuyện.

- Cô có người nhà bị ốm hả?

- Cô còn đi học hay đã ra công tác?

- Cô...

Mặc Sinh chỉ ậm ừ cho qua, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Những câu hỏi của anh lái xe và cảnh vật bên ngoài thoáng qua, lướt qua trước mắt, Mặc Sinh không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết. Đường không có đèn đỏ, họ đến bệnh viện rất nhanh, chị nhanh chóng tìm được phòng bệnh của Dĩ Thâm.

Mặc Sinh đứng ngoài cửa căn phòng tường màu trắng, khung cửa màu cánh gián, cánh tay nặng nề như đeo đá, không thể nào giơ tay lên gõ cửa.

Hay là bỏ đi? Nhưng chân cũng nặng nề như vậy, không thể cất bước.

Trong khoảng khắc, Mặc Sinh cảm thấy chị sẽ đứng mãi như thế, không dám tiến đến gần, cũng không thể rời xa. Cho dù vũ trụ biến thiên, biển cạn đá mòn, chị sẽ mãi đứng ngoài cửa phòng anh.

Nhưng làm gì có mãi mãi? Cái cần đến sẽ đến, muốn trốn cũng không thể. Cửa đột nhiên mở ra từ phía trong, Mặc Sinh không kịp tránh, đứng ngậy người đối diện với người vừa mở cửa.

Dĩ Văn!

Có những người dường như nhất định sẽ gặp nhau, hơn nữa lại cùng một nguyên do như vậy, ví dụ chị và Dĩ Văn.

Về sau Mặc Sinh luôn trăn trở một câu hỏi “người con gái hiền thực đẹp như thơ đó tâm trạng thế nào khi người đàn ông cô ta yêu giới thiệu với người khác: – Đây là em gái tôi!”.

Chị đã từng dặn dĩ tự giới thiệu:

- Tôi là bạn gái của anh trai cô!

Dĩ Văn cũng không hề phản bác, cô ấy sẽ đau khổ đến mức nào.

- Ôi! Dĩ Văn, Dĩ Văn đã lâu không gặp

- Mặc Sênh, cuối cùng cũng gặp lại chị.

Đúng vậy, cuối cùng họ cũng gặp nhau!

- Chị đến thăm Dĩ Thâm ư? – Dĩ Văn hỏi – Anh ấy vừa ngủ, nếu chị có thời gian có thể cùng tôi đi thăm nhà anh ấy không? Tôi cần lấy giúp anh ấy một ít đồ dùng.

Mặc Sênh do dự gật đầu:

- Cũng được.

- Anh ấy...không sao chứ? – Mặc Sênh rụt rè hỏi khi hai người đi xuống cầu thang.

- Không sao. Bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi, chú ý ăn uống là ổn.

- Thế thì tốt! – Mặc Sênh nói nhỏ.

Trên đường đi, họ cũng chỉ trao đổi với nhau xung quanh những chuyện gần đây.

Dĩ Văn nói:

- Tôi đã định tìm chị từ lâu, nhưng công ty điều động công tác, bận quá mãi mới về được một lần, Dĩ Thâm lại đột nhiên bị ốm. Cuối cùng, tôi cũng đã trải nghiệm sự vất vả của một người phụ nữ đi làm.

Mặc Sênh nói:

- Tôi không ngờ Dĩ Văn lại trở thành một phụ nữ mạnh mẽ đến vậy!

- Chị cũng thế đấy thôi? Hồi xưa chị cầm máy ảnh chụp chơi, vậy mà về sau lại trở thành phóng viên ảnh chuyên nghiệp.

Mặc Sênh cười:

- Bây giờ tôi cũng chỉ chụp chơi thôi.

Dĩ Văn nói:

- Nếu ông chủ của chị mà nghe được những lời như thế chắc ông ấy giận lắm. Đến rồi, ở đây – Dĩ Văn dừng lại, lấy chìa khóa mở cửa, vào nhà.

Mặc Sênh chân chừ một lát, cũng vào theo.

Nhà của Dĩ Thâm ở tầng mười hai của một khu chung cư cao cấp, phòng rất rộng nhưng ít đồ đạc, không hề có vật nào thừa, chỉ có bộ ấm chén trên bàn và những cuốn tạp chí trên giá chứng tỏ có người ở.

- Mấy năm nay anh ấy bận nhiều việc, thỉnh thoảng mới gặp nhau – Dĩ Văn vừa thu xếp đồ vừa nói, đến mở tủ lạnh, chị lắc đầu – Quà nhiên là chẳng có gì, anh ấy có lẽ là người biết tự chăm sóc bản thân nhất thế giới. Lần trước tôi đến đây, thấy anh ấy đang ăn mì ăn liền, mới kéo anh ấy đi siêu thị, không ngờ lại gặp chị.

Dĩ Thâm luôn là như thế, chị vẫn biết. Anh ấy luôn có chuyện quan trọng để làm hơn ăn uống. Đối với những người như vậy chỉ có đối sách: Anh không ăn, tôi cũng không ăn.

- À – Dĩ Văn bỗng nhiên nói – Tôi sắp cưới, chị biết không chứ rề là sếp trực tiếp của tôi, giống như câu chuyện cô Lọ Lem.

Mặc Sênh ngạc nhiên nhìn Dĩ Văn:

- Chị kết hôn ư?

- Đúng vậy, tôi sắp cưới – Dĩ Văn cười gật đầu, bỗng trở nên tư lự, đoạn thờ dài – Trước đây, tôi không hiểu gì nên mới nói lung tung với chị như vậy, về sau mới biết có những thứ không thể tranh giành được. Với Dĩ Thâm lòng tôi đã nguội từ lâu.

- Vì sao?

- Có lẽ tôi không kiên nhẫn được như anh ấy, tôi không thể chờ đợi như anh ấy. Dĩ Thâm có thể chờ đợi hết năm này sang năm khác trong vô vọng, nhưng tôi thì không thể – Giọng Dĩ Văn trầm xuống – Khoảng ba bốn năm trước, khi Dĩ Thâm thắng một vụ án, tôi và mấy người bạn đến chúc mừng, hôm ấy anh ấy uống say, tôi phải đưa về. Dĩ Thâm nôn dử quá, khi tôi dọn dẹp cho anh ấy, đột nhiên Dĩ Thâm ôm lấy tôi, hỏi dồn dập: “Vì sao em không trở về? Anh đã sắp từ bỏ tất cả, vì sao em vẫn không chịu trở về?”

Dĩ Văn ngừng lại cười đau khổ:

- Nếu những lời đó vẫn chưa đủ làm tôi nguội lòng... Chị đến đây.

Dĩ Văn kéo Mặc Sinh đến phòng sách, rút ra một cuốn, lật một trang đưa cho chị:

- Đây là do tôi vô tình phát hiện ra, không chỉ cuốn này...

Mặc Sinh hấp tấp đón lấy cuốn sách, những câu thơ viết vội, nét chữ viết rất láu, nỗi day dứt đau khổ không ngừng của người viết.

Gập cuốn sách lại, Dĩ Văn nói những lời gì Mặc Sinh không nghe thấy nữa.

Tiếng cười trong vạt của cô thiếu nữ như từ nơi xa xôi vọng về:

- Hà Dĩ Thâm, anh còn chưa biết tên em! Em tên là Triệu Mặc Sinh, Mặc là u mặc, nghĩa là tĩnh lặng. Sinh là một loại nhạc cụ. Tên em có điển tích hẳn hoi, có xuất xứ từ một câu thơ của nhà thơ Từ Chí Ma:

"Im lặng là khúc tiêu mặc biệt li, sâu lắng là khang kiêu đêm nay".

- Hồi chúng tôi còn nhỏ, mẹ Dĩ Thâm ôm tôi nói, nếu cô ấy có một đứa con gái như thế này thì tốt quá. Mẹ tôi đứng bên nói, hay là hai nhà đổi con cho nhau. Dĩ Thâm từ nhỏ đã thông minh, hiểu biết, mẹ tôi thích anh ấy có lẽ còn hơn thích tôi, đến giờ tôi vẫn nhớ như in hình dáng cô ấy, tiếc là...

- Cha mẹ Dĩ Thâm mất như thế nào?

Dĩ Văn lắc đầu:

- Tôi cũng không rõ lắm, hồi ấy tôi mới chín tuổi. Hình như là tai nạn, chú ấy bị ngã, còn cô ấy sức khỏe vốn đã không tốt đau buồn nên đã sinh bệnh ra đi theo chú – Hình như nhớ ra điều gì, ngừng một lúc, Dĩ Văn lại tiếp – Có lần tình cờ nghe mẹ tôi nói, sau khi cô chết mới phát hiện một số thuốc trong ngăn kéo, thuốc cần uống thì không uống, có thể cô ấy đã tự sát.

- Tự sát? – Mặc Sinh kinh ngạc – Lúc đó Dĩ Thâm mới mười tuổi sao cô ấy có thể...?

Dĩ Văn gật đầu:

- Cô ấy rất yêu chồng – Dĩ Văn tư lự nói thẳm – Thực ra Dĩ Thâm rất giống mẹ...

Vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy họ đã đến bệnh viện, ở hành lang gặp cô y tá quen Dĩ Văn, cô ta nói:

- Bạn trai của chị vừa được thay chai nước truyền, giờ lại ngủ rồi.

Dĩ Văn cảm ơn cô y tá, cười giải thích:

- Anh ấy là anh trai tôi.

Đi đến cửa phòng, Dĩ Văn bỗng trao cho Mặc Sinh các túi đựng đồ đang cầm trong tay:

- Chị vào đi, tôi không vào nữa.

Đồ đạc không nhiều, nhưng Mặc Sinh có cảm tưởng chúng nặng đến mức chị không đủ sức mang.

- Mặc Sinh – Dĩ Văn vui vẻ mỉm cười với chị nói – Tôi không thua chị, mà tôi thua Dĩ Thâm.

Mặc Sinh nhìn theo Dĩ Văn đi xa dần, không biết nói gì để giữ cô ấy lại.

Phòng không khóa, Mặc Sinh đẩy cửa bước vào. Đó là căn phòng đôi, một cái giường còn trống, giường của Dĩ Thâm cạnh cửa sổ. Tiếng mở cửa không làm anh thức giấc, Dĩ Thâm được truyền nước, vẫn đang ngủ.

Trái tim Mặc Sinh như bị một sợi dây vô hình siết chặt, chị tiến đến bên anh, sợi dây vô hình mỗi bước mỗi kéo căng hơn.

Dĩ Thâm nằm trên giường, khuôn mặt gầy, xanh xao, cặp lông mày trong giấc ngủ cũng cau lại. Sau khi gập lại, thực ra chị chưa lúc nào nhìn kĩ anh. Bây giờ có thể. Những ngón tay chị bất giác đưa lên sờ vào hàng lông mày cau lại của anh, khẽ đụng vào hàng mi khép chặt. Tưởng tượng nếu chủ nhân thức giấc, hàng mi sẽ nâng lên, sẽ là đôi mắt với cái nhìn lạnh lùng, thậm chí đầy giễu cợt, chị muốn rút tay lại, nhưng không hiểu sao lại vô tình nhích xuống dừng lại ở đôi môi anh.

Cặp môi Dĩ Thâm hơi tái. Nghe nói, những người có đôi môi như vậy phần lớn đều bạc tình.

"Dĩ Thâm sao anh không như vậy? Lẽ nào anh không hiểu, em không thể trở lại như ngày xưa, như bảy năm trước, trong bảy năm nhiều thứ đã thay đổi..."

Sau đó, trước khi ý thức được mình đang làm gì, đôi môi chị đã thay những ngón tay. Cặp môi của Mặc Sênh hơi lạnh do vừa từ ngoài vào, môi Dĩ Thâm lại ấm nóng, nhưng hơi ẩm này khiến chị xót xa, nước mắt chị ứa ra, từng giọt lăn xuống.

Mãi đến khi... tay chị bị một bàn tay nắm chặt.

Dĩ Thâm!

- Anh tỉnh rồi ư?

Trong một thoáng đầu óc Mặc Sênh trở nên trống rỗng, mắt bị mờ bởi nước mắt, khuôn mặt Dĩ Thâm chập chờn, nhưng giọng nói phần nộ của anh chị nghe rất rõ:

- Cô làm gì vậy? – Mặt Dĩ Thâm đanh lại, giọng nói thật đáng sợ – Triệu Mặc Sênh rút cục cô có ý gì?

- Tôi... – Chị vừa mở miệng đã vội im bật, mọi ý nghĩ bay đầu mất. Trong mấy giây chị ngây người bối rối nhìn anh, cảm thấy bàn tay mỗi lúc càng bị siết chặt, hình như muốn bóp nát mới thỏa. Mặc Sênh không khóc nữa, nhưng nước mắt vẫn ứa ra.

Sao lại như vậy? Chị nghe cái vật từng kiên cố trong lòng chị đang bị đập vỡ, âm thanh của nó khiến chị kinh hoàng. Còn ánh mắt giận dữ truy bức của Dĩ Thâm lại khiến chị mềm lòng. Chị cũng không biết mình đang làm gì, chẳng phải chị muốn đoạn tuyệt với quá khứ, kể cả với anh? Nhưng vừa rồi chị đã làm gì? Mặc Sênh hoàn toàn mất phương hướng.

“Chạy đi thôi! Nhanh chóng rời khỏi nơi này!”.

Ý nghĩ vừa mới lóe lên, lập tức thúc đẩy hành động. Không biết bằng sức mạnh nào chị thoát khỏi bàn tay siết chặt như kim của Dĩ Thâm, vụt chạy ra ngoài.

Sau lưng giọng Dĩ Thâm như con thú bị trúng tên:

- Triệu Mặc Sênh, cô dám đi? Đáng chết!

Dĩ Thâm nhìn Mặc Sênh mở cửa, anh ngồi bật dậy dứt dây chuyền ở tay, định chạy ra cửa ngăn lại. Nhưng do nằm lâu, chân rất yếu, nên loạng choạng, ngã vật ngay tại giường.

Đương nhiên Mặc Sênh không hề biết.

Mặc Sênh hoảng loạn theo một nhóm người đi vào thang máy, những người cùng đi thoát nhiên nhìn người phụ nữ mắt đỏ hoe chạy vào thang máy, nhưng lập tức họ trở về với suy nghĩ riêng của mình. Cũng phải thôi, bệnh viện là nơi hàng ngày chứng kiến bao nhiêu tình huống sống chết vui buồn, một người đầm nước mắt đi vào thang máy có gì là lạ?!

Ra khỏi thang máy yên tĩnh, tiếng ồn ào ở hành lang đập vào tai khiến chị choáng váng. Hành lang rất đông người, bỗng nhiên Mặc Sênh không biết mình phải đi hướng nào

.

“Đi đâu bây giờ?”

Chẳng phải vẫn biết thế sao? Thế giới rộng lớn như vậy, nhưng không nơi nào không có Dĩ Thâm?

Hết chương 5

Chương 6: Ly Hợp

- Hà... luật sư Hà sao? – Mỹ Đình ngạc nhiên nhìn người xuất hiện ở cửa – Luật sư Hà anh đang nằm viện cơ mà?

- Tôi vừa ra viện sáng nay, Mỹ Đình, lát nữa cô mang tài liệu về vụ án công ty ANAS sang phòng tôi nhé – Dĩ Thâm vừa đi vừa nói – Mấy ngày nay không có tình hình gì đặc biệt chứ?

- Có! – Mỹ Đình vội giở cuốn sổ ghi chép thông báo những thông tin quan trọng, do dự một lát cô nói – Luật sư Hà, có một nữ phóng viên của tạp chí Tú sắc mấy lần gọi điện muốn phỏng vấn anh, cô ấy cũng đã đến đây một lần rồi. Cô ấy nói là bạn học cùng trường ngày xưa với anh, anh có gọi lại cho cô ấy không?

Nghe nhắc đến tạp chí Tú sắc mắt Dĩ Thâm sáng lên, nhưng lập tức

trở lại bình thường:

- Không cần, lần sau nếu cô ta gọi đến thì từ chối luôn đi.

- Vâng – Mỹ Đình gật đầu.

Cuối cùng Dĩ Thâm đã trở về, anh ấy lại xử lý công việc nhanh gọn và dứt khoát.

Hướng Hằng từ viện kiểm sát trở về, đẩy cửa vào ngay phòng làm việc của Dĩ Thâm. Thấy Dĩ Thâm đang ngồi trước đồng hồ giấy tờ cao ngất, không biết nói thế nào.

- Tôi vừa nghe Mỹ Đình nói, nhưng vẫn chưa tin, cậu có thể giải thích chuyện này là thế nào không?

- Chuyện gì? – Dĩ Thâm vẫn không ngẩng lên, da mặt anh vẫn còn hơi tái nhưng thần sắc rất tốt.

- Đừng có đóng kịch với tôi, tôi nhớ ngày kia cậu mới được xuất viện cơ mà, sao bây giờ lại ngồi đây?

- Tôi ra viện sớm.

Hướng Hằng ôm đầu, mặc dù cũng là luật sư nhưng Hướng Hằng không thể không thừa nhận nói chuyện với luật sư không dễ chút nào, trả lời đầy nhưng cũng như không:

- Cậu định đùa với tính mạng hả? Văn phòng này không có cậu đâu đến nỗi đó bẻ.

- Cũng chưa hẳn – Dĩ Thâm giơ tập tài liệu trong tay – Tôi còn nhớ, về mặt này cả cậu và cậu Viêm đều không thành thạo cho lắm.

Hướng Hằng hừ một tiếng:

- Chúng tôi có bất tài cũng không gục ngã trong phiên tòa.

- Hướng Hằng! – Dĩ Thâm dựa lưng vào thành ghế nhìn Hướng Hằng về bất lực – Tôi không hề có ý định đùa với tính mạng mình đâu.

- Lúc bình thường cậu không... – Hướng Hằng nhìn Dĩ Thâm, hỏi thẳng – Cô ấy đi rồi đúng không?

Mặt Dĩ Thâm sa sầm, anh hỏi lại:

- Cậu đi tìm cô ấy phải không?

Hướng Hằng gật đầu, nhìn mặt Dĩ Thâm thờ dãi:

- Xem ra tôi đã bỏ lánh chữa thành bỏ què rồi.

- Không, tôi phải cảm ơn cậu – Dĩ Thâm lạnh nhạt nói – Nếu cô ấy không giáng cho tôi một đòn chí mạng thì tôi chưa hoàn toàn tỉnh ngộ.

- Cậu... – Hướng Hằng mở miệng định nói rồi thôi.

- Cậu yên tâm! – Dĩ Thâm nhìn người đồng nghiệp thái độ rất bình tĩnh – Tôi và cô ấy hoàn toàn kết thúc. Không, phải nói thế này, sự tự nguyện của tôi đã hoàn toàn kết thúc.

Mười một giờ đêm, Dĩ Thâm cho xe vào gara, đi vào cầu thang máy, đầu óc vẫn nghĩ tới cuộc đàm phán ngày hôm sau. Thời gian này hầu như anh không về nhà trước mười giờ đêm, cùng một lúc anh thụ lý mấy vụ án, bận tới mắt. Hướng Hằng đã chán khuyên can, Viêm thì cười khi khi tính con số thu nhập của văn phòng trong quý này tăng được bao nhiêu, còn nói thêm là sẽ chuẩn bị một cỗ quan tài thật tốt cho Dĩ Thâm.

Thực ra Dĩ Thâm cũng vô cùng mệt mỏi, nhưng anh cần sự bận rộn như vậy.

Thang máy dừng lại ở tầng mười hai. Dĩ Thâm bước ra, vừa móc chìa khóa chuẩn bị mở cửa. Tay anh bỗng khựng lại khi nhìn thấy người ngồi trước cửa nhà mình.

Cô ta khoác áo len mỏng, hai tay ôm gối ngồi trước cửa phòng anh, cằm tỳ vào đầu gối, mắt nhắm nhắm hướng về phía cầu thang.

Nghe tiếng bước chân, cô ta ngẩng lên. Trông cô ta có lẽ còn tiểu tụy hơn một người bệnh như anh, khuôn mặt hơi gầy, cằm nhọn, cặp mắt to hơi hoảng hốt khi nhìn thấy anh. Cả người cô ta như chìm trong tuyệt vọng, như bị dồn vào đường cùng.

Chẳng ai lên tiếng.

Dĩ Thâm dừng mấy giây, rồi lướt qua cô.

Anh thận trọng mở cửa, bước vào phòng, quay đầu định khép cửa.

Tiếng khập cửa còn chưa kịp vang lên, tay áo Dĩ Thâm đã bị một bàn tay túm lại.

- Dĩ Thâm! – Cô ta lên tiếng, giọng nói nhỏ và yếu ớt, đáng thương như tiếng rên của một con thú bị thương – Anh có cần em nữa không?

“Cô ta biết cô ta đang nói gì?!” Dĩ Thâm quay người trợn mắt nhìn cô ta, như là nhìn thấy quỷ. Tiếng nói vừa nhỏ vừa yếu, nhưng trong đêm vắng nên vẫn nghe rất rõ, anh cố gắng níu chặt sợi dây lý trí, định giật tay ra, nhưng cô ta vẫn túm chặt không buông.

Vẫn ương ngạnh như vậy, Dĩ Thâm phát hiện anh đang nhớ lại ngày xưa một cách xấu hổ:

- Bỏ ra!

Có lẽ giọng nói Dĩ Thâm quá gay gắt. Tay Mặc Sinh run lên, sau đó từng ngón một từ từ tuột khỏi tay áo anh.

Chị cúi đầu. Dĩ Thâm không nhìn, nhưng anh vẫn nhận ra vẻ đau đớn tội nghiệp của chị.

Hình ảnh hiện lên rõ đến mức anh thấy hoảng sợ vì nghĩ có thể mình sẽ mềm lòng.

Để mặc Mặc Sinh đứng lặng, Dĩ Thâm đi ra ban công, gió lạnh thốc vào người làm anh tỉnh táo.

Cô ấy vẫn còn có bản lĩnh làm cho anh điều đứng, trước đây đã thế, bây giờ càng như thế. Cho nên anh càng phải lạnh lùng nếu không có cơ hồng hết.

Dĩ Thâm quay trở lại phòng khách, Mặc Sinh vẫn đứng co ro ngoài cửa.

- Vào đi – Giọng nói của anh đã bình tĩnh trở lại – Cô uống gì? Tôi chỉ có bia và nước lọc

- Anh nhớ chị thích những đồ uống có màu.

Mặc Sinh lắc đầu.

Dĩ Thâm không ép, anh đến ngồi trên salông, hoàn toàn có dáng chủ nhà tiếp khách:

- Cô đến tìm tôi có việc gì?

Không ngờ anh lại khách khí xa lạ như vậy, chị ấp úng:

- Tôi... hôm nay tôi đến bệnh viện, bác sỹ nói anh đã về nhà...

- Nếu đến thăm người ốm thì cô có thể về được rồi – Dĩ Thâm ngắt lời.

Mặc Sinh không biết nói sao.

Dĩ Thâm nhìn chị nói giọng giễu cợt:

- Nếu vừa rồi tôi không nghe nhầm, hình như cô đang định vượt tường, còn tôi rất vinh dự được cô để ý – Anh lại dừng lại.

Nhưng chị hiểu anh định nói gì, mặt chị tái nhợt. Lời nói có thể gây tổn thương thế nào, chị đã biết, trong lúc bối rối chị chỉ có thể ấp úng:

- Tôi không...

- Không cái gì? – Ánh mắt anh nhìn thẳng vào chị – Chẳng phải cô đã kết hôn rồi ư, hay đó chỉ là cái cớ để đối phó với tôi?

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng ngữ khí lại là sự khẳng định chắc chắn. Nghi ngờ của anh là có căn cứ, anh biết chị vẫn sống một mình, thậm chí còn đi gặp những người đàn ông muốn lập gia đình.

- Đúng vậy.

Nỗi cay đắng bỗng nhiên trào lên trong anh. Đó là cái cớ ngăn cản anh. Cùng lúc niềm vui thấp thoáng lại cũng đang rõ dần. Nhưng Mặc Sinh không cho anh câu trả lời mà anh hi vọng, ánh mắt anh trở nên hoang mang.

Khỏi cần chị nói, anh cũng hiểu. Lý trí, và sự lãnh đạm thường trực đã bị anh vứt bỏ, lòng anh tràn ngập phẫn nộ và đau đớn.

“Hà Dĩ Thâm, vai hề này mi còn định diễn đến bao giờ!”

- Vậy cô nói đi! Cô muốn gì ở tôi? Là người tình bí mật của cô ở Trung Quốc, hay chỉ là vụ ngoại tình đáng xấu hổ của cô? Triệu Mặc Sinh, nói cho cô biết, cô đừng ảo tưởng – Anh cố gắng kìm chế, mới không đến bóp cổ chị.

- Không phải... Tôi và... tôi và anh ấy... – Mặc Sinh lắp bắp, chị hoảng sợ bởi cơn thịnh nộ bất ngờ của anh.

Chuyện giữa chị và Ưng Quân không phải một hai câu có thể nói rõ được, chị bối rối không biết nói thế nào. Điều duy nhất chị có thể nghĩ ra chỉ là:

- Tôi đã ly hôn – Chị buột miệng, nhờ đó cũng trấn tĩnh hơn và nhắc lại như một cái máy – Tôi đã ly hôn.

- Ly hôn? – Dĩ Thâm tái mặt, sự phẫn nộ biến thành nụ cười gằn đáng sợ – Hừ, cô dựa vào đâu để cho rằng tôi cần một người đàn bà ly hôn?

Mặc Sênh sững người, mắt tối lại, tóc rũ xuống.

“Đã lường trước tình huống này cơ mà? Vì sao còn đến đây, để cho con tim lại chết thêm lần nữa? Chỉ vì mấy câu thơ ấy, vì bức ảnh ấy, sao mình lại nực cười đến vậy?!”

Nhưng chị vẫn muốn cho anh biết:

- Tôi và anh ấy không phải như vậy... – Mặc Sênh định thanh minh.

- Đủ rồi! – Dĩ Thâm không kìm được ngắt lời chị – Không cần mô tả quan hệ của vợ chồng cô, nếu cô muốn được an ủi, chia sẻ, thì cô đã tìm nhầm người rồi.

Mỗi chị mấp máy nhưng không ra tiếng. Nói hay không thực ra cũng có khác gì đâu? Sự thể đã không thể cứu vãn.

- Tôi đi đây – Mặc Sênh đứng lên, không nhìn Dĩ Thâm, giọng run run – Xin lỗi đã làm phiền anh.

Anh không ngăn cản, hình như đang rơi vào mê cung rối rắm, không thể lý giải nào đó.

Chị mở cửa, nghe thấy tiếng của anh:

- Chờ đã

Chị quay đầu, Dĩ Thâm đứng lên cầm chìa khóa xe trên bàn:

- Tôi đưa cô về.

Mặc Sênh mở to mắt ngạc nhiên nhìn anh, lắc đầu:

- Không cần, tôi về một mình cũng được.

- Cô hoàn toàn có thể – Giọng Dĩ Thâm chậm biếm – Nhưng nếu xảy ra bất trắc thì tôi sẽ là nghi phạm đầu tiên. Lúc đó sao tránh khỏi dấy đưa đến nhau.

Đúng là tư duy của luật sư! Quả là thấu đáo. Mặc Sênh đành nhượng bộ:

- Vậy thì phiền anh.

- Đây là lần cuối cùng – Dĩ Thâm nói.

Mặc Sênh chưa bao giờ đi xe với tốc độ kinh khủng như vậy. Người lái mặt lạnh tanh, xe lao vun vút. Khi dừng lại, mặt chị tái mét, chân đứng không vững, nhưng Dĩ Thâm ung dung như người vừa đi bách bộ:

- Cho tôi một lý do – Anh nhìn phía trước.

Chị ngược nhìn khuôn mặt trông nghiêng của anh, bụng đau đến mức không thể đoán được ý anh là gì.

- Nói với tôi là cô yêu tôi.

Mặc Sênh lặng người, đột nhiên nghẹn giọng:

- Dĩ Thâm, em...

- Thôi! – Anh ngắt lời chị đột ngột vừa thô bạo – Không cần nói nữa!

Chị thẳng thốt nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của anh.

Lát sau, anh nói:

- Cô đi đi! Ngày mai tôi sẽ trả lời.

Có lẽ do say xe, cả đêm đó Mặc Sênh ngủ không yên. Sáng sớm nửa mơ nửa tỉnh, chuông điện thoại réo vang, chị gần như lập tức nhận máy.

- A lô.

- Tôi đang ở tầng trệt. Cô mang chứng minh thư xuống.

Nói xong anh bỏ máy, Mặc Sênh không có cơ hội hỏi thêm, vội bật dậy mặc quần áo, cầm chứng minh thư xuống lầu. Dĩ Thâm dừng xe ở bên đường, chị chân chữ giầy lát rồi quả quyết mở cửa xe vào trong.

- Mang chứng minh thư chưa?

- Mang rồi – Mặc Sênh bắn khoăn – Cầm chứng minh thư làm gì?

- Đến ủy ban.

Mặc Sênh không hiểu lắm khái niệm đó.

- Đúng vậy – Dĩ Thâm nói, như một chuyện không liên quan đến anh – Chúng ta đi đăng kí kết hôn.

- Kết hôn?! – Mặc Sênh kinh ngạc nhìn anh, tưởng nghe lầm – Dĩ Thâm...

- Không muốn thì xuống xe – Dĩ Thâm không nhìn chị, ném ra một câu.

Chị nhìn khuôn mặt cương quyết của anh, bỗng hiểu ra. Anh đang ép chị, cũng đang ép chính mình. Bất chấp kết quả thế nào, anh muốn một cái kết, hơn nữa không còn cơ hội lựa chọn. Nếu bây giờ chị xuống xe thì có nghĩa giữa họ đã thực sự không thể cứu vãn.

Mặc Sênh hít một hơi thật sâu:

- Đi thôi.

- Chắc chắn chứ?

Mặc Sênh gật đầu, tất cả đã được định đoạt, nhưng chị lại rất bình tĩnh:

- Anh còn nhớ anh từng nói gì không? Sau này anh nhất định là chồng em, vậy tại sao em không sớm thực hiện quyền lợi của mình.

Anh nghiêng đầu, giọng cứng nhắc:

- Còn thực tế chứng minh, suy nghĩ đó chỉ tạo nên sai lầm, em vẫn muốn đi vào vết xe đổ ư?

Mặc Sênh mỉm cười, nhắc lại:

- Đi thôi.

Ủy ban nhân dân đã có mấy đôi đến chờ, họ ngồi sát nhau thăm thẳm thì nói chuyện. Chỉ có chị và Dĩ Thâm, mỗi người đứng một góc như tượng, thu hút những cái nhìn hiếu kì của những đôi xung quanh.

Cô gái mặt tròn ngồi cạnh Mặc Sênh tò mò nhìn chị rất lâu. Mặc Sênh bắt đầu cảm thấy khó chịu, chị lịch sự mỉm cười với cô ta, cô ta cũng cười đáp lại, nhân đó lần la bắt chuyện:

- Anh chị cũng đến đăng kí?

“Ồ, hỏi hay lắm!”, Mặc Sênh gật đầu.

Cô gái nhìn Dĩ Thâm vẻ ngưỡng mộ:

- Chồng chị đẹp trai thế!

- Đây, đây – Chàng trai ngồi bên cạnh cô ta lập tức lên tiếng – Chồng em còn đẹp trai hơn!

- Thật không? – Cô gái đỏ mặt liếc nhìn chàng trai, đoạn ngẩng lên, chỉ lên trời – Trông kia, trông kia, trời gió không to sao mây bay nhiều thế?

Chàng trai mỉm cười âu yếm nhìn cô gái:

- Bởi vì có chồng em đang thổi chứ sao.

Mặc Sênh bật cười. Hạnh phúc của họ sao mà tự nhiên thế, dễ dàng thế, nếu...

Chị nhìn Dĩ Thâm, anh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, không có bất kì biểu hiện nào.

- Anh chị quen nhau như thế nào? – Cô gái lại bắt chuyện, dường như rất tò mò về họ.

Quen nhau như thế nào ư? Chuyện xảy ra lâu rồi. Mặc Sênh không tiện từ chối, chị nói vừa đủ hai người nghe:

- Lúc đó tôi mới vào đại học, thích chụp ảnh, thường mang máy ảnh chạy khắp nơi, một lần nhìn thấy anh ấy đứng cạnh một cái cầu, vậy là tôi bấm máy, và bị anh ấy phát hiện...

- Tôi đi ra ngoài một lát – Dĩ Thâm đột nhiên đứng lên, ngắt lời chị, đi luôn ra ngoài, không đợi chị phản ứng.

Cô gái nhìn theo Dĩ Thâm, sự ngỡ ngàng mộ ban đầu biến thành sự thông cảm:

- Chồng chị ghê thế.

- Đúng đấy! – Mặc Sênh phụ họa.

Lát sau nhân viên hành chính xuất hiện. Không thấy Dĩ Thâm trở lại, Mặc Sênh ra ngoài tìm, anh đứng ngoài cửa hút thuốc, quay lưng về phía chị.

- Bây giờ cô đi cũng vẫn kịp – Nghe tiếng chân chị anh nói, không quay lại.

Biết anh không nhìn thấy, nhưng chị vẫn lắc đầu:

- Vào đi

- Mặc Sênh, đây là lựa chọn của em – Tiếng Dĩ Thâm nặng nề phía trên đầu chị – Bắt đầu từ bây giờ, coi như chúng ta dày vò lẫn nhau suốt đời, tôi sẽ không buông tha em.

Mới chớm thu, tiết trời còn chưa lạnh lắm, nhưng đột nhiên Mặc Sênh cảm thấy hơi lạnh từ trong gió, lạnh từ bàn chân lên tới ngực.

Sau đó là những thủ tục. Mặc Sênh không khỏi bồn chồn. Chỉ bằng mấy thứ đó, vài tờ giấy, một con dấu, mà có thể ràng buộc suốt đời hai con người vốn xa lạ nhau, bất luận họ từng như thế nào.

Một tiếng đồng hồ trước, chị còn chưa hề nghĩ đến chị và anh lại trở thành vợ chồng, sự thay đổi quá nhanh này dường như khiến chị nghi ngờ những gì đang xảy ra có phải là hiện thực...?

- Kí tên đi! – Bên tai bỗng vang lên giọng nói trầm ấm của Dĩ Thâm – Bây giờ em không còn cơ hội để hối hận nữa.

Lúc đó chị mới sực tỉnh thấy mình tần ngần quá lâu trước tờ giấy, vội kí nhanh vào vị trí được chỉ, đoạn đưa tờ giấy cho nhân viên hành chính.

- Thừa cô – Nhân viên hành chính cầm tờ khai nghi ngờ hỏi lại – Cô có thật lòng ưng thuận không?

Sắc mặt Dĩ Thâm rất xấu.

- Tất nhiên – Mặc Sênh cười – Vừa rồi tôi đang nghĩ, rèm cửa nhà nên chọn màu gì?

Từ ủy ban đi ra, Dĩ Thâm ném chìa khóa cho chị:

- Chuyển đồ đạc của em đến nhà tôi. Còn rèm cửa, nếu thích em có thể thay – Giọng anh thoáng chút châm biếm.

Mặc Sênh làm bộ không để ý câu nói châm biếm của anh, nắm chặt chìa khóa trong tay, cảm giác bất an bỗng dừng lại đến. Nhanh quá, nhưng liệu đây có phải là sai lầm tất yếu không?

Dĩ Thâm rút trong cặp một tấm thẻ ngân hàng:

- Mọi chi tiêu đều thanh toán ở đây, mật mã là... nhớ chưa?

Mặc Sênh gạt đầu lại vội lắc đầu:

- Không cần, em cũng có...

Dĩ Thâm nhìn vào mắt chị:

- Tôi không muốn ngày đầu tiên sau khi cưới chúng ta đã cãi nhau về chuyện tiền nong.

Mặc Sênh biết Dĩ Thâm rất cố chấp, đành nhận tấm thẻ, trong đầu lơ mơ cảm thấy có gì không ổn.

- Vậy còn anh? – Chị không hiểu sao anh tự gạt mình sang một bên.

- Tôi phải đi Quảng Châu một tuần – Anh nhìn đồng hồ đeo tay – Một giờ nữa máy bay cất cánh.

Có lẽ chị là cô dâu cô đơn nhất trên thế giới này.

Buổi tối thứ ba sau khi cưới, Mặc Sinh ngồi thừ một mình trong căn hộ cao cấp ở tầng mười hai của Dĩ Thâm, mắt trần trần nhìn vào đồng hồ vừa mang từ nhà đến.

Những thứ này để ở nhà bếp, những thứ này để ở phòng khách, còn những đồ nghề làm ảnh này nữa... Chị cần một phòng tối. Quần áo mình để đâu? Trong phòng ngủ ư?

Có cần gọi điện hỏi Dĩ Thâm? Chị nhìn máy điện thoại.

Chuông cửa du dương vang lên. Chị bật dậy theo phản xạ, cầm điện thoại.

Mở cửa, Mặc Sinh ngơ ngác, cô gái trong bộ đồ mặc ở nhà này chị biết, chính là hồ ly tinh mà Tiểu Hồng đã nói.

Nhìn thấy chị cô ta cũng rất ngạc nhiên, liếc nhìn chị từ đầu đến chân, cô ta hỏi:

- Dĩ... à, luật sư Hà có nhà không?

- Anh ấy đi công tác. Cô có muốn vào nhà chơi một lát không? – Mặc Sinh nói giọng khách khí.

- Được, vậy tôi cũng không khách khí nữa – Cô ta vào nhà, tự giới thiệu – Tôi họ Văn, từng có việc nhờ vả luật sư Hà, tôi ở tầng dưới – Cô ta bắn khoắn nhìn Mặc Sinh – Chúng ta đã biết nhau chưa?

“Thì ra cô ta không nhận ra”. Mặc Sinh gật đầu, nhắc tên một người mà họ cùng quen:

- Có Tiểu Hồng – Đó là họ tên của Tiểu Hồng.

- Phải rồi, vậy chị chính là người cùng cô ta đi xem mặt đàn ông! – Văn tiểu thư hiểu ra, lại phân vân hỏi – Thì ra chị quen luật sư Hà, thảo nào.

Mặc Sinh nhìn cô ta không hiểu.

Văn tiểu thư nhún vai:

- Tôi nói, thảo nào luật sư Hà đích thân đến đón tôi sau giờ làm chỉ để bàn chuyện công tác. Đâu phải anh ta say vì rượu, tôi nhờ phúc của chị.

Cô ta ném cho Mặc Sinh cái túi trong tay:

- Đây là há cảo tôi tự gói, nhiều lắm. Vô duyên quá! Vậy mà tôi cứ tưởng..

Cô gái này bề ngoài có vẻ nhu mì nhưng nói năng dứt khoát, nhanh nhẹn, nhìn cô ta hôm cãi nhau với Tiểu Hồng đủ biết. Mặc Sinh rất lúng túng, cảm thấy không tiện thừa nhận cũng không tiện phủ nhận.

Văn tiểu thư xua tay:

- Thôi, tôi về đây.

Mặc Sinh tiễn khách ra cửa, đột nhiên cô ta nhắc đến Tiểu Hồng:

- Cô nàng ấy vẫn đi tìm đối tượng chứ?

Mặc Sinh nhận ra cô ta có vẻ quan tâm đến chuyện đó, chị lắc đầu:

- Không, cô ấy gần như đã quyết định.

Văn tiểu thư mắt sáng lên:

- Có phải anh chàng làm phần mềm trò chơi điện tử không?

- Không, là bác sỹ ngoại khoa.

- Thế thì tốt – Văn tiểu thư thở phào – Coi như cô ấy đã nghĩ ra. Bảo cô ấy đừng giận tôi, người đàn ông đó không yêu tôi – Nói xong dường như lại hối hận, cô ta chữa lại – Mà thôi, bây giờ chưa nên nói cho cô ta biết.

Cô gái đi khỏi, Mặc Sinh nhìn túi há cảo trong tay, do dự giây lát, đoạn nhắc máy điện thoại gọi cho Dĩ Thâm. Chuông reo ba hồi mới nhắc máy.

- A lô – Trong ống nghe là giọng trầm ấm của Dĩ Thâm.

- A lô – Mặc Sinh nói xong mới nhận ra giọng mình không bình thường, vội trấn tĩnh – Em đây.

- Có chuyện gì?

- À, là thế này... vừa rồi có một cô ở tầng dưới đưa lên một túi há cảo, cô ấy bảo cảm ơn anh đã giúp đỡ – Nói xong, chị biết ngay đã chọn một câu mở đầu quá tồi, cảm thấy vô cùng hối hận.

Quả nhiên đầu dây bên kia im lặng, rồi vọng đến câu nói đầy giễu cợt của Dĩ Thâm:

- Em nghi ngờ gì chứ? Yên tâm đi, cứ coi như trước đây tôi từng có ý nghĩ nào đó đối với cô ta nhưng tôi chưa theo đuổi cô ta.

Ngẫm ý của anh ấy là: chị là người đã theo đuổi, không có tư cách chất vấn anh.

Mặc Sinh khôn khéo chuyển chủ đề:

- Em muốn hỏi anh, phòng chứa đồ cũng có thể chuyển thành phòng rửa ảnh không?

- Tùy, còn chuyện gì nữa không?

- Có... đồ đạc của em để đâu?

Bên kia im lặng, tiếp đó là tiếng cười mỉa mai:

- Hà phu nhân, chồng bà sức khỏe và tâm thần đều bình thường, tạm thời chưa có ý định ly thân.

Cuộc gọi dở quá. Mặc Sinh nắm chặt ống nghe, cuối cùng hỏi:

- Bao giờ anh về?

- Tối thứ sáu.

- Được, em chờ anh – Mặc Sinh buột miệng không kịp suy nghĩ, nói xong mới ý thức được câu nói quá nhiều hàm ý, tự dưng nín thở.

Bên kia cũng im lặng, sau đó tút một tiếng, trong ống nghe vọng ra tín hiệu tắt máy.

Mặc Sinh ngơ ngẩn, anh ấy đã tắt máy! Anh ấy không muốn nói chuyện với mình!

Dĩ Thâm cúp máy, đẩy cửa bước vào nhà hàng, tổng giám đốc công ty thương mại thấy anh vào vội cầm ly rượu đứng lên:

- Luật sư Hà, đi đâu vậy. Nào lại đây tôi mời anh một ly, buổi đàm phán hôm nay quả là thú vị.

Dĩ Thâm vui vẻ nhận ly rượu, cùng ly với ông ta, đoạn uống cạn.

Ngoài chuyện phiếm và tặng bốc nhau, họ đã ăn uống được nhiều hơn một giờ đồng hồ. Tổng giám đốc Lý nói:

- Luật sư Hà, tôi thấy chúng ta ăn uống cũng đã tạm tạm, hay bây giờ chúng ta đổi địa điểm?

Cánh đàn ông lập tức hiểu ý, cười ồ lên.

Thái độ họ không nói cũng biết địa điểm muốn đổi là nơi nào, Dĩ Thâm vội nói:

- Lý tổng và mọi người cứ tự nhiên, tôi phải về khách sạn.

- Luật sư Hà, anh lại không nể mặt anh em rồi – Ông ta có vẻ thất vọng.

Dĩ Thâm cười, nhún nhó:

- Quả thật bà xã tôi quản rất chặt, vừa rồi đã gọi điện kiểm tra, lát nữa gọi điện đến khách sạn, nếu không có, về nhà chắc khó sống.

Đám đàn ông lập tức tỏ ra đồng tình bởi cùng cảnh ngộ, Lý tổng nói:

- Luật sư Hà đã kiên quyết như vậy, tôi cũng không ép, để Tiểu Dương đưa anh về khách sạn.

Anh lái xe tên Dương đứng lên, nhưng Dĩ Thâm từ chối, xua tay:

- Không cần đâu, khách sạn gần đây, tối đi bộ về cũng được, ngắm nhá khung cảnh thành phố ban đêm.

Khó khăn lắm mới thoát ra được, Dĩ Thâm không muốn trở về khách sạn, anh quay người đi theo hướng ngược lại.

Quảng Châu là một thành phố tráng lệ, dễ làm người ta bị hoa mắt, mắt phương hướng. Dĩ Thâm đi chậm chậm trên quảng trường nào đó, lướt qua những người già, những đôi tình nhân, trẻ em, tận hưởng bầu không khí yên tĩnh trong cái ồn ào của thành phố đang phát triển mạnh.

Đột nhiên có ánh đèn flash lóe sáng, Dĩ Thâm quay đầu, cách anh mấy bước có người đang chụp ảnh. Hai cô gái có vẻ là học sinh, có lẽ cũng là khách du lịch, đang chụp ảnh lưu niệm ở quảng trường.

Đột nhiên nhớ đến Mặc Sênh, lần đầu tiên gặp cô ấy, cũng là trong thứ ánh sáng lóe lên từ máy flash như vậy. Sau đó anh nhìn thấy một thiếu nữ tay cầm máy ảnh nhìn anh cười.

Bất kì ai cũng không thích bị chụp hình trộm, nhưng lúc đó anh chẳng nói gì, chỉ cau mày nhìn cô ta.

Thoạt đầu cô thiếu nữ cảm thấy xấu hổ, nhưng lập tức tỏ ra bạo dạn, nói:

- Này, tôi đang chụp một cảnh rất đẹp, tại sao anh lại đột nhiên xuất hiện?

Anh vốn đã hơi bực mình, định bỏ đi. Không ngờ cô ta đuổi theo hỏi: – Này, sao anh lại bỏ đi?

Trong những tình huống thế này mà không biết cách ứng phó một cách thông minh thì quả thật không đáng mặt sinh viên giỏi khoa luật:

- Cô đang chụp ảnh phong cảnh cơ mà? Tôi nhường nó cho cô đấy.

Lúc đó cô ấy mới đỏ mặt, lát sau ấp úng, nói:

- Được rồi, tôi thừa nhận chụp trộm anh.

Biết nhận lỗi coi như được cứu, anh quay người định đi, nhưng cô ấy vẫn lảng nhảng bám theo. Đi được một đoạn không chịu được anh quay đầu hỏi:

- Cô đi theo tôi làm gì?

- Anh chưa nói cho tôi biết tên là gì, học khoa nào? – Cô ấy nói về tội nghiệp.

- Vì sao tôi phải nói cho cô?

- Anh không nói làm sao tôi biết địa chỉ để gửi ảnh?

- Không cần.

- Được – Cô ta gạt đầu tỏ vẻ bất cần – Vậy tôi đành rửa xong chạy khắp nơi hỏi thăm.

Anh bắt lực:

- Cô đứng lại.

- Làm gì thế? Anh sợ tôi không tìm thấy ư? – Cô ấy bướng bỉnh nói -Mặc dù cả trường có mấy vạn sinh viên, nhưng có chí thì nên. Tôi sẽ đi từng phòng hỏi, thế nào cũng tìm được.

Nếu vậy anh còn mặt mũi nào ở trong cái trường này nữa? Anh bắt lực nghiêng rằng:

- Hà Dĩ Thâm, khoa luật quốc tế, năm thứ hai – Nói xong anh đi thẳng, đi khá xa vẫn còn nghe thấy tiếng cười của cô.

Hai ngày sau, quả nhiên cô ấy đến tìm, thận trọng lấy ra bức ảnh như lấy một vật quý. Trong ảnh, anh đứng bên gốc cây, trong ánh nắng rực rỡ, vẻ suy tư.

- Anh xem, lần đầu tiên tôi xử lý ánh sáng tốt như vậy! Anh đã nhìn thấy ánh mặt trời xuyên qua tán lá chưa?

Còn anh ngẩng đầu, nhìn thấy ánh nắng nhảy múa trên mặt cô ấy, thật là ngang ngạnh, xuyên qua lớp lớp... đi thẳng vào lòng anh không thềm hỏi một tiếng, anh thậm chí không kịp từ chối.

Cô ấy là tia nắng mặt trời duy nhất trong cuộc đời ảm đạm của anh, nhưng tia nắng này không chỉ chiếu duy nhất cho anh.

Bây năm xa cách, một người đàn ông khác...

Dĩ Thâm nhắm mắt.

“Thừa nhận đi Dĩ Thâm, rằng người đang phát điên lên vì ghen”.

Hết chương 6

Chương 7: Vội Vàng

Số đầu tiên của tạp chí Tú sắc đã phát hành. Người đàn ông trẻ có nụ cười viên mãn trên trang bìa chính là nhân tài mới của nổi của giới kiến trúc, liên tục mấy năm giành giải lớn trong dự án kiến thiết triển lãm quốc tế, danh tiếng đang nổi như cồn.

- Đáng tiếc là anh ta không được đẹp trai lắm! – Tiểu Hồng bình luận một cách tiếc rẻ.

- Còn anh chàng luật sư họ Hà, tiếc là không phỏng vấn được anh ta – Chị Mai nói to.

- Chị Mai, chị đừng nói thế – Tiểu Hồng tỏ vẻ khó chịu với kiểu nói châm chọc như vậy – Đào Nghị Thanh đã cố gắng hết sức rồi.

Vừa đúng lúc Mặc Sinh đi đến, nghe thấy vậy bất giác đưa mắt nhìn Đào Nghị Thanh, thấy cô ta đang cắm cúi bên bàn làm việc như không quan tâm sự bàn tán của mọi người.

Mặc Sinh đột nhiên thấy buồn, dường như lại có gì áy náy.

- Chị Sinh, chị Sinh – Tiểu Hồng bỗng nhớ ra điều gì, nắm tay Mặc Sinh lắc mạnh – Chị em với nhau, có chút việc nhất định phải giúp đỡ.

Mặc Sinh lập tức cảnh giác, chị thận trọng hỏi:

- Tiểu Hồng, em và anh chàng bác sỹ có chuyện phải không, sao lại muốn đi gặp đối tượng khác?

- Đáng ghét, chị nói gì vậy? – Tiểu Hồng kêu to, hai tay chống cằm, ý nói chuyện tình cảm giữa cô ta và chàng bác sỹ đã hoàn toàn

tốt

đẹp – Là chuyện này cơ – Nói đoạn cô ta không biết lấy ra ở đâu một tờ giấy to quá khổ, phất một cái cho trải ra trước mặt chị – Nhìn rõ chưa?

Rõ rồi! Đồng thời cũng rất choáng, phía trên cùng tờ giấy viết bốn chữ cỡ lớn “Hóa đơn mua hàng”, phía dưới ghi chi chít các loại quần áo, giày dép, đồ mỹ phẩm, lại còn máy quay phim kỹ thuật số.

Mặc Sinh nhìn rối cả mắt:

- Tiểu Hồng, có phải hàng hóa sắp lên giá không? Em muốn đầu cơ tích trữ hả?

- Hà hà, chẳng phải quyết định chị và nhóm chị Trần đi HongKong sao? Đừng có đánh trống lảng, một câu thôi. Nói đi, chị có mua giúp em không?

Tin truyền đi rất nhanh, Mặc Sinh thờ dãi:

- Có gì hay đâu?

Sau giờ làm việc, anh chàng bác sỹ của Tiểu Hồng mời ăn cơm, trong bữa ăn Tiểu Hồng liên tục nhắc chị:

- Chị Sinh, chị có biết thế nào là ăn cơm của người khác không?

Mặc Sinh bật cười:

- Yên tâm, nhất định chị sẽ mua cho, đến khi không thể mang nổi mới thôi. Nhưng mà, Tiểu Hồng – Chị nói thào vào tai cô – Em không muốn làm một thiếu nữ hiền thực nữa à?

- Chết thật, lại quên rồi! – Tiểu Hồng lập tức ngồi thẳng người, nở nụ cười e ấp.

Mặc Sinh phát hiện anh bác sỹ đang cười thào. Có thể anh ta đã đoán ra bí mật của hai cô gái ngồi cạnh anh ta và đang buồn cười về chuyện đó.

Mặc Sinh cũng thấy buồn cười, giờ Tiểu Hồng lại muốn đoạn tuyệt với quá khứ, muốn sắm hàng loạt thời trang mỹ phẩm mới.

Cơm tối xong, ai về nhà nấy, lên xe bus mới phát hiện đã lên nhầm tuyến xe. Tuyến này đi về hướng chỗ ở cũ của chị, Mặc Sinh

vội

xuống xe ở bến sau. Nhìn đồng hồ, mới hơn bảy giờ về nhà sớm quá.

Đi dạo siêu thị khá lâu, hơn chín giờ mới về nhà, mở cửa thấy phòng thật trống trải.

Chị đã vào nhà bếp, lấy những đồ vừa mua cho vào tủ, mì chính, dầu ăn, muối. Bếp chẳng có gì, không biết hàng ngày Dĩ Thâm ăn uống thế nào?

lẽo. Hình như Dĩ Thâm rất thích màu xám, chị treo quần áo của mình cạnh quần áo của anh, rồi đứng ngẩn ngía, bất giác bật cười, đột nhiên lại thấy buồn.

Dĩ Thâm...

Dĩ Thâm...

Cởi giày lên giường. Mấy hôm nay Mặc Sinh đều ngủ trên sa lông ngoài phòng khách, giờ chị cũng không muốn thay đổi. Một cảm giác lạ lẫm ập đến, ngay bản thân chị cũng không lý giải nổi, hoặc là bởi vì ngày mai.

Ngày mai thứ sáu, Dĩ Thâm trở về.

Quần áo chưa kịp cởi xong chị đã ngủ thiếp đi, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, hình như thấp thoáng có tiếng chân người. Mặc Sinh trở mình, lúc lâu sau mới tỉnh hẳn, phòng khách tối om.

Tỉnh dậy lần sau thì trời đã sáng rõ. Tung chăn dậy ư? Mặc Sinh phân vân, sao mình lại đắp chăn nhỉ, có lẽ đêm quá lạnh, chị đã vào phòng ngủ lấy chăn đắp chằng?

Nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt, soi gương thấy tóc đã dài ra khá nhiều, chấm mắt, phải tìm chỗ sửa lại mới được. Vội vàng đi lấy đồ chuẩn bị đi làm, mở cửa, bỗng sững người.

Dĩ Thâm trang trọng trong bộ comple là phẳng phiu đứng ở cửa, tay cầm chìa khóa, có vẻ như sắp mở cửa.

Mặc Sinh tròn mắt nhìn người đứng trước mặt:

- Dĩ Thâm? Sao anh lại ở đây, anh đã nói tối mới về cơ mà?

- À – Dĩ Thâm bỏ chìa khóa vào cặp, trả lời qua quýt, đoạn lướt qua chị đi vào phòng khách.

Lát sau anh đi ra, tay cầm bản tài liệu, thấy chị vẫn đứng ngây ngoài cửa, anh cau cặp lông mày thanh tú.

- Em không đi làm?

- À, vâng! Đi bây giờ.

Không biết tại sao Mặc Sinh bỗng trở nên vội vã. Lần đầu tiên thực sự ý thức được quan hệ của họ đã khác. Mà sau này cũng sẽ được như thế, mỗi sáng người đầu tiên chị nhìn thấy chính là anh...

- Tôi đưa em đi.

Mặc Sinh lẻo đẻo đi theo Dĩ Thâm vào cầu thang máy:

- Không cần đâu, em đi một mình cũng được, văn phòng và tòa soạn xa quá, không cùng đường.

- Vậy cũng được. Thì ra là thế.

Lên xe, Mặc Sinh hỏi:

- Anh về từ tối hôm qua phải không? Nếu không sao lại có bản tài liệu ở phòng khách.

- Đúng – Dĩ Thâm trả lời không mấy hào hứng, mắt vẫn chăm chú nhìn đường.

Mặc Sinh mím môi:

- Lúc nào thế... sao không gọi em?

- Hơn mười một giờ – Anh trả lời có vẻ miễn cưỡng dừng lại một lát lại nói – Không cần thiết.

Mặc Sinh cười thầm, quay lại nhìn cửa sổ, đang là giờ cao điểm, đường rất đông. Chẳng lẽ quan hệ giữa Dĩ Thâm và chị cứ bế tắc mãi như thế này sao?

- Dĩ Thâm, buổi trưa nếu anh cũng ở khu X chúng có thể cùng ăn trưa không?

Dĩ Thâm hơi động dậy môi, quay sang nhìn chị. Mặc Sinh quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, tiếng nói như thoảng qua.

“Cô ấy vừa nói với ai?”

Anh quay đầu, giọng vẫn lạnh nhạt:

- Buổi trưa có thể tôi không có ở đó...

Thực ra buổi sáng anh cũng không có ở đó.

- Dĩ Thâm? – Viêm tròn mắt nhìn người vừa đẩy cửa đi vào văn phòng, bắt chước động tác thời học sinh, lấy tay dụi dụi mắt cười – Lẽ nào mắt mình có vấn đề, hay là mình bị ảo giác?

- Tôi lại thấy không chỉ mắt cậu có vấn đề – Dĩ Thâm liếc nhìn anh ta rồi đi ngay vào phòng làm việc.

Viêm đi theo Dĩ Thâm vào phòng ngồi xuống ghế:

- Hơn bảy giờ tối hôm qua gọi điện cho cậu, cậu vẫn ở Quảng Châu, sao bây giờ lại ở đây?

- Lúc đó tôi đang ở sân bay – Dĩ Thâm ngồi vào bàn, lật giở tài liệu.

- Công việc xong chưa?

- Cũng tạm ổn – Dĩ Thâm nói – Công việc gần như không còn vấn đề gì nữa.

Viêm nhiều lúc không khỏi không khâm phục anh chàng đẹp trai này, công việc ở Quảng Châu giải quyết một tuần e là vẫn vội, vậy mà hắn ta hoàn thành trước một ngày. Không biết hắn làm thế nào!

- Tối qua cậu về nhà rất muộn phải không? Sao vội thế, hôm nay về cũng được mà – Viêm lẩm bẩm – Nếu không phải cậu cũng độc thân như tôi thì tôi đã nghỉ cậu vội về với vợ.

Cây bút máy đang lướt trên giấy dừng lại đột ngột vạch nên một đường như xé rách tờ giấy.

Dĩ Thâm ngẩng đầu khỏi tập tài liệu, nói như đuổi khách:

- Viêm, nếu tôi nhớ không lầm sáng nay cậu phải làm việc với bên tòa án cơ mà?

Mỹ Đình thấy Dĩ Thâm từ phòng họp đi ra, vội đưa tập tài liệu trong tay cho anh:

- Luật sư Hà, tài liệu anh cần, em đã đánh máy xong. Còn đây là giấy mời dự lễ kỉ niệm 100 năm thành lập trường đại học C, giấy mời ở chỗ luật sư Hường và luật sư Viêm, nhân tiện em cầm về cho anh.

- Cảm ơn! – Dĩ Thâm quay đầu đón lấy tờ giấy mời, giở ra xem bên trên có in biểu tượng trường đại học C, trong đó viết ngày 15 tháng 11 là ngày kỉ niệm 100 trường đại học C, nhà trường mời sinh viên các thế hệ về tham dự.

Mỹ Đình ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, 5 giờ 40 phút:

- Luật sư Hà, nếu không có việc gì, em về đây.

- Không có việc gì đâu, cô có thể về.

- Vậy em về trước – Mỹ Đình thu xếp đồ của mình, chợt nhớ ra điều gì nói – Luật sư Hà, điện thoại di động của anh đã đổ chuông mấy lần.

Vừa rồi đi gặp khách hàng anh quên không mang điện thoại. Có hai cuộc gọi lỡ, một cuộc là của khách hàng, Dĩ Thâm gọi lại cho họ, trao đổi mấy câu rồi cúp máy. Còn cuộc gọi kia, anh bấm phím màu xanh.

Đầu dây kia lập tức trả lời:

- Dĩ Thâm

- Có việc gì? – Anh hỏi vừa miễng cưỡng vừa lạnh nhạt.

Đối phương có vẻ bối rối bởi câu nói của anh, ngập ngừng một lát mới rụt rè nói:

- Dĩ Thâm, em không tìm thấy chìa khóa.

Mặc Sinh đứng đợi anh ở bên kia đường, lưng đeo túi, bận áo len cổ bẻ, cúi đầu như đang đếm ô gạch lát đường.

Đèn đỏ. Dĩ Thâm dừng bước, từ xa anh đã nhìn thấy Mặc Sinh.

Có rất nhiều thứ không thay đổi. Cô ấy vẫn thích mặc áo len, hai bảy hai tám tuổi vẫn ăn mặc như một học sinh. Khi đứng đợi, vẫn có thói quen cúi xuống đếm gạch lát đường.

Có lần đợi lâu quá cô ấy đã phát bực với anh:

- Dĩ Thâm, em đã đếm đến chín trăm chín mươi chín anh mới đến, lần sau nếu để em đếm đến một nghìn thì em sẽ mặc kệ anh!

Một lần khác, khoa Luật có cuộc họp đột xuất. Cuộc họp dài lê thê cuối cùng cũng kết thúc, anh chạy đến chỗ hẹn, nhưng lần này Mặc Sinh lại không hề giận dữ, chỉ nhìn anh về tội nghiệp, nói:

- Dĩ Thâm, em đã đếm mấy lần chín trăm chín mươi chín rồi.

Còn bảy năm nay, anh đã đếm bao nhiêu lần chín trăm chín chín?

Không phải không nghĩ đến bỏ cuộc, chỉ là không có cách nào đếm đến một nghìn!

Vội vã băng qua đường, nhìn sang thấy bên cạnh Mặc Sinh có một người đàn ông nước ngoài béo phì, hai người đang vui vẻ nói chuyện. Dĩ Thâm đi chậm lại, tiến đến gần họ, loáng thoáng nghe thấy ông ta nói:

- Your spoken English is perfect.

- Thanks, I've been there for seven years.

Một thứ tiếng Anh lưu loát không cần suy nghĩ từ miệng chị phát ra, tự nhiên như tiếng mẹ đẻ. Bàn tay Dĩ Thâm bỏ trong túi bắt giác nắm lại.

Đúng lúc chị ngẩng đầu nhìn thấy anh, chị cười với anh, quay sang người đàn ông nước ngoài nói:

- My husband is coming, maybe he know how to go there.

Chị hỏi anh:

- Dĩ Thâm, anh có biết đường X đi thế nào không?

Anh gật đầu, trực tiếp nói với người đàn ông, ông ta gật đầu cảm ơn lia lịa rồi cáo từ.

Chỉ còn hai người, Mặc Sinh bỗng lúng túng, không biết nói gì, cuối cùng Dĩ Thâm lên tiếng trước:

- Chìa khóa của em đâu?

- Có lẽ mất rồi – Chị bối rối cúi đầu, không nhìn vào anh – Hoặc là sáng nay em quên không mang đi.

Nếu không nhận ra cô ấy đang nói dối thì anh không xứng đáng là luật sư. Cô Triệu Mặc Sinh này nếu có lúc làm chuyện trái pháp luật, thì tốt nhất nên im lặng, nếu không chỉ nói đến hai câu là bị phát hiện đang nói dối.

- Đi thôi – Dĩ Thâm bước lên trước, cố gắng kiềm chế niềm vui, bởi vì lời nói dối của Mặc Sinh, bởi vì từ “my husband” chị vừa nói với ông khách qua đường.

- Ăn cơm.

- Ăn cơm? – Mặc Sinh gần như chạy theo bước chân thoăn thoắt của Dĩ Thâm – Chúng mình về nhà ăn được không? Mình đi siêu thị mua đồ, bây giờ ăn vẫn chưa muộn – Mặc Sinh vừa đuổi kịp Dĩ Thâm vừa nói trong hơi thở gấp.

“Cô ấy học nấu ăn từ bao giờ? Vì ai?”

Dĩ Thâm cay đắng nghĩ, giọng nói của anh vừa khô khan vừa lạnh nhạt:

- Không cần.

“Không cần thì không cần, nhưng... có thể dừng đi nhanh như vậy được không?”

- Dĩ Thâm chờ em với – Mặc Sinh vừa thở vừa nói, chị vượt lên, bằng động tác tự nhiên đơn giản, chị níu lấy cánh tay anh, chính chị cũng không ý thức được động tác này lại thân thiết đến vậy.

Dĩ Thâm giật mình, cúi đầu, nhìn thấy những ngón tay trắng trẻo của chị lún sâu vào tay áo khoác màu xám bạc của anh, anh không nói gì, bước chân tự dưng chậm lại.

Qua mấy lối rẽ, họ vào một ngõ nhỏ, bước vào một hiệu ăn bình dân. Mặc Sinh nhìn quanh, không thấy gì đặc biệt, nhưng phàn những nơi không có gì đặc biệt càng dễ xuất hiện cái đẹp, Dĩ Thâm dẫn chị đi xa như vậy chắc một địa điểm không tồi.

Ông chủ quán nhiệt tình chạy lại đón khách:

- Hà tiên sinh, lâu lắm không gặp.

Mặc Sinh rất ngạc nhiên, ông ta nói giọng người quê chị.

- Đạo này hơi bận – Dĩ Thâm cũng nói giọng như ông ta.

Ông chủ quán tò mò nhìn Mặc Sênh:

- Hà tiên sinh, cô gái này là bạn gái của anh phải không? Lần đầu thấy anh mang bạn gái đến đây, rất đẹp.

Dĩ Thâm cười:

- Không, vợ tôi đấy.

- Vợ? anh đã kết hôn rồi ư?

Ông chủ quán ngạc nhiên quay sang Mặc Sênh:

- Cô Hà, cô thật may mắn lấy được người chồng tốt như Hà tiên sinh. Cô là người ở đâu?

- Tôi là người thành phố Y – Tiếng địa phương của mình Mặc Sênh chỉ nghe được chứ không nói được, có lẽ mẹ chị không phải là người vùng đó, ở nhà chỉ nói tiếng phổ thông.

Ông chủ quán vừa đưa thực đơn, mắt vẫn nhìn Mặc Sênh. Dĩ Thâm đưa mắt ra hiệu cho chị chọn món. Mặc Sênh lật giở thực đơn, phát hiện hình như nhà hàng này chuyên về các món măng, xương gà hầm măng, thịt xào măng tươi, măng nộm thịt gà... Điều này chẳng có gì lạ, thành phố Y vốn là quê hương của măng, bây giờ lại càng trồng nhiều măng, măng càng trở thành đặc sản.

Chị rất thích ăn măng, nhưng lại chọn món khác.

Chọn xong đưa lại cho chủ quán, ông ta nhìn chị, nói như trách:

- Cô Hà, cô là người thành phố Y, sao không chọn món măng?

Không ăn măng có gì lạ? bởi vì Dĩ Thâm không ăn măng. Trước đây khi cùng ăn với nhau, Dĩ Thâm nói măng có mùi lạ, chị không sao lừa anh ăn được một miếng.

- Nhưng ông Hà lần nào đến đây cũng chọn món măng.

Các món lần lượt bê ra, Dĩ Thâm quả nhiên không động đũa đến món măng.

Mặc Sênh rụt rè nhắc:

- Sao anh không ăn măng? Ông chủ quán nói... – Đột nhiên chị không thể nói tiếp được.

Lần nào anh ấy đến đây cũng chọn món măng. Tại sao?

Dĩ Thâm im lặng, mãi mới thủng thẳng:

- Có gì lạ, chẳng qua là thịnh tình khó khước.

Mặc Sênh vừa bỏ miếng măng vào miệng, không tìm thấy vị ngọt xưa, nuốt vào... đúng như Dĩ Thâm nói, có vị là lạ.

Nhìn thấy ông chủ quán đang tiễn mấy người khách, họ đều khen món ăn rất ngon và họ đều nói giọng địa phương, giọng người thành phố Y.

Đúng thế.

Thịnh tình khó khước!

- Anh không về nhà sao? – Từ quán ăn đi ra, tay nắm chặt chìa khóa của Dĩ Thâm vừa đưa, Mặc Sênh do dự hỏi.

- Tôi ở lại văn phòng, còn một số việc phải làm – Dĩ Thâm lạnh nhạt nói.

Chìa khóa vẫn nắm chặt trong tay, chị hỏi:

- Thế bao giờ anh về?

Dĩ Thâm nhìn chị, mắt lóe lên trong một cái nhìn kì dị:

- Em muốn chờ tôi?

Mặc Sênh gật đầu, ngập ngừng giải thích:

- Bởi vì em cầm chìa khóa của anh.

- Văn phòng cũng có chỗ ở, em không phải đợi tôi – Dĩ Thâm không nhìn chị nữa, anh lại nói giọng càng lạnh nhạt còn pha chút giễu cợt – Tôi không quen để người khác đợi.

Căn phòng lạnh ngắt, lúc đi cũng thế, lúc về cũng thế.

Lại là mười một giờ đêm.

Dĩ Thâm mở cửa, theo thói quen anh đưa tay lần sờ công tắc bật điện trên tường, nhưng lúc sắp bật đèn lại dừng lại.

Đèn đang sáng.

Anh dừng tay, nhìn khắp phòng, tivi vẫn mở, nhưng không thấy người đâu. Bước đến tắt tivi, đi qua sa lông liếc thấy trên nệm có người nằm ngủ, người co như con tôm. Anh rón rén bước lại gần, ngấm nhìn khuôn mặt quen thuộc đang ngủ, rất muốn lay gọi dậy.

Trời lạnh thế này mà nằm ngủ ở sa lông, không biết cô ấy có đầu óc không?

Anh cúi xuống, thận trọng, khẽ khàng bế chị khỏi sa lông.

Cơ thể mềm mại, áp vào lòng anh, hơi thở ấm áp nhẹ nhẹ phả lên áo vét lạnh ngắt của anh.

Những năm xa cách, chưa bao giờ anh dám mơ có ngày này, Mặc Sinh nằm trong vòng tay anh, gior tay... cúi đầu... cô ấy đã thuộc về anh.

Anh hơi cúi xuống, nhẹ nhàng chà má lên đôi má mềm mại của chị, ngủ ở ngoài lâu như vậy mà vẫn ấm thế. Mặc Sinh bỗng cựa mình trong vòng tay anh, Dĩ Thâm nín thở.

“Em tỉnh rồi ư?”

Không, chị muốn tìm tư thế để chịu hơn, đầu càng vùi sâu vào ngực anh, ngủ càng say, hoàn toàn không biết có người tim đập rộn ràng bởi động tác cựa mình của mình.

- Em ...- Dĩ Thâm thờ dài, trái tim anh mỗi lúc càng thêm mềm yếu không thể kìm chế được.

Anh xoay người, dùng cùi tay đẩy cánh cửa, đặt chị lên giường. Chị khoác một cái áo len rộng bên ngoài áo ngủ, Dĩ Thâm do dự một lúc, rồi cúi xuống cởi áo len, những ngón tay anh hấp tấp cởi từng khuy áo, hơi thở mỗi lúc một gấp.

Anh khéo léo nhấc cánh tay chị lên để kéo áo len ra, cơ thể chị ấm nóng mềm mại trong bộ đồ ngủ màu hồng. Tim anh đập mạnh, hơi thở dồn dập, anh đã không thể nào kìm chế được bản thân.

Lấy tấm chăn đắp cho chị, anh vội vàng rời phòng ngủ.

Nán lại lâu hơn anh không dám chắc mình không tìm cách đánh thức người đang ngủ.

Vào nhà tắm, rồi vào phòng khách. Lúc đi qua phòng ngủ, anh đột nhiên dừng bước, chợt nhớ ra điều gì. Đẩy cửa nhìn vào phòng ngủ.

Quả nhiên! Chăn chỉ còn một nửa trên người, còn nửa kia sắp rơi xuống đất, một chân vắt ra ngoài chăn, trong tư thế rất thoải mái.

Trong có mười mấy phút đã đập tung chăn ra thế này, thảo nào ngày xưa có lần cô ấy phàn nàn:

- Em ngủ rất xấu.

Anh biết Mặc Sinh có tư thế ngủ rất xấu là do mùa đông duy nhất năm đó họ cùng nhau. Mặc Sinh liên tiếp bị cảm, trong có hai tháng mà bị cảm tới năm lần. Hỏi nguyên nhân, lúc đầu dứt khoát không chịu nói, sau mới ấp úng thú thật:

- Lúc ngủ em rất xấu tính, thường hay đập tung chăn. Ở nhà bố em thườn về muộn, bao giờ cũng đến phòng ngủ đắp chăn lại cho em. Ở đây không có ai giúp, đến nửa đêm lạnh quá mới tỉnh dậy đắp lại chăn. Cho nên bị cảm cũng không nên trách em.

Về sau cô ấy luôn coi bị cảm là chuyện thường, chẳng có gì nghiêm trọng.

Bây giờ xem ra tư thế ngủ thế này đâu phải chỉ hơi xấu.

Dĩ Thâm kéo nửa chăn bị tuột xuống đất, đắp lại cho chị. Nhưng vừa buông tay, Mặc Sinh lại trở mình, chăn lại tuột xuống đất.

Ngủ kiểu gì lạ thế!

Dĩ Thâm kéo chăn đắp lần nữa, lần này mà làm tuột chăn thì cứ để cho cảm lạnh luôn. Nhưng sau đó, quả nhiên Mặc Sinh ngủ rất ngon, không hề cựa quậy, co người vùi sâu trong tấm chăn như sợ lạnh.

Có thể chứ, mặc dù đang ngủ say chị vẫn tỏ ra biết điều.

Bây giờ là lúc nào? Ban ngày hay ban đêm? Sao chị lại ngủ trên giường?

Từ trong chăn ngồi dậy, đầu óc còn chưa tỉnh hẳn. Mặc Sênh cúi xuống tìm dép đi trong nhà, chị vẫn còn ngái ngủ.

Ồ, dép đâu rồi nhỉ?

Dĩ Thâm từ bếp đi ra, nhìn thấy Mặc Sênh mặc bộ đồ ngủ nhảy lò cò trong phòng khách, bất giác cau mày:

- Em làm gì thế?

- Em tìm dép...

Nhìn thấy rồi, ở gầm sa lông, nhảy một cái là đến.

Đi xong dép ngẩng đầu lên bất gặp ánh mắt không hài lòng của Dĩ Thâm, chị vội cụp mắt lúng túng.

- Em, em tìm dép đi trong nhà.

- Thay quần áo đi – Anh lạnh lùng ném mấy từ, quay lưng về phía chị.

Cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ trên người, Mặc Sênh đỏ mặt, suýt tí thì quên trong phòng còn có một người nữa.

Thay xong quần áo, đi ra, vào phòng ăn thấy Dĩ Thâm đang ăn sáng. Mặc Sênh hơi do dự, đoạn ngồi xuống cạnh anh, ngạc nhiên nhìn món cháo rau trên bàn, chị cũng bắt đầu ăn.

Thấy động tác chậm chạp của chị, Dĩ Thâm khiêu khích:

- Không quen ăn sáng kiểu Trung Hoa hả?

- Không – Chị háp tấp cúi đầu ăn, quả thực rất ngon.

Hình như đoán được ý chị, Dĩ Thâm không ngẩng đầu nói:

- Cháo mua ở ngay đầu nhà.

- Rất ngon

- Cũng được – Dĩ Thâm lơ đãng phụ họa.

Không ai nói thêm gì nữa. Mặc Sênh cúi đầu húp cháo, mắt liếc sang tập tài liệu Dĩ Thâm đã sửa xong, để cạnh bộ ấm chén.

- Hôm nay anh vẫn đến văn phòng chứ?

- Ừ

- Bạn lắm phải không?

- Cũng tương đối.

Thực tế anh bạn tốt nhất nhưng anh cần sự bận rộn như vậy, bởi lẽ mấy hôm trước có người làm thương tổn thân kinh của anh.

Câu hỏi nhỏ tựa như nói thầm đã thu hút sự chú ý của Dĩ Thâm. Anh ngược mắt nhìn chị đang cúi đầu ăn cháo, mái tóc xõa xuống trán.

Trông cả hai có vẻ giống một cặp tân hôn.

- Tiếng Anh của em thế nào? – Dĩ Thâm đột nhiên hỏi.

“Tiếng Anh ư? Sao bỗng nhiên lại hỏi chuyện đó?”

- Cũng tạm tạm nhưng em học chưa hết năm thứ tư – Câu nhắc lại rất hay – Lần đầu tiên đến Mỹ, điểm thi Anh ngữ của chị là 4,5 điểm.

- Hôm nay em đi với tôi – Dĩ Thâm tuyên bố.

- Sao? – Mặc Sênh ngạc nhiên nhìn anh – Đi đâu?

- Đến văn phòng giúp tôi dịch tài liệu.

“Không dịch được!”

Mặc Sinh tức giận nhìn tập tài liệu trên bàn, vô lí quá, mấy năm ở nước ngoài chẳng lẽ uống công. Hỏi Dĩ Thâm ư? Ngắc đầu nhìn sang hình như anh rất bận, chị không dám quấy rầy.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng, Dĩ Thâm một tay cầm tập tài liệu, tay kia nhấc điện thoại.

- Alo, tôi đang ở văn phòng... thôi, hôm nay tôi có việc...

Đầu dây bên kia nói gì đó, Dĩ Thâm bật cười:

- Anh Chu, anh cũng quay ra làm bà mỗi từ bao giờ thế?

Tiếng Chu từ đầu dây bên kia:

- Không phải, là do lần trước bà xã mình đến bệnh viện trông thấy cậu, bà ấy rất ưng, nhất định muốn giới thiệu cho cô cháu mình. Nói thật nhá, không phải tôi nói hay cho người nhà mình đâu, nhưng cô cháu tôi không phải hạng xoàng, học thức, ngoại hình, phẩm chất chẳng kém gì cậu, Dĩ Thâm cậu nên suy nghĩ nghiêm túc!

Dĩ Thâm cười:

- Anh Chu, chẳng lẽ anh muốn tôi ngoại tình sao?

- Ngoại tình? – Chu nghiêm mặt – Cậu nói là cậu đã cưới vợ? – Nhưng lại lập tức bác bỏ – Đừng đùa, Dĩ Thâm, bất kì ai cưới vợ đều có thể, nhưng Hà Dĩ Thâm thì tuyệt đối không.

Lại thế nữa!

Gác máy, Dĩ Thâm nhìn sang Mặc Sinh đang cắm cúi làm việc.

Lại cắn bút.

Vấn thói quen cũ.

Trước đây không giải được toán vi tích phân, cắn bút một hồi rồi đưa bài cho anh, cười nịnh:

- Dĩ Thâm...

Chỉ tội cho anh, ai bảo học luật mà giỏi toán hơn sinh viên mấy khoa tự nhiên.

- Dĩ Thâm... Không dịch được – Mặc Sinh ngắc đầu cầu cứu.

Dĩ Thâm đến bên chị, theo thói quen, lấy bản tài liệu trong tay chị:

- Chỗ nào?

- Đây, cái này dịch là gì?

mobilia personam sequuntur.

Tài sản kèm theo.

Một danh từ rất chuyên môn, tiếng Latinh, chị không biết cũng phải.

Hơi thờ của Dĩ Thâm rất gần, vẩn vương quanh mặt Mặc Sinh. Bỗng chị nhớ lại những lúc cùng ngồi học bài với nhau ngày xưa, Dĩ Thâm bao giờ cũng nói rất nghiêm túc:

- Mặc Sinh, đừng ngồi cạnh anh.

- Tại sao? – Mặc Sinh tự ái, chị đến là để cùng học với anh cơ mà.

- Đừng quấy rầy anh.

Hơi buồn nhưng Mặc Sinh lập tức giơ tay thề:

- Em thề không nói chuyện với anh, không đứng dậy ra ngoài mua đồ ăn vặt, không đi đi lại lại...

Không đợi chị nói hết, Dĩ Thâm nói giọng thiếu não:

- Em có ngồi yên không động đậy cũng vẫn quấy rầy anh.

- Thế là thế nào? – Lúc đó, chị giận đến mức lập tức thu xếp sách vở bỏ đi ngay.

Nhưng hôm nay hình như chị đã hiểu...

Bởi vì anh không làm gì cả, chỉ đứng ngay sau chị, hơi cúi người, một bầu không khí đầy nam tính trong sáng tỏa quanh anh, những sợi tóc của chị vờn nhẹ trên áo khoác anh, chỉ cần chị ngẩng đầu là chạm vào cằm anh.

Chính lúc này đây, anh đang quấy rầy chị mới đúng...

Sau đó trước khi ý thức được mình đang làm gì, Mặc Sênh đã đứng phắt dậy, nhảy ra ngoài, va đầu vào cằm anh.

- Em làm gì vậy? – Dĩ Thâm giật mình, đưa tay sờ cằm vừa mới bị đụng đau điếng.

- À, em... – Nhưng sao có thể nói điều đó với anh, chị đỏ mặt nói – Em... em muốn đi ăn cơm.

Nói xong mới thấy hơi ngượng, lí do đến hay, bây giờ mới là... liếc nhìn đồng hồ trên tường, chưa đến mười rưỡi.

- Bây giờ ư? – Dĩ Thâm quả nhiên cau mày.

- Đúng thế, sáng nay em ăn ít quá – Chị bướng bỉnh đáp.

Liếc nhìn đồng tài liệu chất như núi trên bàn nhưng thấy mặt Mặc Sênh nhăn nhó vì đói, Dĩ Thâm đành phải đầu hàng.

Biết ngay mà, đưa cô ta đến văn phòng là một sai lầm!

Hết chương 7

Chương 8: Đắm Say.

Nhà hàng MacDonald ngày cuối tuần rất đông, không khí náo nhiệt.

Mặc Sênh không ngờ Dĩ Thâm lại đưa chị đến đây. Chị kéo tay áo anh:

- Dĩ Thâm, anh không đến nhằm đây chứ?

- Không!

- Trước đây anh chẳng bảo chỉ có con nít mới thích nơi này?

- Nhưng ngày trước em cũng thích cơ mà? – Dĩ Thâm lúng túng như bị phát giác điểm yếu trước mặt người khác.

“Ra vậy!”

- Thế thì em phải đi kiếm chỗ – Mặc Sênh nhanh nhẹn chọn ngay công việc nhẹ nhàng.

Ngồi bên bàn kê sát cửa sổ, cắn hai miếng bánh, uống Coca, thỉnh thoảng trao đổi vài câu với Dĩ Thâm, cuối cùng chị nói đến tài liệu đang dịch.

Dĩ Thâm nhú mày:

- Em bắt đầu hứng thú với pháp luật từ bao giờ?

- À, hiểu pháp luật một chút cũng tốt chứ sao! – Mặc Sênh mỉm

cười.

- Không cần đâu – Dĩ Thâm khoé miệng hơi nhếch giống một nụ cười – Có lẽ em cứ nên tiếp tục là người mù tịt về pháp luật thì hơn, chỉ cần không liên quan đến chuyện ly hôn, tôi có thể giúp em.

Mặc Sênh cau mày.

“Đây có thể coi là câu nói đùa không?”

- Anh Hà, sao anh cũng đến đây? – Giọng nói ngạc nhiên của một người phụ nữ vang lên sau lưng họ.

Mặc Sinh quay đầu, một phụ nữ trẻ em dắt hai đứa bé sinh đôi đang đi về phía họ.

- Chú Dĩ Thâm! – Hai cậu bé song sinh đồng thanh reo lên, một đứa nhanh mồm nói – Chú Dĩ Thâm, bạn gái chú đẹp quá!

- Chị Phương Kiểm – Dĩ Thâm đứng lên chào.

Người phụ nữ này thoạt nhìn đã biết ngay là người thông minh sắc sảo. Phương Kiểm hiện làm việc bên viện kiểm sát, vụ án Dĩ Thâm đang thụ lý, chị là người tố tụng.

Phương Kiểm gõ nhẹ vào đầu thằng bé:

- Đừng có lém – Đoạn mỉm cười với Dĩ Thâm – Luật sư Hà vô duyên quá, sao lại mời người ta ăn cái món bên Tây bán trên hè phố thế này!

Dĩ Thâm cười:

- Nhưng có người lại thích!

“Từ “có người” có lẽ không phải nói về chị” Mặc Sinh thầm nghĩ. Trước đây, khi học đại học quả thực chị rất thích, nhưng ở nước ngoài lâu như vậy, nếu còn thích cái món đó thì có lẽ khẩu vị có vấn đề.

- Thế nào, đại luật sư rung động rồi hả?

Vốn thông minh, lại làm việc trong ngành tư pháp quen xét đoán tâm trạng đối phương qua ngôn ngữ, Dĩ Thâm hiểu ngay ý nghĩa câu nói vừa rồi của Phương Kiểm.

Chị thăm quan sát Mặc Sinh, cô gái có dáng như sinh viên này chắc chắn phải rất đặc biệt đối với Dĩ Thâm.

- Đâu có – Dĩ Thâm lãng sang chuyện khác – Chị Phương Kiểm, nghe nói chị sắp thăng quan, xin chúc mừng!

- Có gì đâu... – Mặc dù trong lòng rất vui nhưng Phương Kiểm vẫn tỏ ra khiêm tốn, sau một lúc ngập ngừng chị ta nói – Dĩ Thâm, lần trước gặp cậu đã định hỏi, nhưng nói xong điện thoại lại quên mất. Nghe nói, vụ án của Ngụy Đại Quang cậu thụ lý phải không?

- Không, chỉ là một người nhà của ông ta đến xin tư vấn.

Ngụy Đại Quang vốn là phó thị trường thành phố, do dính líu vào một vụ tham ô với số tiền lớn, báo chí đã nhiều lần đưa tin. Mặc Sinh là phóng viên, đương nhiên cũng biết chuyện, nhưng những chuyện như vậy thường gợi cho chị nhớ đến quá khứ nên chị không muốn quan tâm.

Phương Kiểm cười có vẻ yên tâm:

- Nếu cậu thụ lý vụ này thì tôi hơi lo. Có điều tôi đã nói với một số anh em trong cơ quan, những vụ án tham ô như vậy Dĩ Thâm không nhận đâu – Phương Kiểm đổi giọng vui vẻ – Tôi đã nói rồi mà, nếu luật sư nào cũng như cậu, bọn tham ô khó thoát tội.

- Chị Phương Kiểm quá lời rồi, tội phạm cũng có quyền được bảo vệ, tôi không nhận vụ này là lý do cá nhân.

“Lý do cá nhân?”

Bàn tay Mặc Sinh đang quấy cà phê chậm dần, chị thẳng thốt nhìn Dĩ Thâm.

Phương Kiểm nói:

- Dĩ Thâm, dù sao cậu không nên nhận vụ này là tôi thấy nhẹ người rồi. Thôi tôi đi nhé, các con chào chú đi.

- Tạm biệt chú, tạm biệt cô! – Hai đứa trẻ đồng thanh.

- Cô chú cái gì, gọi vớ vẩn – Phương Kiểm gõ vào đầu một đứa, đoạn nắm tay chúng kéo đi.

Họ vừa đi khỏi, không khí vui vẻ hiem hiem vừa có giữa hai người ngay lập tức lắng lại. Suy nghĩ của Mặc Sinh cứ xoay quanh câu nói “lý do cá nhân” của Dĩ Thâm, chị không thể không nghĩ đến hoàn cảnh gia đình mình.

- Dĩ Thâm – Mặc Sinh cúi đầu, dùng ống hút hút những bọt sữa nổi trên ly coca – Chuyện của ba em, anh vẫn để tâm sao?

Dĩ Thâm không trả lời. Mặc Sinh nói như hụt hơi:

- Thực ra ba em là người rất tốt, còn chuyện đó...

- Chuyện đó không liên quan đến tôi...

Cố gắng lắm chị mới thốt ra được câu đó, không ngờ lại bị anh ngắt lời một cách thô bạo.

Cái ống hút trong tay Mặc Sinh thực mạnh vào đáy li, Coca đổ ra mặt bàn, mấy giọt rơi xuống áo len trắng như tuyết của chị. Sau một giây bối rối, Mặc Sinh nhanh chóng lấy giấy ăn lau chỗ Coca vừa đổ trên bàn, động tác thận trọng, ngón tay hơi run.

“Minh vừa nói gì?” Dĩ Thâm tự hỏi.

Lần thứ hai.

Lần thứ hai không kìm chế được bản thân.

“Bĩnh tĩnh lại”.

Dĩ Thâm nghiêng người, lấy tờ giấy ăn trong tay Mặc Sinh:

- Để tôi.

Mặc Sinh cũng trấn tĩnh trở lại, giấy lau trong tay đã đổi chủ. Dĩ Thâm cúi đầu, chăm chú nhìn vết ố trên áo len của chị, những ngón tay mảnh dẻ rần rần lướt thoăn thoắt trên mặt bàn, qua đường ngôi giữa mái tóc dày đen nhánh, chị có thể thấy hàng lông mày kiên nghị của anh.

Dĩ Thâm rất gần, rất gần.

Nhưng xa cách đến vậy, rút cục là sao?

- Buổi chiều em không đến văn phòng nữa – Mặc Sinh nói nhỏ

Dĩ Thâm dừng tay, ngược nhìn chị, ánh mắt đăm chiêu, không biết anh nghĩ gì.

- Em đi phố, em mua ít đồ – Giọng chị lí nhí – Đẳng nào em chẳng giúp gì được anh.

Thực ra chẳng có gì cần mua.

Lang thang không mục đích trên đường phố đông đúc. Mặc Sinh rất buồn. Có lẽ chị đã chọn nhầm đường đi, trong một khung cảnh náo nhiệt như vậy, có lẽ chỉ làm người ta càng thêm buồn.

Tháng ngày, qua đi như một giấc mơ.

Hai con người vốn đi hai con đường, đột nhiên gắn với nhau bởi một quan hệ hôn nhân. Không hề chuẩn bị, đốt cháy giai đoạn, không thoát khỏi sự khó khăn xa lạ do xa cách lâu ngày.

Cha chị.

Cuộc hôn nhân trước đây của chị.

Hình như vẫn đề ở chính bản thân chị.

Mặc Sinh cười đau khổ.

Đi dạo mấy cửa hàng, thử hai chiếc áo len, nhìn người trong gương cảm thấy xa lạ như một người khác.

Có lẽ là do tâm trạng, sức nhớ ra cần phải sửa lại tóc. Trong thành phố, nơi dễ tìm nhất là cửa hiệu làm đầu, ra khỏi cửa hàng thời trang ngàng đầu, một tấm biển màu đỏ đập vào mắt Cắt tóc nghệ thuật

Cắt tóc nghệ thuật!

Một cái tên rất quen, lục tìm trong trí nhớ, cuối cùng Mặc Sinh đã tìm ra, đó là cửa hiệu mà nhiều lần Tiểu Hồng đã giới thiệu với chị. Thăm mý của Tiểu Hồng xưa nay quả là đáng khâm phục, điều người chờ quá đông, chắc không đến nổi ai cũng cầu kì như Tiểu Hồng?

Đẩy cửa vào ngồi chờ một tiếng đồng hồ mới đến lượt.

- Cô định cắt thế nào? – thợ cắt tóc, một chàng trai có lẽ chưa đến ba mươi, nửa mặt phía dưới bị khẩu trang che lấp, để lộ cặp mắt đen tinh nghịch như trẻ nhỏ, nhưng có giọng nói trầm ấm rất dễ nghe.

- Ngắn hơn một chút là được.

- Như thế này nhé.

- Được.

- Tốt quá! – Anh ta cười hồ hồ – Tôi thích nhất tự do sáng tạo.

Câu nói vang lên từ phía sau, nhỏ nhẹ, nghe như nói thầm. Mặc Sênh cũng không để ý, lại một tiếng đồng hồ nữa...

Mặc Sênh trở mắt nhìn người trong gương, sao lại thế này?

Kiểu gì thế này? Dài ngắn khác nhau như là bị con vật nào đó gặm.

- Cô thấy không đẹp ư? – Anh ta nhìn, giọng sôi nổi, chiếc kéo sáng loáng trong tay, tay kia là chiếc máy sấy đang thổi gió phù phù.

- Ồ, không phải thế này – Nhưng lập tức Mặc Sênh lại do dự – Thực ra nhìn kĩ cũng thấy hay hay.

- Thật không? – Anh ta nhìn khuôn mặt thật thà của Mặc Sênh – Cô cảm thấy hay ở chỗ nào?

“Hay ở chỗ nào ư? Chải cũng như không có thể coi là hay không?”

- À, trông có vẻ rất... rất nghệ thuật, đúng, rất nghệ thuật – Nghĩ đến tên cửa hiệu, Mặc Sênh gật đầu khẳng định.

- Thật không? – Ngữ điệu của anh ta khi nói cái từ “Thật không” đã hoàn toàn khác, anh ta có vẻ phấn khởi thực sự.

Một ngón tay mảnh dẻ của anh ta vạch một đường hình vòng cung trong không gian, giọng chắc nịch, anh ta tuyên bố:

- Tóc của chị không phải trả tiền.

Không phải trả tiền? Tưởng mình nghe nhầm, Mặc Sênh thận trọng xác định:

- Anh vừa nói không phải trả tiền đúng không?

- Đúng vậy, miễn phí – Anh ta nói giọng kiên quyết.

- Vì sao? – Mặc Sênh ngạc nhiên.

Nếu thái độ của anh ta không tự tin đến vậy chị có thể nghi ngờ anh ta làm hỏng tóc chị mới không dám lấy tiền.

Anh ta lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu:

- Lẽ nào chị không biết nghệ thuật là vô giá? Cho nên, ở cửa hiệu của tôi chỉ có cắt hồng mới lấy tiền, bởi vì đó là tác phẩm thất bại, không phải nghệ thuật...

Một logic rất nghệ thuật, bởi vì người nghe hoàn toàn không hiểu.

Ra khỏi cửa hiệu sau khi đã được anh thợ cắt tóc kì quặc tẩy não một cách thành công, Mặc Sênh bước trên hè phố đầy tự tin, dọc đường thảnh thơi không khỏi không nhìn vào những tủ kính trong các cửa hiệu, nhưng chỉ thấy một khuôn mặt buồn rầu, xa lạ với mái tóc rối tung, cặp mắt ngơ ngác nhìn mình.

Nhìn người trong tủ kính, càng nghĩ càng thấy buồn cười, không nhận được Mặc Sênh bật cười thành tiếng. Người qua đường ngạc nhiên nhìn chị, khó mà tưởng tượng có người lại vui vẻ như thế với cái đầu như vậy.

- Thưa cô, cô có muốn vào cửa hiệu xem không?

Lời mời nhiệt tình của cô nhân viên bán hàng vang lên, Mặc Sênh mới nhận ra, chị đứng ngây khá lâu nhìn mannequin trong tủ kính. Mặc Sênh có thói xấu là khi thích một thứ gì đó thì chị thường nhìn chăm chăm vật đó. Ngày xưa Dĩ Thâm từng bị nhìn đến nỗi phải quay mặt đi.

- Được – Mặc Sênh có vẻ áy náy đi vào cửa hiệu trong nụ cười của cô phục vụ.

Cửa hiệu bán đồ thời trang cho đàn ông, Mặc Sênh vốn chỉ định xem, bởi vì nề cô phục vụ, nhưng lại dừng bước trước một cái áo gió.

Kiểu dáng rất đơn giản, màu Dĩ Thâm thích, tay chị bắt giắc sờ lên cà vạt.

Dĩ Thâm mặc nhất định sẽ rất đẹp.

- Cô mua cho bạn trai đi! Đây là kiểu dáng mới nhất trong năm, giảm giá chỉ còn ba ngàn hai.

Mặc Sênh ngẩng người, đắt quá, gần bằng một tháng lương của chị, vả lại chị đâu có mang theo nhiều tiền thế. Chị nhìn cô ta lắc đầu về xin lỗi, cô gái gật đầu cười tỏ vẻ thông cảm.

Ra khỏi cửa hiệu, lại thấy tiếc, chiếc áo là rất hợp với Dĩ Thâm. Bỗng nhớ đến cái thẻ Dĩ Thâm đưa. Chị quay trở lại:

- Ở đây có thanh toán bằng thẻ không?

Sau tiếng giở sổ sột soạt, cô gái nói:

- Chị ký tên vào đây.

Cầm lấy bút theo thói quen, định viết tên của chị, may là nhớ ra là thẻ của Dĩ Thâm, viết ngay ngắn ba chữ Hà Dĩ Thâm

Hà Dĩ Thâm cái tên chị đã viết không biết bao nhiêu lần.

Một lần chị giận anh, vì sao thì không nhớ, một mình mang sách vở lên lớp tự học, rõ ràng đang giải toán cao cấp vậy mà khi định thần nhìn lại, trên tờ giấy nháp dày đặc tên Hà Dĩ Thâm

Sau đó, đằng sau lưng vang lên tiếng Dĩ Thâm:

- Mặc Sinh, em viết sai rồi – Anh mỉm cười nhìn vào mắt chị.

- Làm gì có chuyện đó – Mặc Sinh bị bắt quả tang, xấu hổ cầm bút viết lại từng nét rồi đưa cho anh – Hà Dĩ Thâm sai ở chỗ nào đâu?

- Sai ở chỗ trật tự các nét, bộ khẩu trong chữ Hà phải viết bộ khẩu bên trong trước, sau đó mới đến mới nét móc. Nào, viết lại đi.

Thấy anh tỏ vẻ nghiêm túc như vậy chị đành cầm bút viết lại từng nét, sau khi viết xong mới phản ứng lại:

- Ờ, tại sao em phải viết tên anh nhỉ!

Ký xong Mặc Sinh trao lại cho cô bán hàng, cô gái đưa cái túi đựng áo cho chị mỉm cười tiễn khách:

- Lần sau chị lại đến nhé!

Hồi ức cũ khiến cho tâm trạng Mặc Sinh vừa vui vẻ vừa ảm đạm. Ra khỏi cửa hiệu chị bỗng dừng lại.

Những ngày ngọt ngào xưa đã xa vời, còn nỗi buồn hiện tại cứ bám riết, bao giờ họ mới có thể quay trở lại những ngày hạnh phúc xưa? Tình trạng như hiện nay đến bao giờ mới kết thúc?

Đoán là Dĩ Thâm không về sớm, Mặc Sinh giải quyết bữa tối ngoài đường, hơn tám giờ mới về nhà.

Mở cửa, trong phòng tối om.

Đang mò mẫm tìm công tắc điện, thì một giọng đàn ông trầm ấm vang lên:

- Về rồi sao?

Dĩ Thâm? Vì chưa chuẩn bị về tâm lý nên Mặc Sinh giật mình.

Tiếng nói vọng ra từ ban công, bóng dáng cao lớn, anh đứng quay lưng về phía chị, không ngoảnh đầu lại. Không khí nặng nề bao quanh họ.

- Tại sao không nghe điện thoại? – Dĩ Thâm hỏi nhỏ, đốm lửa của điếu thuốc lóe lên giữa các ngón tay.

Điện thoại ư? Điện thoại di động ư?

Mặc Sinh lấy điện thoại trong túi ra, thấy đã tắt máy:

- Điện thoại hết pin – Chị nói nhỏ.

“Hết pin? Thì ra là vậy”. Dường như Dĩ Thâm thở phào nhẹ nhõm, giọng nói của anh bỗng trở nên mệt mỏi: e

- Em ngủ sớm đi.

- Vâng – Mặc Sinh trả lời, nghĩ một lát, chị nói như đã hạ quyết tâm – Dĩ Thâm... em có chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện gì?

Mặc Sinh cắn môi ấp úng:

- Em cảm thấy chúng mình thế này không giống như vợ chồng, chúng mình...

- Thật ư? – Giọng Dĩ Thâm về giễu cợt – Vậy vợ chồng phải như thế nào? Về mặt này em có kinh nghiệm hơn tôi.

Không có tiếng trả lời, Dĩ Thâm tắt thuốc ngoảnh đầu nhìn. Cách đó mấy bước Mặc Sinh đứng ngây người, tay cầm túi, đầu cúi gằm như người có tội, môi mím chặt, mặt tái nhợt.

- Em mua áo cho anh – Mặc Sinh nói, mắt vẫn nhìn xuống sàn nhà – Nhưng em mua bằng thẻ của anh, anh có muốn thử không?

Nổi buồn lại trở dậy, Dĩ Thâm nắm tay một cách vô ý thức.

Bao nhiêu năm qua, anh đã mơ tới ngày này, Mặc Sinh đứng trước mặt anh, gờ tay có thể chạm vào người cô ấy, hoàn toàn không phải là ảo giác. Bây giờ cô ấy đã thực sự đứng trước anh, bằng xương, bằng thịt, anh còn muốn gì nữa?

- Em... – Dĩ Thâm dịu giọng, giọng nói dịu dàng đột nhiên dừng lại, ngược nhìn mái tóc của chị, anh tái mặt.

Cảm nhận ánh mắt gay gắt của anh, Mặc Sinh ngẩng đầu. Anh ấy đang nhìn mái tóc của mình ư? Chị lúng túng:

- Em ...em mới sửa tóc.

- Tôi có mắt, tự nhìn được – Giọng nói khô khan, ánh mắt như ngưng lại, cuối cùng anh quay mặt đi, dường như nếu tiếp tục nhìn anh sẽ không chịu nổi.

Dĩ Thâm lại châm thuốc hút, lúc sâu mới nói như cố nén điều gì:

- Em đi ngủ đi.

- Nhưng...

- Bây giờ không nên nói gì với tôi nữa – Anh thô bạo ngắt lời.

Mặc dù rất mệt nhưng Mặc Sinh không hề buồn ngủ, nằm trên giường nghe tiếng bước chân của Dĩ Thâm từ ban công đến phòng sách, từ phòng sách đến phòng khách, sau đó là tiếng đóng cửa, cuối cùng tất cả hoàn toàn yên tĩnh.

Chị không biết mình ngủ thiếp đi như thế nào.

Sáng hôm sau, tỉnh dậy cảm thấy cổ họng khô rát, theo kinh nghiệm bấy lâu, có lẽ chị lại bị cảm.

Dĩ Thâm đã ra khỏi nhà, Mặc Sinh tìm thuốc uống, ăn bữa trưa qua loa, vẫn thấy khó chịu, bèn đi ngủ.

Khi tỉnh giấc, bên ngoài cửa sổ, trời đã tối. Dĩ Thâm đứng cạnh giường đặt tay lên trán chị, anh có vẻ lo lắng.

Mặc Sinh nhìn anh tưởng mình đang nằm mê. Dĩ Thâm bỏ tay ra, nói dịu dàng:

- Dậy đi, tôi đưa em đến bệnh viện.

- Không cần, không nghiêm trọng đâu, em chỉ bị cảm thôi.

- Em đang sốt.

- Em uống thuốc rồi – Mặc Sinh kiên quyết.

Dĩ Thâm nhìn chị gật đầu, không nói gì, đi ra. Mặc Sinh tưởng anh không kiên nhẫn được nữa, bỗng nhiên lại thấy thất vọng.

Nhưng Dĩ Thâm đã quay trở lại, tay cầm chiếc áo len đưa cho chị:

- Em mặc hay để tôi giúp?

Chai nước truyền chậm chậm nhỏ giọt, Mặc Sinh đang ở bệnh viện. Nghĩ lại vừa rồi anh gần như cưỡng bức để anh mặc áo len cho chị, Mặc Sinh xấu hổ, đỏ mặt liếc trộm người đang đọc tài liệu trước mặt, tự dưng thấy bức bối với chính mình, bỗng dưng lăn ra ốm!

Cảm thấy có ánh mắt nhìn, Dĩ Thâm ngẩng đầu, Mặc Sinh vội vàng cup mắt nhìn sang chỗ khác. Anh làm ra vẻ không nhìn thấy, như chợt nhớ ra điều gì, anh đứng dậy đi ra ngoài lát sau trở lại với cuốn tạp chí trong tay, đặt lên giường, cạnh chị.

Mặc Sinh cũng giả bộ không nhìn thấy:

- Không sao cứ để mặc cô ấy. Vợ mình muốn nghiên cứu thử đầu tư chứng khoán cũng tốt.

Mặc Sinh thuận tay vớ tờ báo. Cái gì thế này? Chẳng có mấy chữ, chỉ toàn những con số, những thuật ngữ chuyên môn làm chị càng thêm nhức đầu.

Hối hận quá!

Mắt liếc nhìn tờ báo xanh xanh đỏ đỏ Dĩ Thâm mới để. Rất muốn lấy xem, lại liếc nhìn Dĩ Thâm anh đang cúi đầu đọc tài liệu, hình như rất chăm chú.

Không nên chú ý đến anh ấy... Tay run run xê dịch, lúc sắp lấy được thì Dĩ Thâm lật sang trang, chị lập tức lại rút tay.

Thôi. Mặc Sênh nản chí, cũng chỉ một tiếng đồng hồ thôi mà, ráng chịu đựng vậy.

Có những chuyện có thể chịu đựng được, nhưng có một chuyện không thể. Nửa tiếng sau, Mặc Sênh bắt đầu cựa quậy không yên.

Dĩ Thâm chú ý đến cử động của chị, anh bước đến lay một phụ nữ đến chăm sóc người nhà đang ngủ ở giường bên cạnh:

- Bác làm ơn giúp tôi chút việc.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Mặc Sênh không nhận được hỏi Dĩ Thâm:

- Sao anh biết em muốn đi vào nhà vệ sinh?

Không ngẩng đầu, anh kéo kiết bụng mấy chữ:

- Suy đoán.

“Con người này thật là đáng ghét!”. Mặc Sênh quát mắt lườm anh.

Từ bệnh viện về, Dĩ Thâm đặt chị lên giường, sau khi đắp chăn cẩn thận, anh mới đóng cửa tắt đèn đi vào phòng sách. Không biết do ngủ đầy giấc hay do tác dụng của truyền nước, Mặc Sênh bỗng cảm thấy trong người nhẹ nhõm, rất dễ chịu, đầu óc tỉnh táo, không hề muốn ngủ. Nằm trên giường trở mình mấy lần, đột nhiên nhớ ra một chuyện, suýt nữa nhảy lên.

Trời ơi, ngày mai phải đi HongKong, chị chưa chuẩn bị gì hết. Không biết mấy ngày vừa rồi làm những gì mà quên bẵng đi một chuyện quan trọng như vậy.

Chị lật đật trở dậy, thu xếp hành lý.

Trong lúc vội vàng, Mặc Sênh để rơi đồ xuống nền, chị cúi xuống nhặt nhưng một bàn tay nhanh hơn đã nhặt giúp.

Ồi! Ngẩng đầu, chưa kịp hiểu ra chuyện gì, tay chị một bàn tay nắm chặt. Dĩ Thâm nhặt cuốn sổ mỏng trên nền nhà, mắt tối sầm anh hỏi xẵng giọng:

- Em làm gì vậy?

- Chuẩn bị hành lý.

Tay bị bóp chặt, chị vùng ra nhưng lại bị nắm chặt hơn. Liếc chiếc valy đã chuẩn bị xong, mắt Dĩ Thâm càng tối lại:

- Em đi đâu?

Chợt nhớ chưa nói với Dĩ Thâm, chị ngoan ngoãn trả lời:

- Đi HongKong

- HongKong?

Cơn giận của anh trào lên. Nếu không phải anh tình cờ, không, không phải tình cờ, nếu anh không đến xem cô ta ngủ chưa, có đập tung chăn ra không thì sáng sớm mai có lẽ cô ta đã biến mất tăm như bảy năm về trước trong khi anh không hay biết gì?

Rốt cục cô ta có ý thức chút nào về việc mình đã là vợ người khác hay không! Rốt cuộc cô ta đã hiểu chưa, rằng bây giờ cô ta đã là vợ anh, cô ta không thể bỏ anh lại một mình ra đi như lần trước?

Vết thương cũ lại rỉ máu, tay anh không kìm chế nổi bóp mạnh hơn, ánh mắt tối sầm hướng vào chị:

- Được, nói đi, lần này em định đi mấy năm?

Anh nói gì vậy? Đầu Mặc Sênh nặng trĩu như lúc bị cầm, tay chị mỗi lúc càng thêm đau nhức:

- Dĩ Thâm, buông em ra!

“Buông ra ư? Đừng hòng!”

Cố sức vùng vẫy chị lại ngã vào lòng anh. Dĩ Thâm cúi xuống ép môi vào môi chị, một cái hôn quyết liệt và giận dữ.

Cái hôn như muốn nuốt cả người chị, không cho chị thở. Vòng tay anh mỗi lúc càng siết chặt, như muốn ép chị vào người anh, trở thành một phần cơ thể anh.

- Dĩ Thâm...

Mặc Sinh cố vùng khỏi vòng tay Dĩ Thâm, chị cảm nhận sự phẫn nộ trong mỗi động tác của anh nhưng không hiểu vì sao.

Nhưng hơi thở mềm mại của chị lại như liều thuốc kích thích đối với anh, sự giãy giụa của chị càng kích thích ham muốn của anh. Anh bế chị lên giường, đè lên người chị, mắt nhìn soi vào con người nằm dưới anh, đó là vật sở hữu duy nhất mà anh có.

- Mặc Sinh, đây là nghĩa vụ vợ chồng.

Anh điên cuồng mút da thịt mềm mại của chị, để lại dấu ấn mạnh mẽ lên người chị. Động tác vừa trực tiếp, vừa cưỡng chế khiến chị run rẩy.

- Dĩ Thâm... đau em!

Anh hơi ngừng lại:

- Đau? Em cũng biết đau?

“Đau là cảm giác trống vắng hải hùng khi tỉnh giấc nhớ ra em đã đi xa, không còn nhìn thấy nụ cười con trẻ của em. Là sự thất thần vô cơ khi làm bất cứ việc gì. Là nỗi cô đơn trống hoác sau những cuộc vui ồn ào mỗi lần ăn mừng thắng lợi vụ án!

Làm sao em hiểu được!?

Lúc đó, em đang trong vòng tay của một người đàn ông khác!”

Áo ngủ bị xé rách, eo bị kẹp cứng giữa cặp đùi rắn chắc, tay bị bàn tay như gọng kiềm kẹp chặt khiến Mặc Sinh không thể cựa quậy, đành để mặc anh muốn làm gì thì làm. Những gì anh nhìn thấy và cảm giác dề mê nơi bàn tay khiến lý trí Dĩ Thâm hoàn toàn mù mịt. Ánh mắt anh như có lửa, ham muốn thiêu đốt. Đây là điều anh khao khát. Trong bảy năm qua bao nhiêu tưởng tượng, khát khao, dục vọng bùng cháy không có cách nào kiềm chế đã hoàn toàn đè bẹp anh. Bàn tay điên cuồng lướt đến những nơi anh muốn chiếm hữu, những cái hôn cháy bỏng chiếm hữu từng tấc cơ thể chị. Sự kích thích mang tính thù hận, khiến đầu óc Mặc Sinh u mê, cả người chị như rơi vào thế giới mộng ảo.

Đến khi chuông điện thoại lạnh lót vang lên, đập vào tâm trí phiêu diêu của chị, Mặc Sinh mơ hồ nhớ ra tiếng chuông kì quái đó là của Tiểu Hồng.

- Điện thoại?

- Sao đến lúc này em có thể nghĩ đến điện thoại? – Dĩ Thâm vẫn tiếp tục, nhưng tiếng chuông buồng bình quái ác không để cho anh yên, anh giơ tay tắt máy.

Cuối cùng Mặc Sinh đã có thể thở được, tiếng thở gấp chuyển thành tiếng ho sặc sụa. Chị vốn bị cảm, cơn ho mãi không ngừng.

Hết tiếng chuông điện thoại, trong phòng chỉ còn tiếng ho của Mặc Sinh. Nửa người Dĩ Thâm vẫn còn đè lên người chị, nhưng không tiếp tục, lý trí vừa mất đã bắt đầu quay trở lại. Dưới cơ thể anh, Mặc Sinh y phục xộc xệch, những vết đỏ dày đặc trên da thịt trắng ngà của chị như đang tố cáo sự thô bạo vừa rồi của anh. Anh thậm chí cảm nhận được từng cái run rẩy của tấm thân trắng sữa mềm mại ngoan ngoãn một cách tội nghiệp dưới cơ thể anh.

Nỗi ân hận ập đến.

“Hà Dĩ Thâm, mi đã cưỡng bức cô ấy kết hôn với mi, giờ lại cưỡng bức cô ấy lên giường với mi!”

Dĩ Thâm cười đau khổ:

- Em đi HongKong làm gì?

- Đi công tác, tạp chí cần hợp tác với một nhà sản xuất bên đó. Dĩ Thâm, em đi chỉ mấy ngày thôi, em quên không nói với anh – Mặc Sinh nói rành rọt.

Dĩ Thâm im lặng.

Anh vừa làm gì thế nhỉ? Cưỡng bức tình dục trong hôn nhân?

Hơi thở của Dĩ Thâm dần bình ổn, anh sửa lại y phục cho chị, khi cài khuy áo ngực cho Mặc Sinh, cảm thấy người chị run rẩy, anh lo lắng:

- Tôi không làm tổn thương em chứ? – Dĩ Thâm hỏi nhỏ.

Anh mỉm cười tự giấu mình, bật dậy rời khỏi phòng, sau tiếng đóng cửa khô khốc. Phòng chỉ còn lại mình chị.

Tiếng chuông điện thoại kì dị vang lên. Mặc Sinh nhấc máy. Tiếng Tiểu Hồng lanh lảnh:

- Chị Sinh, còn một thứ mà nhất định chị không được quên, chị nhớ là thứ gì chưa? Mua đồ ở HongKong rất rẻ...

Đợi mãi cô ta mới nói hết, Mặc Sinh tắt máy, muốn cười nhưng không cười được.

Ngày mai mình đi rồi, vậy mà mình và Dĩ Thâm lại thế này.

Ngập ngừng hồi lâu, cuối cùng mới đẩy cánh cửa.

Trong phòng khách chỉ có ngọn đèn bàn tỏa sáng màu hồng nhạt ấm áp. Dĩ Thâm nằm tựa vào thành sa lông, mắt nhìn vô định, bên cạnh anh chiếc gạt tàn đầy những mẩu thuốc lá.

Mặc Sinh lặng lẽ lấy gối, để gối mình cạnh gối của Dĩ Thâm, lật một đầu chăn, thận trọng chui vào nằm sát anh, nhắm mắt lại.

Dĩ Thâm vẫn nằm yên. Lại châm một điếu thuốc.

Lát sau Mặc Sinh nói nhỏ:

- Tắt đèn được không? Em muốn... ngủ

“Muốn ngủ”... hai chữ tan trong không khí.

Đột nhiên chị bị xóc dậy đặt lên người anh, cơ thể chị bị vòng tay rắn chắc mạnh mẽ của anh siết chặt, hơi thở nóng hổi phả vào cổ chị, giọng nói khàn đặc của anh thoảng qua.

- Em có biết em thế này có nghĩa là gì không?

“Sao lại không?”

Mặc Sinh cup mắt, chị cầm tay anh viết từng chữ lên lòng bàn tay anh.

Từng nét, từng nét, Mặc Sinh đang viết...

Dĩ Thâm rung mình, nắm chặt bàn tay không yên phận của chị, ánh mắt kì dị của anh nhìn chị trần trối với bao hàm ý.

- Mặc Sinh, sao em dày vò anh như thế?

Trong khoảnh khắc Mặc Sinh viết lên lòng bàn tay anh, giữa họ ân oán đã không còn. Dĩ Thâm cuống quýt chiếm hữu đôi môi chị, như thể chắc chắn lúc đó chị là có thật.

Khi anh buông ra, Mặc Sinh thở hổn hển, ngoan ngoãn gục trên ngực anh.

Như thế này thực êm ái, thực dễ chịu, Mặc Sinh mở miệng:

- Dĩ Thâm, em bị cảm, anh không sợ lây sao? – Chị bập bẹ.

- Anh biết nhưng anh không nhân cơ hội để bắt nạt em đâu.

Dĩ Thâm lại siết chị vào người, bắt lực cam chịu.

- Ồ, phải anh hiểu lắm không?

- Nhưng ... lẽ nào anh muốn em nói ra ý em không phải như vậy?

“Mình không cần ư!? Như vậy có vẻ như mình bị anh ấy bắt nạt nhất định sau này Dĩ Thâm sẽ cười mình”

- Thực ra... có thể bắt nạt mà.

“Ai đang nói thế? Nhất định không phải cô ấy?”

Mặc Sinh ngượng quá.

Dĩ Thâm vẫn im lặng.

“Anh không nghe thấy ư?” Bỗng chị phát hiện cúc áo ở ngực mình đã bị cởi từ lúc nào. Bờ vai và đôi cánh tay màu trắng sữa lộ ra dưới ánh đèn màu hồng. Làn da mềm mại đầy dấu tích của những cái hôn điên cuồng, rất sâu, rất rõ. Vừa rồi anh dữ dội biết chừng nào... Nhưng bây giờ anh lại muốn... một lần nữa...

Làn môi nóng bỏng một lần nữa phủ lên da thịt chị, làm cháy những vết tích cũ.

- Mặc Sinh, anh không nghe nhầm chứ? – Giọng Dĩ Thâm khàn đặc.

Mặc Sinh không nói được. Anh đã nhạy cảm như vậy, sao còn hỏi lại?

Ngon lửa vừa dịu xuống lại đột ngột bùng cháy, Dĩ Thâm bế xốc Mặc Sinh vào phòng ngủ, đặt chị lên giường.

Vẫn nên ở đây.

Có gì khác không? Mặc Sinh không hiểu, nhưng chị đã không còn sức để hỏi. Cơ thể đàn ông hùng hực nóng ấm của Dĩ Thâm ép lên thân thể chị, đôi môi, lưỡi nóng ran điên cuồng chiếm hữu từng tấc cơ thể chị, đưa chị vào một thế giới quay cuồng, lịm say, ngây ngất chưa từng thấy... cho đến khi tất cả dịu lại...

Mặc Sinh ngủ chập chờn không yên giấc, nửa đêm đột nhiên thức giấc, chỗ bên cạnh trống không, đưa mắt nhìn quanh, thấy Dĩ Thâm đứng bên cửa sổ.

Có lẽ do đêm tối, Mặc Sinh bỗng cảm thấy thật nặng nề, nặng nề đến khó thở. Hình như cảm nhận được cái nhìn của chị, Dĩ Thâm quay đầu lại, đêm tối chị không nhìn thấy cái gì ẩn chứa trong mắt anh.

Dĩ Thâm tắt thuốc lá, đến bên giường, lật chăn, nằm sát bên chị, nhẹ nhàng vòng tay ôm chị. Mặc Sinh im lặng hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi, bật hỏi:

- Dĩ Thâm, anh đang nghĩ gì thế? – Giọng chị lo lắng.

- Không có gì, chỉ là có một số chuyện anh đã nghĩ thông.

“Nghĩ thông chuyện gì cơ?” Mặc Sinh muốn hỏi nhưng miệng chị đã bị môi anh cắn chặt.

- Mặc Sinh, hãy để tóc dài đi!

Sao? Mặc dù không hiểu tại sao Dĩ Thâm lại nhắc đến chuyện mái tóc, nhưng Mặc Sinh bỗng thất bất yên, chị lo lắng hỏi:

- Tóc em xấu lắm phải không?

Dĩ Thâm hôn lên tóc chị, khiêu khích sự tự tin yếu ớt của chị:

- Mặc Sinh, đúng là rất xấu!

Hết chương 8

Chương 9: Mãi Mãi

Sáng hôm sau dậy muộn là lẽ đương nhiên.

Vẫn là Dĩ Thâm đánh thức. Không biết anh đã dậy từ lúc nào, trông người rất chỉnh tề, tay cầm điện thoại di động của chị:

- Gọi em đây.

Ồi. Mặc Sinh khó nhọc mở mắt, giờ tay đón điện thoại từ tay Dĩ Thâm, vừa cầm máy đã nghe thấy tiếng chị Trần quát tháo loạn xạ:

- Mặc Sinh, cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Chúng tôi đang ở sân bay đợi một mình cô. Đến nhanh lên, đừng có lè mè như rùa ấy, làm cho bao nhiêu người dài cổ đợi đây này – Chị Trần nói liền một hồi, giọng gay gắt.

Lúc này Mặc Sinh mới hoàn toàn tỉnh ngủ, nhìn đồng hồ trên điện thoại, vội bật dậy như phải bỏng. Vội vàng mặc quần áo, chạy đi lấy va li.

Dĩ Thâm cau mày, kéo tay ngăn chị:

- Em bình tĩnh nào, cài nhầm khay áo rồi.

Trời đất! Mặc Sinh cúi đầu, nhìn những ngón tay thanh tú của Dĩ Thâm đang cài lại khay áo cho chị. Sự ngỡ ngàng ngừng bị cái vội vàng lần át giờ bỗng trở lại, Mặc Sinh xấu hổ đỏ mặt.

- Được rồi – Cảm nhận bầu không khí thân thiết ấm áp bao quanh hai người, Dĩ Thâm gác lại suy tư riêng của mình, nhanh nhẹn cầm chìa khóa xe giục Mặc Sinh – Nhanh lên, lấy đồ đi, anh đưa em ra sân bay.

- Em không kịp mắt – Đột nhiên Mặc Sênh im bất, ngẩn người nhìn vật lạ trên ngón đeo nhẫn của chị từ lúc nào.

Một chiếc nhẫn bạch kim giản dị, thiết kế đơn giản, không hề cầu kì hoa mỹ, chỉ có những viên đá nhỏ xíu gắn thành hình tròn bao quanh những nét chạm trổ tinh tế, hết sức trang nhã, tự nhiên.

- Anh mua từ bao giờ thế?

- Không nhớ. Lâu lắm rồi, tối qua anh mới tìm lại.

Mặc Sênh giơ bàn tay lên, say mê ngắm nhìn cái nhẫn, nó hài hòa một cách kì lạ với những ngón tay thanh tú trắng muốt của chị. Dưới ánh mặt trời mùa đông, nó phát ra những tia sáng rực rỡ long lanh. Trong mắt Mặc Sênh cũng lấp lánh niềm vui như trẻ nhỏ.

- Em chỉ còn không đến mười phút! – Dĩ Thâm mỉm cười giục chị.

- Mười phút? Chết rồi! – Trong đầu Mặc Sênh lập tức hiện ra khuôn mặt cau có của chị Trần.

Không kịp nói lời chia tay, Mặc Sênh xách hành lí chạy thẳng. Trong khi chạy không kịp chế được, thỉnh thoảng chị cúi đầu nhìn vào cái nhẫn lấp lánh trên tay, trong lòng trào dâng niềm hạnh phúc vô bờ.

HongKong

Đoàn đại biểu của tạp chí Tú sắc đi HongKong lần này là để đàm phán chuyện hợp tác với một tạp chí của HongKong. Vốn không liên quan đến Mặc Sênh nhưng do Mặc Sênh thạo tiếng Anh, nên họ đưa chị làm phiên dịch.

Do đã chuẩn bị chu đáo, cuộc đàm phán diễn ra khá thuận lợi. Ba ngày sau, hai bên đã ký hợp đồng hợp tác. Xong việc, cả đoàn kéo nhau đi shopping.

- Chúa ơi, sao đồ trang sức, đồ mỹ phẩm ở đây rẻ thế.

- Chết thật, cái dây chuyền đứng như thế này tôi mua ở nhà đắt hơn đến một ngàn – Chị Trần xuýt xoa tiếc rẻ.

Vốn chỉ định đi cùng Mặc Sênh không mua gì nhiều, vậy mà chị Trần mua bao nhiêu là thứ hơn cả Mặc Sênh. Họ đi ngắm nghía mua sắm suốt cả một buổi tối ở cái đất HongKong vốn không hề có ban đêm này. Kết quả ai nấy đều thấm mệt, còn mệt hơn cả mấy ngày làm việc vừa rồi.

Về đến khách sạn, vừa vào phòng chị Trần đã nằm vật ra giường như người ốm nặng.

Mặc Sênh nhìn điện thoại trên bàn, do dự không biết có nên gọi cho Dĩ Thâm.

- Gọi nhanh lên, điện thoại công quỹ đấy.

Mặc Sênh giật mình, quay người thấy chị Trần trở mình, mắt vẫn nhắm nghiền.

“Không biết có phải chị ấy nói mê không?”

Nhắc ống nghe, nhấn những con số đã quá quen thuộc.

Từ đầu dây bên kia lập tức vọng đến giọng nói trầm ấm quen thuộc của Dĩ Thâm:

- Mặc Sênh

Mặc Sênh ngẩn người:

- Sao anh biết là em? Anh đoán ra ư?

- Trên điện thoại có hiện số.

- Ra vậy! Anh đi làm về chưa?

- Em đang gọi về nhà mà.

Mặc Sênh ngẩn người vì sự ngớ ngẩn của mình.

Bên kia cũng im lặng giây lát, hình như Dĩ Thâm thở dài:

- Mấy ngày nay em làm những gì?

Mặc Sênh bắt đầu kể tình hình công việc. Khi không biết nói gì Dĩ Thâm thường chuyển đề tài, vậy là gọi hết cả giờ đồng hồ. Tắt máy, Mặc Sênh vẫn đắm mình trong cuộc nói chuyện vừa rồi với Dĩ Thâm, vẫn thắm nói chuyện với anh.

Còn bên kia, Dĩ Thâm tuy bỏ máy, cầm bút mãi vẫn không viết được chữ nào.

“Nói nhiều như vậy mà không ho, có lẽ cô ấy đã hết cảm rồi”.

Văn phòng luật sư Viêm Hường Hà dạo này thắng lợi liên tục. Sau cuộc họp hàng tuần mọi người đều vui vẻ chưa muốn giải tán, họ dứt khoát đòi ba vị luật sư khao. Lại thêm Viêm là người thích tụ tập vui vẻ, anh ta vung tay về hào phóng:

- Được rồi, được rồi, khao thì khao, muốn đi ăn ở đâu các vị cứ đề xuất, luật sư Hà của chúng ta sẽ bao tất.

Vòng vo mãi hóa ra lại đẩy trách nhiệm sang người khác? Dĩ Thâm từ khi kết thúc cuộc họp đến giờ không nói gì, giờ chỉ buông hai chữ ngắn gọn:

- Lý do?

- Còn lý do nào nữa? – Viêm tỏ vẻ bí mật – Lẽ nào cậu không biết, từ cổ chí kim, kẻ bị chém thường là công thần hay sao, công càng to càng dễ bị chém.

- Có lý – Dĩ Thâm thụ giáo, gật đầu chịu chém.

Mọi người hoan hô ầm ĩ, thảo luận sôi nổi địa điểm liên hoan, mỗi người đề nghị một địa điểm, ý kiến không thống nhất nhưng có một điểm rất thống nhất đó là ai cũng chọn nhà hàng sang trọng.

Hường Hằng vừa nghe vừa lắc đầu nói với Dĩ Thâm:

- Cậu phải chuẩn bị tinh thần tốt đấy.

Dĩ Thâm cười:

- Không thành vấn đề!

Bản mãi vẫn chưa quyết định chọn địa điểm nào, trong tiếng ồn ào có tiếng một cô gái:

- Chúng ta tổ chức ở nhà luật sư Hà, mọi người thấy thế nào?

Cả phòng lập tức im lặng, mắt hướng về người vừa nói, thì ra đó là Tiểu Cao, sinh viên thực tập mới về.

Bị mọi người nhìn, Tiểu Cao vốn không có ý gì bỗng trở nên lúng túng:

- Tôi thấy đến nhà hàng không bằng đến nhà luật sư Hà ăn lẩu, chúng ta tự chuẩn bị, vừa rẻ vừa vui.

Mọi người cùng đồng tình, nhưng không tiện phụ họa. Trong ba vị luật sư của phòng, ngoài Viêm tính tình cởi mở, vui vẻ, còn hai vị kia rất khó gần, nhất là luật sư Hà, xưa nay công tư luôn phân minh, ngoài quan hệ công việc, luôn có khoảng cách với mọi người.

Nhưng... ai cũng muốn đến thăm nhà của luật sư Hà.

- Đúng đấy! đúng đấy – Viêm đột nhiên vỗ đùi đánh đét – Sao mình không nghĩ ra nhỉ, nhà cậu rất rộng, đến nhà cậu là hay nhất, chúng ta ăn uống cũng thoải mái. Thế nào, cậu cho một câu đi!

Nghe luật sư Viêm nói vậy, mọi người đều chờ câu trả lời của Dĩ Thâm. Dĩ Thâm thấy buồn cười trước những con mắt chờ đợi của mọi người, thầm nghĩ ngày mai Mặc Sinh trở về, tối nay mình tìm việc gì đó làm cũng tốt, liền gật đầu:

- Nếu mọi người không cảm thấy như vậy là quá hời cho tôi, rất hoan nghênh mọi người đến nhà chơi.

Xe chạy bon bon, Tiểu Cao ngồi ở ghế phụ, không nén nổi niềm vui. Vừa rồi phân công nhiệm vụ, một số người được cử mua nguyên liệu làm lẩu, Tiểu Cao được phân công cùng với Dĩ Thâm về nhà chuẩn bị. Chỉ có hai người! hôm nay đúng là ngày may mắn của cô.

Liếc trộm luật sư Hà, khuôn mặt cực kì tuần tú, cương nghị của người đàn ông tài hoa khiến cô thoáng đỏ mặt, tim đập rộn ràng. Mặc dù mới về văn phòng thực tập cùng với luật sư Hà hơn một tuần, Tiểu Cao đã nhận ra đây là một người đàn ông rất mực ưu tú, chính trực, không thể không bị hấp dẫn bởi một người như vậy!

- Luật sư Hà, anh thích một người như thế nào? – Tiểu Cao thăm dò, cô có cái vẻ ngây thơ và bạo dạn rất học trò.

Dĩ Thâm cười, “đúng là câu hỏi của một nữ sinh!”. Có điều anh cũng thấy khó trả lời.

- Luật sư Hà cũng không biết sao? – Tiểu Cao thất vọng nói, vậy là cô không có phương hướng phấn đấu rồi, phải tìm cách khác vậy.

- Luật sư Hà từng thích ai chưa? – Tiểu Cao trầm nghĩ, một người lạnh lùng lí trí như luật sư Hà khi yêu sẽ thế nào nhỉ, liệu có dịu dàng không? Ồ, rất khó tưởng tượng.

- Đương nhiên! – Câu hỏi này dễ trả lời hơn nhiều.

- Ô! Đã từng ư? – Tiểu Cao nói giọng ngưỡng mộ – Chắc chị phải rất ưu tú?

- Không, trái lại – Dĩ Thâm lắc đầu – Cô ấy không ưu tú chút nào, hồi đi học rất lười, suốt ngày chỉ thích đi chơi, tính lông bông, khiến người ta đau đầu.

“Đáng tiếc là bây giờ hầu như vẫn vậy, không biết cô ấy đã làm gì với thời gian”

Vậy là không đúng với tưởng tượng của mình. Tiểu Cao trầm nghĩ:

- Vậy chắc chị ấy đẹp lắm?

Dĩ Thâm khẽ lắc đầu:

- Cũng được, nhưng nhiều người còn đẹp hơn.

- Thế thì chắc chị ấy rất dịu dàng? – Tiểu Cao khẳng định.

- Dịu dàng? Làm gì có! – Dĩ Thâm thờ dãi.

“Cô ấy rất hay gây sự. Hay gây sự đến mức mấy năm đầu anh nhắm mắt cũng nghe được tiếng cô ta: Dĩ Thâm! Dĩ Thâm! Dĩ Thâm!”

Nhưng mở mắt lại là khoảng trống.

Hận cô ta là bắt đầu từ lúc đó.

Tiểu Cao nghi hoặc. Không ưu tú, không đẹp lắm, nghe khẩu khí của luật sư Hà hình như cũng không phải là mỹ nhân dịu dàng:

- Vậy vì sao luật sư lại thích chị ấy?

- Vì sao ư? – Dĩ Thâm cũng không hiểu.

Có lẽ bởi vì những câu hỏi lan man nhí nhảnh của cô ta lấp đầy tâm hồn trống trải của anh; có lẽ bởi vì rõ ràng cô ấy không thích lên lớp tự học nhưng vẫn đều đặn cùng anh lên giảng đường, kết quả chưa đến một giờ đồng hồ đã ngủ gà ngủ gật, nước miếng chảy ướt cả giáo trình anh; có lẽ bởi vì trình độ tiếng Anh của cô ta chưa qua bằng C nhưng vẫn hào hứng kéo anh đi chúc mừng anh đoạt giải nhất cuộc thi tiếng Anh dùng cho sinh viên các trường không phải chuyên ngữ, chỉ có điều hôm đó cô làm cho anh bị phê bình vì không chịu dạy bạn gái học tiếng Anh... Lúc đó cô đã ngoan ngoãn gơ tay thề nhất định sẽ thi được bằng C tiếng Anh, nhất định không làm anh mất mặt. Đáng tiếc về sau ngay cả cơ hội đó cũng không có...

Tiểu Cao nghiêng đầu vẫn chờ câu trả lời của anh. Dĩ Thâm mỉm cười, nói về bất lực:

- Lúc đó tôi không có mắt, thích là thích, chẳng có cách nào khác.

“Sao bên ngoài ồn vậy?”

Mặc Sinh rút đầu vào chăn, vẫn không ngăn được tiếng ồn lọt vào tai. “Là tiếng tivi? Hay Dĩ Thâm đã về?”

Chị trở mình, vẫn mơ hồ, xuống giường, mở cửa phòng ngủ, giật mình...

“Sao phòng khách đông người thế?”

Những vị khách trong phòng khách lần lượt nhận ra Mặc Sinh đứng ở cửa phòng ngủ, tất cả yên lặng.

Cả hai bên đều ngây người nhìn. Không bên nào nói gì.

Im lặng bao trùm cả phòng.

Dĩ Thâm cầm bát dưa từ nhà bếp đi ra, nhìn thấy Mặc Sinh đứng ở cửa phòng ngủ. Khuôn mặt tuần tú của anh thoáng vẻ ngạc nhiên, anh cau mày.

- Vào phòng đi, đi dép vào.

Ồ, Mặc Sinh cúi người nhìn xuống chân, trong lúc vội chạy ra chị quên không đi dép.

Dĩ Thâm để bát dưa trong tay xuống bàn, lịch sự cúi đầu nói với mọi người:

- Xin lỗi.

Mọi người ngờ ngác gật đầu. Sau khi ông chủ nhà mất hút sau cánh cửa phòng ngủ, Mỹ Đình là người đầu tiên lên tiếng.

- Không ngờ luật sư Hà lại...

Tiểu Cao và luật sư Viêm nhìn nhau, cả hai dường như không tin vào mắt mình những gì vừa nhìn thấy. Nhưng chúng cứ rành rành: phòng ngủ, áo ngủ...

Mọi người cùng nhất trí một đáp án: Sống chung!

Thần tượng sụp đổ! Lòng Tiểu Cao tan nát, tưởng luật sư là người đứng đắn, ai ngờ cũng lên sống chung với người khác!

Một đòn đau giáng vào lòng tự tôn đàn ông của luật sư Viêm, ngay đến Dĩ Thâm cũng đã có một người đàn bà, còn anh vẫn một thân một mình...

Chỉ có Hường Hằng không ngạc nhiên như mọi người, mặc dù thâm tâm anh cũng không ngờ sự việc diễn ra nhanh chóng đến vậy:

- Tôi đã nói rồi, chỉ cần gặp lại Triệu Mặc Sinh, bất kì nguyên tắc nào của Hà Dĩ Thâm đều thay đổi.

Bước vào phòng ngủ thấy Mặc Sinh nằm gục trên giường, đầu vùi trong gối.

- Em khó chịu hả? – Dĩ Thâm đến bên giường kéo Mặc Sinh vào ngực, nói dịu dàng – Em bảo ngày mai mới về kia mà?

- Ừ, xong việc em về trước.

- Vì sao?

- Còn vì sao nữa? – Mặc Sinh lập tức chuyển chủ đề, nũng nịu – Tiểu Hồng đang trách em, không mua đủ đồ cho cô ấy...

Lời nói của chị bị chặn lại. Dĩ Thâm hôn tới tấp vào má, vào môi, vào cổ chị, cuồng quật hít lấy hơi thở của chị

- Em dụ dỗ anh – Dĩ Thâm thăm thò vào tai Mặc Sinh, dịu dàng tuyên cáo tội trạng của chị, giọng trầm ấm của anh vừa âu yếm, vừa hờn dỗi.

Mặc Sinh tròn mắt:

- Tội này quá nặng! Em... đâu có?

- Em mặc bộ đồ ngủ của anh.

- Anh để bộ ngủ trong nhà tắm, em lại quên không mang, tắm xong về đến phòng lại quên không thay... – Mặc Sinh lúng túng nói chẳng có đầu có cuối, chị thấy hối hận về sự cẩu thả của mình – Dĩ Thâm, sau này em tuyệt đối không như thế nữa.

- Vậy thì chẳng phải anh thiệt quá sao – Dĩ Thâm mỉm cười dỗ dành – Dậy ra ăn cơm.

- Ăn cùng với mấy người đó ư? – Mặc Sinh lắc đầu – Không.

Dĩ Thâm không nói nữa.

Mặc Sinh chống chế:

- Đi máy bay mệt...

- Ăn xong lại ngủ.

Lí do thứ hai:

- Em không quen họ.

- Sau này chẳng lẽ nào chẳng phải làm quen – Dĩ Thâm dỗ dành.

Không tìm được lý do nào khác Mặc Sinh nhăn nhó:

- Xấu hổ quá...

Vừa rồi mặc bộ đồ ngủ của Dĩ Thâm, đầu không chải, chân không dép, đột ngột xuất hiện trước cửa phòng ngủ của anh ấy.

- Ôi! – Dĩ Thâm thở dài, giơ tay với cái áo ở đầu giường – Anh đã quen rồi. Anh ra trước, em mặc quần áo xong ra ngay nhé.

Khi Dĩ Thâm từ trong phòng đi ra thái độ của mọi người đã trở lại bình thường. Thực ra họ đều là những luật sư hoặc sắp trở thành luật sư, với họ chẳng có gì là quá bất ngờ.

Hướng Hằng và Viêm đứng ngoài ban công hút thuốc, thấy Dĩ Thâm đi ra họ vẫy tay gọi anh.

Đưa cho Dĩ Thâm điều thuốc, Viêm vui vẻ bắt chuyện:

- Chung sống bất hợp pháp.

Dĩ Thâm nhướn mày:

- Hợp pháp!

Câu nói khiến Hướng Hằng ngẩn người, Viêm thì bị sặc khói thuốc lá, ho sặc sụa, vừa lấy khăn lau nước mắt, vừa hỏi:

- Hợp pháp là thế nào?

- Là quan hệ khế ước vợ chồng lâu dài dựa trên cơ sở bình đẳng tự nguyện giữa hai bên nam nữ – Dĩ Thâm giải thích rất pháp luật.

Đến lượt Viêm ngẩn người.

Dĩ Thâm cười:

- Nói một cách đơn giản là tôi đã kết hôn, các vị chuẩn bị đồ mừng đi.

- Cậu...cậu...cậu! – Viêm hét to – Cậu... ý tôi là... cậu đã cưới rồi sao?

Thấy Dĩ Thâm gật đầu khẳng định, anh chàng lại hét lên lần nữa, đoạn lao vào phòng khách tuyên bố với mọi người tin sốt dẻo.

Hướng Hằng đứng tì vào lan can ban công, nhìn ra màn đêm, nói như với chính mình:

- Cuộc đời thật là kì lạ, các cậu đi một con đường vòng dài như vậy, cuối cùng lại trở về điểm xuất phát – Quay sang Dĩ Thâm, Hướng Hằng hạ giọng – Dĩ Thâm, bấy năm đó, cậu thực sự không quan tâm chứ?

- Cậu nghĩ tôi sẽ trả lời thế nào? – Dĩ Thâm châm điều thuốc khác, mắt nhắm nghiền – Tôi đã xác định cái gì là quan trọng nhất.

Hướng Hằng rít một hơi thuốc, cười:

- Khả năng kiềm chế của cậu vốn rất tốt.

Dĩ Thâm không nói gì, những làn khói mỏng, vấn vít trước mặt họ.

Hướng Hằng nhìn vào mắt Dĩ Thâm:

- Đã lâu không thấy cậu hút thuốc.

- Đúng, dạo này hút ít.

- Còn nhớ cảm giác lần đầu cậu hút thuốc không?

Sao lại không nhớ, lúc đó Mặc Sinh ra đi chưa lâu, anh đã dùng thuốc và rượu làm tê liệt bản thân. Dĩ Thâm búng tàn thuốc:

- Hồi đó cảm thấy thuốc lá là một liều thuốc rất tốt, ít nhất nó khiến người ta còn có việc để làm trên thế giới này.

Ngữ khí bình thản đến mức khiến Hướng Hằng không khỏi ngạc nhiên, xem ra cậu ta thực sự nghĩ thông rồi? Chỉ có thực sự nghĩ thông mới có thể bình thản như vậy đối diện với quá khứ.

Hà Dĩ Thâm bây giờ xem ra rất bình thản, không như ngày xưa luôn có vẻ nôn nóng như thúc ép người khác.

Hướng Hằng nói có vẻ chân thành:

- Chúc mừng!

Dĩ Thâm cười nhạt:

- Cảm ơn!

Không yên tĩnh như ở ban công, phòng khách ồn ào như họp chợ do cái tin Viêm vừa thông báo,. Mặc Sinh lại xuất hiện ngay sau đó, những cặp mắt đổ dồn vào chị khiến Mặc Sinh hoảng hốt.

Tiểu Cao nhìn người phụ nữ trước mặt một cách ngưỡng mộ, chị ấy có phải chính là người mà luật sư Hà thích là thích vậy thôi, chẳng biết làm sao? Hình như không ồn ào như luật sư Hà mô tả, ít nhất lúc này, nhưng xem ra có vẻ bất an.

- Ô! – Mỹ Đình reo lên – Chị chính là người đã nhặt được ví tiền của luật sư Hà.

Mặc Sinh nhận ra cô gái này, chị mỉm cười với cô:

- Xin chào!

Tiểu Cao miễn cưỡng kéo tay Mỹ Đình:

- Chị Mỹ Đình, chị biết chuyện à?

Mỹ Đình nói:

- Trước đây, tôi có gặp chị ấy, dạo đó chị ấy nhặt được ví tiền của luật sư Hà, trong ví có một số giấy tờ và ảnh, chị ấy tìm đến văn phòng trả lại, tôi nghĩ chắc hai người quen nhau từ đây, sau đó...

Vậy là bằng trí tưởng tượng của phụ nữ, một câu chuyện tình nhặt được vàng không tham quyết trả lại cho người mất ra đời.

Tiếng Mỹ Đình không nhỏ, mọi người xung quanh đều chăm chú nghe, vẻ rất hào hứng. Mặc Sinh vừa nghe kể, mỗi lúc càng thêm ngạc nhiên, cái cô Mỹ Đình này lẽ ra phải đến tòa soạn của chị để viết chuyện tình yêu mới phải, để cô ấy ở đây e lãng phí nhân tài.

- Ôi, thế thì sau này nếu nhặt được ví tiền của phụ nữ nhất định phải đem trả lại – Nghe xong chuyện một chàng trai tổng kết.

Tiểu Cao trợn mắt hù dọa anh ta:

- Đến lượt anh thì chỉ tìm thấy khủng long thôi!

Mọi người cười ồ, đúng lúc đó Dĩ Thâm và Hường Hằng từ ban công đi vào, nhân lúc mọi người vui vẻ, có ai đó nói to:

- Nếu luật sư Hà thành thật khai báo sẽ được khoan hồng, nếu ngoan cố quyết không tha.

- Cậu có thể im lặng nhưng mỗi câu nói của cậu có thể trở thành chứng cứ định tội – Hường Hằng mỉm cười về đe dọa.

Cái gì thế? Có phải họ xem quá nhiều phim hình sự HongKong không?

Dĩ Thâm cười:

- Được, tôi sẽ thành thật khai báo, vừa ăn vừa khai hết được không? Hà đại luật sư đương nhiên không bao giờ kể sự thật gì hết, mọi người thực ra cũng không dám gắng hỏi. Vậy là vui vẻ hò nhau tấn công nôi lấu bốc khói nghi ngút, vừa ăn vừa tán chuyện râm ran, đến hơn chín giờ mới giải tán.

Để tránh ánh mắt của mọi người, Mặc Sinh cúi đầu. Khi Dĩ Thâm tiễn mọi người ra về, vào đến phòng thấy Mặc Sinh nằm thừ trên sa lông có vẻ không muốn động đậy.

Dĩ Thâm cười trêu chị:

- Sao em bảo không muốn ăn cơ mà?

Anh đến bế xốc chị lên lòng:

“Không nặng lên mấy”, Dĩ Thâm trầm nghĩ, “Không biết cô ấy ăn được bao nhiêu?”

- Anh nói gì vậy? – Ngồi trong lòng, Mặc Sinh có vẻ mệt, phản ứng chậm chạp.

Dĩ Thâm chột dạ. Thái độ cô ấy hơi lạ, có phải lúc anh nói chuyện với Hường Hằng cô ấy đã nghe được điều gì?

- Không có gì – Dĩ Thâm trầm thì, giọng anh khàn đi.

Không có gì mới là lạ.

Đêm hôm đó Mặc Sinh mới thể nghiệm thế nào là “tiểu biệt thắng tân hôn”

Những ngày sau đó, Dĩ Thâm liên tục nhận được sự quan tâm từ nhiều phía.

Đầu tiên là anh Chu bên tòa án:

- Hà, lần trước cậu nói cậu đã kết hôn rồi, tôi tưởng cậu viện lý do, không ngờ cậu kết hôn thật. Thế là tốt, cậu kết hôn thì bà xã tôi khỏi bận tâm, tôi cũng được yên thân. À này, nhất định phải mời tôi đấy nhé.

Sau đó là Phương Kiểm bên viện kiểm sát:

- Có phải là cô bạn gặp ở nhà hàng Macdonald lần trước không? Ồ, hôm đó tôi đã biết ngay mà, chỉ có điều không ngờ cậu hành động nhanh chóng đến thế. Bao giờ mở tiệc?

Sau đó là người quen nọ, đồng nghiệp kia. Dĩ Thâm thực sự khâm phục tài đưa tin của Viêm. Có lẽ tất cả những người cùng trường cũ, sống ở thành phố này đều biết Hà Dĩ Thâm đã kết hôn.

Hôm đó sau khi tiễn mấy khách hàng cũ, Viêm ngồi ở sa lông, về tư lự, từ khi biết Dĩ Thâm không còn độc thân nữa, Viêm có vẻ buồn. Vừa búng tàn thuốc lá, mắt nhìn vào cái gạt tàn Viêm hỏi Dĩ Thâm:

- Cậu nhất định bao giờ mời khách?

- Sau Tết hăng hay, chuyện này tôi chưa bàn với Mặc Sinh.

- Thế thì muộn quá, còn mấy tháng nữa mới tết. Sau dịp hội trường là vừa, nên tiến hành sớm đi – Viêm tỏ vẻ tích cực, anh ta thích tụ tập vui vẻ.

Hội trường? Dĩ Thâm nhìn lịch làm việc, quả nhiên có ghi ngày 15 là ngày kỉ niệm 100 năm thành lập trường cũ. Đạo này quá bận nên anh quên mất.

- Để sau hăng hay, đến lúc đó sẽ mời cậu là người làm chứng – Dĩ Thâm cười nói.

Những năm qua không nói ra nhưng anh thực sự cảm ơn Viêm, nếu không có điều kiện và sự năng nổ, nhiệt tình của anh ta, chưa chắc đã có Hà Dĩ Thâm ngày hôm nay.

- Người làm chứng? – Viêm phấn khởi – Chỉ cần có thể tiết kiệm tiền mừng là tốt đồng ý cả hai tay.

Đang nói thì có chuông điện thoại, đưa máy cho Dĩ Thâm, Viêm nhún vai vội vã xách cặp đi.

Người gọi là một phóng viên của tạp chí Tú sắc, muốn phỏng vấn luật sư Hà. Mỹ Đình đã nhắc anh chuyện này nhưng Dĩ Thâm đã từ chối. Lúc đó bởi vì nghĩ là cơ quan của Mặc Sinh nên từ chối thẳng e không tiện, nên Mỹ Đình vẫn trả lời nước đôi.

Nhưng bây giờ Dĩ Thâm vẫn một mực từ chối:

- Xin lỗi, cô Đào, tôi nghĩ tôi không phù hợp làm nhân vật trang bìa của tạp chí phụ nữ.

- Có phải luật sư Hà sợ ảnh hưởng đến nghề nghiệp không? Thực ra tạp chí chúng tôi muốn giới thiệu những người đàn ông độc thân xuất sắc, sẽ có đánh giá công bằng khách quan đối với những nhân vật được phỏng vấn, chắc sẽ không có gì ảnh hưởng đến công việc của anh. Về mặt này luật sư Hà có thể đọc số báo đầu tiên nói về kiến trúc sư Khang Gia Niên – Đào Nghị Thanh vẫn cố thuyết phục.

- Độc thân? – Dĩ Thâm nắm lấy chi tiết quan trọng, ôn tồn nói – Cô Đào, tôi nghĩ có lẽ tôi không phù hợp với yêu cầu của quý báo, tôi mới kết hôn.

Nhân lúc đối phương còn đang bất ngờ bởi thông tin vừa nghe được, Dĩ Thâm nói thêm mấy câu tỏ ý lấy làm tiếc, rồi bỏ máy. Đang tranh thủ đọc tài liệu thì điện thoại có tín hiệu tin nhắn, đó là tin nhắn của Mặc Sinh.

- Dĩ Thâm, tối nay chúng mình ăn gì?

Dĩ Thâm rất ít khi nhắn tin.

Khi anh còn học đại học thì điện thoại di động còn là thứ quá xa xỉ đối với học sinh nghèo như anh, vì vậy anh đã bỏ qua thời kì hoàng kim nhắn tin. Đến khi ra làm việc, có điện thoại, lại quen gọi điện vừa nhanh chóng vừa rõ ràng. Trước đây, thỉnh thoảng Dĩ Văn cũng có nhắn tin cho anh, khi nhận được tin nhắn anh thường gọi điện trao đổi lại, anh không có thời gian bấm từng chữ. Dần dần Dĩ Văn cũng ít nhắn tin.

Bây giờ Dĩ Thâm lại cầm máy nhắn nài bấm từng chữ:

- Em muốn ăn gì?

Gửi xong tin nhắn, nhìn đồng hồ mới chưa đến ba giờ. Vẫn thói quen cũ, trước đây khi ăn trưa với nhau, vừa ra khỏi nhà ăn Mặc Sinh đã nín áo anh hỏi:

- Dĩ Thâm, buổi tối chúng mình ăn gì?

Nhanh chóng có hồi âm:

- Ăn ở nhà có được không?’

- Em nấu?

- Yes!!! – Lại còn thêm mấy dấu cảm thán nữa. Dĩ Thâm còn chưa kịp hồi âm, thì một hàng chữ thể hiện lòng khiêm tốn của người nhắn đã hiện lên máy của anh... – Nhưng nghe nói là không ngon lắm.

“Ai nói không ngon? Người đàn ông đó?”

Dĩ Thâm cau mày nhìn mẫu tin nhắn ngắn, ngập ngừng một lúc, anh bấm một chữ:

- Được.

Mặc dù Mặc Sênh có vẻ háo hức nhưng kinh nghiệm mách bảo Dĩ Thâm, không nên hi vọng quá nhiều.

Cho nên, hết giờ làm việc về nhà, thấy Mặc Sênh đứng cạnh bàn bếp đang thái khoai sọ, động tác vụng về, Dĩ Thâm không hề thất vọng, anh đã lường trước tình huống này. Trên bệ bếp, trước mặt Mặc Sênh có một cuốn sách dạy nấu ăn mở sẵn, với hàng chữ in đậm Sườn xào chua ngọt, bắt giác lắc đầu thờ dài vừa cảm thấy buồn cười.

Cầm con dao trong tay Mặc Sênh, Dĩ Thâm thái khoai sọ một cách thành thạo. Mặc Sênh tròn mắt nhìn động tác của anh, cảm thấy áy náy:

- Dĩ Thâm, anh còn biết nấu ăn nữa sao? Anh đúng là không cho em một con đường sống.

- Mười tuổi anh đã bắt đầu giúp cô nấu ăn.

Ra thế. Cầm dao một cách thành thạo như thế chắc phải làm nhiều lắm. Mặc Sênh đột nhiên cảm thấy chạnh lòng, khi mình sống cuộc sống đầy đủ cơm tận miệng nước tận mồm, thì Dĩ Thâm phải sống nương nhờ người ngoài...

- Nếu quen anh từ sớm có phải tốt không...

Chị dang tay ôm lấy anh từ phía sau, ngả đầu vào vai anh.

- Dĩ Thâm, dạy em nấu ăn nhé, sau này em sẽ nấu cho anh ăn.

Vòng tay ấm áp khiến cho ý nghĩ u ám vừa len lỏi trong đầu anh lập tức tiêu tan.

“Cứ như thế này thôi”, Dĩ Thâm nghĩ. “Quá khư khư để nó qua đi, không nên nghĩ đến nữa”.

Bởi vì anh đã mệt mỏi lắm rồi!

Anh mới cần hạnh phúc gấp gáp đến vậy.

hết chương 9

Chương 10: Đối Diện

Luật sư Hà Dĩ Thâm sau tân hôn, công việc bận rộn hơn trước rất nhiều. Vụ án trước đây còn chưa xong đã tiếp nhận vụ mới, cùng lúc thụ lý mấy vụ liền, đêm nào anh cũng về rất muộn. Thường Mặc Sênh đã ngủ, phòng làm việc của anh vẫn sáng đèn.

Mặc dù vậy, Mặc Sênh cảm thấy hết sức hạnh phúc. Dĩ Thâm bận việc của anh chị cũng tự tìm việc làm, chị lau chùi cái này, sắp xếp cái kia, thỉnh thoảng ngó vào phòng làm việc, thấy Dĩ Thâm vẫn cặm cụi bên đồng tài liệu.

Sống chung với nhau, Mặc Sênh mới thực sự cảm thấy sự vất vả cũng như tính nghiêm túc chuyên cần của Dĩ Thâm. Người ngoài nhìn anh có vẻ an nhàn, thành đạt khi còn rất trẻ, khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng không ai biết đằng sau vầng hào quang đó anh đã bỏ biết bao nhiêu tinh lực, công sức. Một người không có điều kiện gia đình làm hậu thuẫn, phần đầu được như hôm nay quả không đơn giản. Những lúc Dĩ Thâm khó khăn nhất chị lại không ở bên anh.

Khi Dĩ Thâm cầm cốc uống trà từ phòng làm việc đi ra thấy Mặc Sênh đang ngồi trên sa lông, hai tay bó gối, không biết chị đang nghĩ gì.

Bây giờ đã hơn một giờ chiều ngày chủ nhật, Dĩ Thâm bận suốt buổi sáng trong phòng làm việc, bữa trưa chỉ ăn qua loa lại tiếp tục

công việc.

Mặc Sinh nhìn thấy anh, lập tức đứng bật dậy, chạy đến cầm cốc trong tay anh nói líu rú:

- Để em – Rồi chạy biến vào bếp.

Dĩ Thâm nhìn bàn tay trống không của mình, đột nhiên cảm thấy thời gian đang quay trở lại. Dường như họ đã về thời xưa, lúc còn trong trường đại học, anh bận học, bận làm thêm, lại còn công tác đoàn thể trong hội sinh viên, Mặc Sinh xen vào khoảng trống giữa công việc các loại của anh. Có vẻ Mặc Sinh bám anh rất chặt, thực ra anh không có nhiều thời gian dành cho cô ấy.

Bây giờ tình trạng cũ hình như lập lại.

Dĩ Thâm trở về phòng làm việc, nhìn lịch công việc. Hôm nay đúng là ngày 15 tháng 11 kỉ niệm thành lập trường. Văn phòng của anh có ủng hộ trường một số tiền, Viêm đã đại diện tham gia lễ tiếp nhận quyên góp, cậu ta nhắc Dĩ Thâm và Hường Hằng nhất định phải đến trường dự lễ kỉ niệm. Dĩ Thâm vốn không phải người thích những nơi ồn ào, nhưng quả thật là anh quá bận nên hơi do dự.

Mặc Sinh bê cốc trà từ nhà bếp đi ra, Dĩ Thâm kéo chị vào lòng:

- Chiều nay em có bận không?

- Làm gì? Chúng ta phải đi ư? – Mặc Sinh nhanh nhẩu hỏi, mắt sáng lên.

Ánh mắt chờ đợi của Mặc Sinh khiến Dĩ Thâm không do dự nữa.

Dĩ Thâm tắt máy tính:

- Hôm nay là ngày hội trường, em có muốn đến đó không?

Hội trường vui như vậy, Mặc Sinh đương nhiên thích đi.

Khi hai người đến trường, người và xe đã đông đến mức không còn chỗ để vào, họ đành gửi xe ở một chỗ rất xa, đi bộ vào.

- Gỡm đã – Đi gần đến trường, Mặc Sinh bỗng dừng lại, chỉ vào đồng áo ở các quầy trên đường. Đó là những chiếc áo phông có in hàng chữ đại học C to tướng trước ngực – Dĩ Thâm, chúng mình cũng phải thay áo chứ?

Dĩ Thâm cau mày, cảm thấy cái áo đó rất kì quặc, nhưng Mặc Sinh đã khoác tay anh kéo đi, anh đành nhượng bộ:

- Em đi mua đi.

Lúc đi vội vàng Mặc Sinh quên không mang theo ví tiền. Lấy ra mấy đồng trong ví Dĩ Thâm, chị chạy vụt đi, lát sau từ đám đông chen ra mặt mày hớn hờ.

Hôm nay cả hai đều mặc áo len nên khá thoải mái. Mặc Sinh choàng áo phông ra ngoài áo len, người to phồng, trông rất ngộ nghĩnh. Quay lại nhìn Dĩ Thâm, cùng một kiểu áo như nhau, nhưng trên người Dĩ Thâm có vẻ trang nhã đặc biệt, khiến nhiều cô gái bất giác quay lại nhìn.

Trước đây cũng như vậy, đi đến đâu Dĩ Thâm cũng thu hút ánh mắt của những người xung quanh, những lúc đó Mặc Sinh kéo tay anh:

- Dĩ Thâm, anh không thấy người ta đang nhìn anh sao?

Dĩ Thâm lườm chị:

- Đi đường đừng có nhìn ngang nhìn ngửa!

Mặc Sinh bặm miệng, người không hiểu có thể cho rằng hai người quá kiêu ngạo, cho mình là nhất, chẳng thèm nhìn ai.

Đang theo dòng người đi vào cổng chính, Dĩ Thâm nhận được điện thoại của Hường Hằng:

- Cậu ở nhà hay ở văn phòng? Đến đây mau, hôm nay đông lắm. Tổ Mẫn bảo nếu cậu không đến, cô ta sẽ đến tận nơi lôi cậu đi.

Tổ Mẫn là chủ tịch hội sinh viên hồi đó, học trước Dĩ Thâm một khóa, sau khi tốt nghiệp được giữ lại trường làm trợ giảng. Hồi đó do cũng làm công tác phụ trách, hai người thường hay làm việc với nhau.

- Tôi đang ở phía cửa bắc, các cậu ở đâu?

- Đến rồi hả? Thế thì tốt, chúng tôi đang ở khu nhà mới, cậu đến đây đi.

Dĩ Thâm tắt máy, nói với Mặc Sinh:

- Em cùng anh đến khoa Luật trước, sau đó sẽ đến khoa của em.

- Vì sao? – Mặc Sênh cảnh giác.

Anh ngại xảy ra chuyện trước mặt mọi người, bao nhiêu năm trôi qua, Dĩ Thâm phát hiện mình vẫn giữ phản xạ có điều kiện.

- Khoa anh đông như vậy... – Mặc Sênh nói giọng phụng phịu.

Trước đây Dĩ Thâm là nhân vật nổi nhất khoa luật, được gọi là hoàng tử của khoa, bao nhiêu người biết anh. Sự hợp tan của họ chắc nhiều người biết, Mặc Sênh không muốn đối diện với những ánh mắt tò mò.

- Vậy mình đến đây làm gì? – Dĩ Thâm bắt lực kéo tay Mặc Sênh đang định chạy đi – Em không mang tiền, không mang theo điện thoại, lát nữa làm thế nào tìm được anh, tối về nhà thế nào?

Thấy Mặc Sênh ngây người, Dĩ Thâm biết ngay cô ta chưa nghĩ đến chuyện đó. Có lúc Dĩ Thâm cảm thấy mình đang sống chung với một đứa trẻ, anh thở dài:

- Con chúng ta sau này tốt nhất nên giống anh.

Dùng dằng một lúc, cuối cùng Mặc Sênh chia tay lăm bắm:

- Cho em tiền!

Dĩ Thâm chỉ đưa điện thoại của anh cho Mặc Sênh:

- Lát nữa anh sẽ gọi cho em, đừng đi quá xa. Nếu muốn tìm anh thì gọi cho Hướng Hằng.

- Em ngại gì kia chứ?

Dĩ Thâm giơ tay sửa lại mái tóc của Mặc Sênh bị gió đánh rối tung. Sao anh không hiểu Mặc Sênh nghĩ gì? Chỉ có điều chuyện đó chẳng quan trọng, cứ để cô ấy làm theo ý mình.

- Hà luật sư, giờ đã nổi tiếng, trông cũng ra vẻ lắm – Dĩ Thâm vừa đến, đã bị Tổ Mẫn khiêu khích.

Dĩ Thâm quá hiểu tính khí của cô giáo này, càng thanh minh cô ta càng châm chọc, vì vậy Dĩ Thâm không phản bác. Tổ Mẫn nói mấy câu thấy đối tượng không nói gì đành thôi.

Hướng Hằng nhìn thấy cái áo phong Dĩ Thâm mặc, bật cười:

- Cậu đổi khẩu vị từ lúc nào thế?

Dĩ Thâm cũng cười cúi xuống nhìn áo phong trên người, trước ngực có in bốn chữ màu đỏ cỡ lớn Trường đại học C, cảm thấy hơi kì quặc, liền cởi ra cầm ở tay.

Hướng Hằng lập tức hiểu ra:

- Sao không thấy người nhà cậu?

- Ai biết chạy biến đi đâu – Dĩ Thâm cũng thấy bất lực.

Lúc đó nhiều người quen nhận ra nhau chào hỏi tíu tít. Tổ Mẫn nhân cơ hội này kéo Viêm ra một chỗ hỏi:

- Dĩ Thâm đã có bạn gái chưa?

Viêm vừa đưa tay sờ cằm mình, trả lời giọng dứt khoát:

- Chưa! – Vợ không phải là bạn gái, về điểm này anh ta phân định rất rạch ròi.

- Sao, vẫn như cũ à? Dĩ Thâm vẫn muốn chờ người ta ư? – Tổ Mẫn hiểu khó rõ chuyện riêng trước đây của Dĩ Thâm, nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, mát sáng lên – Không có cũng tốt, khoa mình có một cô giáo trẻ mới về, rất xinh, điều kiện gia đình lý tưởng, học vấn cao, gia thế tuyệt vời, đề tối tôi gọi đến đây giới thiệu hai người với nhau nhưng cậu đừng nói gì với nhé.

Viêm đương nhiên không nói.

Dĩ Thâm vốn định đến lúc rồi về, ai ngờ không thể nào thoát ra được. Đầu tiên là cùng mọi người đến chào các giáo sư cũ, sau đó là cuộc giao lưu thân mật giữa học sinh các khóa, ra khỏi hội trường đã hơn năm giờ chiều. Viêm hô to:

- Đã đặt tiệc ở khách sạn Tân Giang, mời tất cả mọi người vui.

Tân Giang là khách sạn năm sao duy nhất ở khu vực đó, xem ra ông bạn Viêm này chi hơi mạnh tay.

Dĩ Thâm mượn điện thoại Hướng Hằng gọi cho Mặc Sênh.

Thực ra Mặc Sênh không có kế hoạch chụp ảnh, lúc đi chỉ mang theo máy ảnh như một thói quen. Dĩ Thâm đến khoa luật của anh ấy, mình cũng đến khoa của mình. Ngày đó điểm thi của Mặc Sênh chỉ vừa đủ điểm đỗ, nên phân công vào khoa Hóa là khoa chẳng có tiền đồ gì theo quan niệm của sinh viên hồi đó. Chẳng may môn hóa lại là môn Mặc Sênh ngán nhất, chị qua được các kì thi đều do công của Dĩ Thâm.

Mặc Sênh chỉ học ở khoa Hóa hơn một năm, thời gian tự học chủ yếu lại ở khoa Luật, cho nên không có nhiều người quen. Quả nhiên đi quanh một vòng rồi mà chỉ vẫn không người quen cũ nào.

Rời khỏi khoa, chị thấy một cảnh có vẻ được, đang loay hoay lấy góc độ.

Tay vô tình chạm vào điện thoại, bất giác chị nghĩ đến Dĩ Thâm. Không biết ở bên đó anh đang làm gì?

Những ngày gần đây Mặc Sênh cảm thấy rất dễ chịu và Dĩ Thâm đột nhiên khá hẳn lên, nhất là sau khi chị đi HongKong trở về.

Cuộc sống như hiện nay dù Mặc Sênh rất hài lòng nhưng đôi khi chị vẫn cảm thấy bất yên.

Chị không hiểu lắm suy nghĩ của Dĩ Thâm. Thực ra xưa nay vẫn vậy, suy nghĩ của Dĩ Thâm không dễ nắm bắt, liệu có một ngày nào đó tất cả sẽ thay đổi?

Mặc Sênh không muốn nghĩ tiếp, chị dùng mũi giày đá viên sỏi trên đường, tự nhủ “Đã không nghĩ ra thì tốt nhất nên nghĩ đơn giản đi vậy”.

Hội trường hôm nay đông vui chưa từng có, đâu đâu cũng đông nghẹt học sinh các thế hệ, có những cô cậu sinh viên trẻ măng vừa mới ra trường, có cả những người tóc đã bạc, bao nhiêu thế hệ học sinh đã trưởng thành từ ngôi trường này.

Đang đi, chị bị một chàng trai trang trọng trong bộ comple chỉnh tề ngăn lại hỏi:

- Này bạn ơi, bạn có biết Ưng Quân đang diễn thuyết ở đâu không?

Đang suy nghĩ miên man bị hỏi bất ngờ, Mặc Sênh hơi ngẩn người trong giây lát, dường như không hiểu câu hỏi.

“Ưng Quân ư? Mình có nghe nhầm không?”

- Bạn hỏi ai cơ? – Mặc Sênh hỏi lại vẻ băn khoăn.

- Ưng Quân kì tích mạng của Trung Quốc, tổng giám đốc mạng SOSO. Anh ấy đang diễn thuyết ở đâu?

Chàng trai thấy vẻ ngây ngô của Mặc Sênh không hỏi nữa, quay sang hỏi một cô gái vừa đi đến:

- Bạn ơi, xin hỏi Ưng Quân đang diễn thuyết ở đâu?

- Ở giảng đường số một, sao bạn đến muộn thế, buổi diễn thuyết từ hai rưỡi đến bốn rưỡi, bây giờ đã bắt đầu khá lâu rồi, chắc chắn không còn chỗ đâu – Nói vậy nhưng cô ta vẫn chỉ đường.

Chàng trai cảm ơn, rào bước về phía giảng đường số một.

Mặc Sênh đứng nguyên chỗ cũ, phải một lát sau chị mới giải mã được thông tin này.

Ưng Quân.

Anh ấy đã về nước.

Bây giờ đang có mặt tại trường này.

Giảng đường có sức chứa cả nghìn người đã chật như nêm, các cửa ra vào đều bị bít chặt, may nhà trường tính tới tình huống đó, cho nên đặt một màn hình lớn bên ngoài để cho những người không vào được hội trường có thể trực tiếp theo dõi buổi nói chuyện của nhân vật nổi tiếng.

Mặc Sênh chen vào đám đông, ngửa cổ nhìn người đàn ông trên màn hình, đúng là anh ấy: tự tin, đĩnh đạc, vàng trán rộng thông minh, cặp lông mày cương nghị, những đường nét trên khuôn mặt hơi thiếu sự mềm mại, đôi mắt điềm tĩnh với cái nhìn sắc lạnh đánh dấu một cuộc đời không suôn sẻ, nếu không cười để khiến người khác e ngại khó tiếp cận.

Đó chính là Ưng Quân.

Gương mặt mới trong làng mạng thế giới, tay trắng lập nghiệp từ thung lũng Silicon.

Triệu phú mới nổi.

Chồng trước của chị trên danh nghĩa... Có lẽ, cũng là trên thực tế.

Chuyên đề Ưng Quân diễn thuyết rất bình thường, đó là “Sự phát triển và những dự đoán về chuyên ngành IT ở Trung Quốc”, nhưng do góc nhìn độc đáo, phân tích có sức thuyết phục, nhất là quá trình lập nghiệp và thành công của bản thân anh khiến cho diễn giả của anh trở nên khác thường. Do vốn xuất thân từ khoa học tự nhiên, Ưng Quân hết sức chú ý đến căn cứ thực tiễn, trong bài nói của anh tương lai của IT không phải là quá xa vời, mà những dự đoán logic dựa trên cơ sở khả thi, đầy sức thuyết phục. Bản thân quá trình phấn đấu vươn lên và những gì anh đạt được ở thung lũng Silicon, trung tâm khoa học kỹ thuật cạnh tranh gay gắt nhất thế giới khiến người nghe rất cảm kích. Riêng vẻ đẹp của anh tạo nên ấn tượng đặc biệt đối với thính giả.

Ít nhất là đối với đám nữ sinh bên ngoài hội trường nơi Mặc Sênh đứng, họ bàn tán sôi nổi về tài năng và sức hấp dẫn của diễn giả...

- Này, ai bảo anh ấy già, chắc chắn khoảng ba năm ba sáu thôi, đang ở thời kì phong độ nhất.

- Già mà mình có ông chồng như thế nhỉ?

- Cậu nên lấy từ khi anh ấy chưa phát tài, còn bây giờ thì muộn rồi.

- Ô, các bạn chưa nghe à? Hồi còn học ở trường mình, bạn gái anh ta là hoa khôi của khoa chúng ta hồi đó.

Câu nói lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh đang im lặng nghe.

- Các bạn ở khoa nào? – Một chàng trai hỏi.

- Khoa ngoại ngữ.

- Vậy bây giờ thì sao? Họ còn chung sống với nhau không? – Một cô gái hiếu kì quá không kiềm được vội hỏi.

- Mình cũng nghe vậy thôi, chưa chắc đó là sự thật – Cô gái lại tiếp – Nghe nói hồi học đại học Ưng Quân nhà rất nghèo, nhưng anh ấy học rất giỏi, về sau theo đuổi hoa khôi của chúng ta, nghe nói tình cảm rất tốt, đáng tiếc là khi tốt nghiệp cô hoa khôi muốn được ở lại trường đã lấy con trai của ông trưởng khoa, anh ấy buồn quá bỏ công việc ở viện nghiên cứu đi ra nước ngoài.

- À, hóa ra là con dâu của trưởng khoa, có phải chính là cô giáo dạy môn văn học sử ở khoa chúng ta không, nghe nói cô ấy đã ly hôn rồi mà?

- Trời ơi, thật thế ư? Không biết bây giờ cô ấy có hối hận không?

- Ai biết được – Cô gái nhún vai – Chuyện này tôi nghe một trợ giáo kể, có vẻ đáng tin lắm.

Tiếng bàn tán vẫn sôi nổi, quá khứ và đời tư của những người nổi tiếng luôn là đề tài hấp dẫn mọi người.

Mặc Sênh mím môi, ngược nhìn người đàn ông lịch lãm trên màn hình vô tuyến.

Ưng Quân rất ít khi nói với chị những chuyện quá khứ, có lẽ hồi đó chị mới 22, 23 tuổi, trong con mắt của người đàn ông đã qua tuổi nhi lập, chị vẫn còn là một cô bé.

Chỉ có một lần, Ưng Quân buột miệng nói:

- Trước đây, ở trường cũ anh có một cô bạn gái rất thông minh, rất đẹp... – Anh chỉ nói có vậy, giọng đầy nuối tiếc.

Lúc đó Mặc Sênh không hiểu nguyên do, chị lập tức trả miếng:

- Bạn trai của em cũng rất tuyệt vời.

- Thế ư? – Ưng Quân cười – Vậy bạn trai của em không may mắn bằng anh rồi.

Đến bây giờ Mặc Sênh vẫn nhớ rõ ánh mắt của Ưng Quân lúc đó. Mâu thuẫn và kiêu ngạo đan xen nơi đáy mắt thường ngày vốn điềm tĩnh của anh.

Những năm đó không thấy người phụ nữ nào bên cạnh anh. Có lẽ anh ấy cũng như mình, không thể nào quên được quá khứ. Lúc đó Mặc Sênh đã nghĩ như vậy.

Chẳng mấy chốc buổi diễn thuyết sắp đến lúc kết thúc, người chủ trì đứng lên nói:

- Nếu buổi nói chuyện kết thúc ở đây, mọi người có gì nuối tiếc, có gì chưa thỏa mãn?

Nhiều tiếng ồn ào:

- Có.

- Cho nên sau đây sẽ là đối thoại tự do, thời gian là nửa giờ đồng hồ, hãy tranh thủ thời gian. Xin mời.

Không khí trong hội trường sôi nổi hẳn lên, có vài sinh viên đứng lên đặt câu hỏi cho diễn giả. Hỏi đáp tự do thể hiện năng lực tự duy và khả năng phản ứng của diễn giả, về mặt này rõ ràng Ưng Quân tỏ ra rất xuất sắc, những câu trả lời thông minh, hài hước khiến khán giả vỗ tay nhiệt liệt.

Buổi diễn giảng hôm nay, về mặt nào Ưng Quân cũng xứng danh Niềm tự hào của trường.

- Trời ơi, sao mấy câu hỏi vô duyên thế!

Mấy câu hỏi liên tiếp đều thuộc lĩnh vực chuyên môn, bắt đầu khiến các khán giả nữ phát ngán, họ chẳng có hứng thú nào với cái máy tính.

Vậy là phần nêu câu hỏi rơi vào tay các nữ sinh.

Một nữ sinh viên đứng lên háng giọng:

- Thưa ông Ưng Quân, tôi phải nói trước câu hỏi này không phải của tôi mà của một bạn gái đứng bên ngoài chuyển đến cho tôi, tôi bảo nếu tôi giúp được cô ta, cô ta sẽ mời tôi đi ăn tối, cho nên để tôi được ăn bữa tối miễn phí, rất mong ông vui lòng trả lời.

- Đương nhiên – Bằng một cử chỉ tao nhã Ưng Quân giơ tay ra hiệu – Xin mời.

- Câu hỏi thế này ạ – Cô gái dừng lại, nhìn quanh, đợi hội trường im lặng, mới nói to – Xin hỏi ông đã kết hôn chưa, chúng tôi có còn cơ hội hay không?

Cả hội trường ào lên như vỡ chợ, tiếng huýt sáo của các chàng trai nổi lên từ phía sau, cổ vũ sự mạnh dạn của các bạn nữ.

Tuy nhiên, trong bầu không khí vui vẻ có phần thoải mái với một câu hỏi hoàn toàn mang tính chất hài hước như vậy lại khiến người đàn ông trở nên lúng túng.

Thái độ vẫn bình thản, nhưng hình như suy nghĩ đã rời khỏi anh lang thang đến một thế giới khác, trong một thoáng Ưng Quân dường như quên hẳn công chúng phía dưới. Qua màn hình, thậm chí có thể nhìn thấy ánh mắt âm ỉ không thể che giấu của anh.

Hội trường dần dần im ắng trở lại, biểu diễn bất thường của diễn giả không khỏi khiến mọi người e ngại, bởi lẽ ai cũng nghĩ nghe được một câu trả lời hài hước thú vị.

Cô gái vừa nêu câu hỏi cảm thấy bắt đầu lo lắng.

Người chủ trì cảm thấy câu hỏi đụng chạm đến lĩnh vực quá riêng tư của diễn giả, sẽ khiến diễn giả khó xử, vội đứng lên nói chữa:

- Các bạn không nên đưa ra các câu hỏi quá ư nhạy cảm.

Câu nói không nhận được sự ủng hộ của mọi người. Có ai đó cười nhạt. Rõ ràng họ hi vọng thái độ khác của người chủ trì.

Người trợ lý đứng bên cạnh nói gì đó với Ưng Quân, anh giơ tay ra hiệu cho người chủ trì:

- Không sao, tôi chỉ đột nhiên nghĩ đến người vợ của tôi, đã khá lâu rồi tôi không gặp cô ấy.

Tiếng bàn tán bên dưới lại nổi lên, Ưng Quân hiểu, anh nói rành rọt:

- Đương nhiên tôi đã kết hôn. Dù sao cũng rất cảm ơn sự quan tâm của bạn.

Người đồng như vậy nhưng có lẽ chỉ có một mình Mặc Sinh hiểu ý nghĩa thực sự của câu trả lời của diễn giả.

Đã kết hôn!

Mặc Sinh cũng nói với Dĩ Thâm như vậy.

Đã kết hôn, nhưng chỉ trên danh nghĩa.

Hình ảnh cuối cùng trên màn hình là cảnh Ưng Quân bị sinh viên vây kín. Sau đó chuyển sang chiếu phim tư liệu lịch sử về một trăm năm của trường.

Những người tụ tập bên ngoài hội trường dần dần giải tán, Mặc Sinh theo chân mọi người rời khỏi vị trí. Bỗng nhiên chị nhớ lại cảnh tượng lúc chị rời nước Mỹ, cảnh Ưng Quân đưa chị ra sân bay, lời nói cuối cùng của anh lúc tiễn chị vào phòng cách ly:

- Nếu em không trở lại nước Mỹ, chúng ta tạm thời không liên hệ với nhau.

Nếu...

Nếu không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Ngực nặng trĩu, đầu choáng váng, bước chân chới vơi, Mặc Sinh không biết mình đang ở chỗ nào.

Trong ánh nắng yếu ớt của một chiều cuối đông, những gì bị chôn vùi bao lâu bỗng bừng trỗi dậy do sự xuất hiện của Ứng Quân, từng cảnh, từng cảnh như cơn ác mộng. Mới đặt chân lên đất Mỹ, tất cả đều lạ lẫm, ngôn ngữ không thạo thường bị chế nhạo, nhưng vẫn phải quen, hai tháng sau xem báo biết tin về tội lỗi và cái chết của cha khiến Mặc Sênh hoàn toàn suy sụp.

Tình cảnh lúc đó giống như tấm lưới bủa vây không sao thoát ra được, vô cùng tuyệt vọng.

“Hai con hổ, hai con hổ, chạy rất nhanh... chạy rất nhanh...”

Bài hát Hai con hổ phát ra từ điện thoại của di động đưa Mặc Sênh trở về thực tại.

Bản nhạc của bài hát dành cho trẻ em này Mặc Sênh đã chọn đưa vào điện thoại di động của Dĩ Thâm khi anh bận rộn công việc còn chị chơi trò chơi với cái máy điện thoại của anh. Khi có tiếng nhạc Dĩ Thâm hơi cau mày nhưng vẫn để nguyên.

Nhạc chuông vang lên lần thứ hai Mặc Sênh mới nghe máy.

- Mặc Sênh

Trong máy là giọng nói trầm ấm quen thuộc của Dĩ Thâm, không hiểu tại sao Mặc Sênh cảm thấy xúc động, như có luồng gió ấm thổi vào làm cho thế giới của chị trở nên an toàn bình yên. Mắt chị mờ đi.

- Dĩ Thâm, em rất nhớ anh...

Mặc Sênh tưởng nghe thấy mình nói, hoặc là, hoặc là con người khác của mình, con người nơi đất khách đang nói với Dĩ Thâm.

- Em nhớ anh! Dĩ Thâm, anh biết không? Em từng đứng một mình trên con phố xa lạ ở một đất nước xa lạ, những con người với màu da khác lạ lướt qua trước mắt, ngay một dáng người giống anh cũng không nhìn thấy. Bây giờ cuối cùng đã có thể nói với anh, em rất nhớ anh... - Giọt nước mắt không kìm chế được lăn trên má.

Điện thoại đột nhiên lắng lại.

Chỉ có hơi thở..., và tiếng còi xe xa xăm.

Sau đó là giọng nói ồm ồm của Viêm:

- Dĩ Thâm, đi đứng kiểu gì vậy, sao lại đứng giữa đường!

Dĩ Thâm giật mình, sực tỉnh:

- Biết rồi...

Chàng luật sư ngập ngừng một lúc hỏi:

- Em đang ở đâu?

Mặc Sênh nhìn xung quanh:

- Em không biết

Sau khi buổi diễn thuyết kết thúc, chị đi theo dòng người ra đường lớn, quả là không biết mình đang ở đâu.

- Lạc đường ư? Hèn nào – Tiếng Dĩ Thâm khàn đặc – Thôi được rồi, em đến khách sạn Tân Giang đối diện cổng phía bắc của trường, bọn anh đợi em ở cổng khách sạn.

Khách sạn Tân Giang.

Mấy cái bàn Viêm đặt trước không hiểu tại sao bị người khác chiếm mất, chủ khách sạn rồi rít xin lỗi, hứa lập tức sẽ bố trí chỗ ngồi, cả hội cũng chẳng mấy quan tâm, họ nhanh chóng tìm thấy mấy cái ghế trống ngồi tán chuyện và đợi.

Ngoài Tổ Mẫn còn có thêm mấy người bạn quen. Ra trường mỗi người đi mỗi nơi bao nhiêu năm mới gặp lại không thiếu chuyện để nói.

Tổ Mẫn nhân cơ hội gọi cô giáo trẻ mới về khoa giới thiệu cho Dĩ Thâm, mặc dù nhân vật nam chính hình như có chuyện gì lo lắng tinh thần bất ổn. Nhưng thấy cô giáo trẻ thỉnh thoảng liếc nhìn về phía anh ta với ánh mắt đặc biệt, Tổ Mẫn thầm đắc ý, phen này chắc chắn thành công.

Đang nói chuyện, Hướng Hằng ngồi cạnh cửa sổ đột nhiên đứng lên, nhìn ra ngoài. Dĩ Thâm ngồi đối diện bất giác quay đầu lại, đúng lúc đó một chiếc xe tải lướt qua sát Mặc Sênh, Mặc Sênh hoảng hốt chạy né sang bên đường, mặt tái nhợt.

Hướng Hằng chưa hết bàng hoàng nói to:

- Dĩ Thâm, cô vợ cậu thật đáng sợ, vừa rồi qua đường đầu óc để ở đâu, đèn đỏ vẫn lao sang...

Hương Hằng chưa nói hết, Dĩ Thâm tái mặt đứng dậy đi ra ngoài.

Tổ Mẫn không nhìn rõ cô gái đứng bên đường nhưng nghe Hương Hằng nói vậy trở mắt quay đầu hỏi Viêm:

- Vợ ư? Thế là thế nào?

Viêm cười hì hì:

- Vợ là vợ, đâu phải là bạn gái!

Cô giáo trẻ nghi hoặc nhìn Tổ Mẫn, hàm ý của ánh mắt rất hiển nhiên “Chị định giới thiệu cho tôi người đã có vợ?”

Tổ Mẫn sa sầm mặt, quay sang lườm Viêm.

Dĩ Thâm nắm tay Mặc Sênh lôi đi, vừa qua đường đã buông tay, hai người dừng lại cạnh bồn hoa. Nhìn vẻ giận dữ của Dĩ Thâm và dáng vẻ tội nghiệp như đứa trẻ bị phạt của Mặc Sênh, ai cũng đoán có lẽ Dĩ Thâm đang mắng cô vợ lơ đãng của mình.

- Thật thú vị! – Hương Hằng bắt giác mỉm cười. Lâu lắm không nhìn thấy cảnh này. Dĩ Thâm lúc học đại học có vẻ già dặn trước tuổi, luôn điềm đạm, rất ít khi nổi nóng người khác, chỉ có với Mặc Sênh để làm việc gì khiến Dĩ Thâm không hài lòng anh ta thường quở trách rất gay gắt.

- Vẫn là cô ta – Mẫn lắc đầu, không biết có nên mừng cho cậu em này không – Năm xưa trường này có bao nhiêu giai nhân mê cậu ta, vậy mà cậu ta lại thích một cô sinh viên khoa khác. Lúc đó mình đã nói với cậu ta, yêu người khoa khác chẳng sao, nhưng cũng nên chọn hoa khôi, như vậy mới xứng danh hoàng tử khoa luật, vậy mà cậu ta lại chọn một cô gái mọi mặt chẳng có gì đặc biệt.

Năm xưa khi Mặc Sênh theo đuổi Hà Dĩ Thâm, dân khoa luật đều rất hiếu kỳ muốn biết kết cục. Không ai nghĩ Dĩ Thâm yêu cô gái đó, nhưng thực tế cậu ta đã từ chối biết bao nhiêu người đẹp có điều kiện tốt hơn nhiều. Cho nên Dĩ Thâm đưa Mặc Sênh lên lớp dự học không ít người trở mắt ngạc nhiên, có lẽ nhiều người đẹp cũng thầm hối hận, tự trách mình không đủ kiên nhẫn, nếu không đã có thể có được anh chàng đẹp trai học giỏi này. Sau này Mặc Sênh đi Mỹ, Hà Dĩ Thâm lại độc thân, có bao nhiêu người đẹp đeo bám càng quyết liệt hơn Mặc Sênh nhưng đều thất bại, không phải họ không đủ kiên nhẫn, cơ bản là Hà Dĩ Thâm ngay lập tức tìm cách chấm dứt sự đeo bám của họ.

Một lần Tổ Mẫn không nén nổi, bật hỏi:

- Cậu ghét người ta theo đuổi cậu? Thế ngày trước Mặc Sênh cũng thế sao cậu không ghét?

Vừa nói xong Tổ Mẫn đã thấy hối hận, biết ngay câu hỏi quá vô duyên, mỉm cười bỏ đi, bụng nghĩ chẳng nào Dĩ Thâm cũng không trả lời.

- Chuyện đó khác! – Lúc đó Dĩ Thâm đã trả lời như vậy, chỉ vền vền ba chữ, thái độ dửng dưng.

Tổ Mẫn không sao nghĩ ra khác ở chỗ nào, có lẽ là cậu ta cho Mặc Sênh cơ hội theo đuổi, nhưng không cho người khác cơ hội đó.

Viêm khi đó cũng có mặt, nghe câu hỏi của Tổ Mẫn, xen vào một câu giải thích có vẻ triết lý:

- Chuyện tình yêu cũng giống như uống nước, nóng lạnh thế nào chỉ có người trong cuộc biết, cô quan tâm làm gì?

Mọi người đang nói chuyện thì Dĩ Thâm và Mặc Sênh bước vào. Mặt Dĩ Thâm vẫn cau kính, Mặc Sênh có lẽ do bị mắng vẫn chưa hết ầm ức nên khi chào mọi người cũng không nhiệt tình cho lắm, giọng nói rất nhỏ.

Mặc Sênh từng là khách thường xuyên của khoa luật, nên cũng biết Tổ Mẫn, nhìn Tổ Mẫn chị gật đầu cố mỉm cười:

- Chào chị.

Tổ Mẫn miễn cưỡng gật đầu, vừa định nói thì bị chặn bởi một người đàn ông vừa ngạc nhiên vừa phẫn khởi:

- Mrs In!

Giọng nói oang oang và nhiệt tình thái quá của người nói khiến căn phòng ồn ào hơi lắng lại, mọi người buồn cười bởi cách phát âm tiếng Anh không chuẩn của chủ nhân có vẻ rất thích sử dụng, tuy nhiên người đàn ông dường như không để ý đến người xung quanh, ông ta vui vẻ đi ngang qua phòng lớn đến trước mặt Mặc Sênh.

- Mrs In, Ưng phu nhân – Người đàn ông vẫn nhiệt tình, chăm chú nhìn mặt Mặc Sênh – Không ngoài gặp bà ở đây, bà cũng về nước với ông Ưng phải không? Tôi là Lâm Tường Hòa chủ tịch hội đồng quản trị công ty Đại Thương, chắc bà còn nhớ, hà hà... năm ngoái ở Mỹ tôi hân hạnh được bà và ông nhà tiếp đón trọng thị, lần này về nước sao ông bà không dành cho tôi vinh dự được tiếp đãi các vị?

Mặc Sênh đứng như trời trồng, người lạnh toát.

Người đàn ông to béo đang phát tài này chị vẫn nhớ, ông ta có quan hệ làm ăn với công ty của Ưng Quân, năm ngoái khi ông ta đến Mỹ, Ưng Quân mở tiệc chiêu đãi ông ta và vợ.

Nhưng tại sao lại gặp ở đây?

Thời điểm xấu nhất, trong một hoàn cảnh xấu nhất.

Mặc Sinh cảm nhận ánh mắt nghi ngờ của Viêm và mọi người hướng vào mình, chị không đủ dũng khí để nhìn Dĩ Thâm.

Chẳng lẽ hạnh phúc vừa có được, đã lập tức tiêu tan?

Cảm giác sợ hãi lan ra từng điểm trên cơ thể chị. Nhưng đột nhiên một bàn tay ấm áp mạnh mẽ nắm chặt bàn tay lạnh toát run rẩy của chị.

Bàn tay này mới nãy còn đầy tức giận nắm tay chị kéo qua đường, nhưng giờ đây nó tràn đầy sức mạnh khiến chị yên lòng, bàn tay đó nắm chặt tay chị.

Mặc Sinh từ từ quay đầu lại, Dĩ Thâm đang nhìn chị, một sự bình thản đau đớn trong đáy mắt anh.

“Anh ấy... đã đoán ra?”

Quả nhiên.

Mặc Sinh nghe tiếng Dĩ Thâm chậm rãi lạnh lùng:

- Rất xin lỗi, cô ấy không còn là...

- Ông nhận lầm người rồi.

Bị Mặc Sinh ngắt lời, Dĩ Thâm dừng lại, quay sang chị ánh mắt bắn khoăn.

Mặc Sinh nhẹ nhàng thoát khỏi tay Dĩ Thâm, nhìn thẳng vào mắt ông Lâm Tường Hòa, nhắc lại giọng cương quyết:

- Ông nhận lầm người rồi.

Chính chị cũng không ngờ chị có thể bình tĩnh đến thế. Chị biết sớm muộn gì cũng phải đối diện với cuộc hôn nhân này, nhưng tuyệt đối không phải vào lúc này, không phải trước mặt Dĩ Thâm và bạn bè của anh. Dù Dĩ Thâm chịu đựng được chị cũng không muốn anh bị người ta chỉ trích bàn tán về quá khứ của chị. Dĩ Thâm vốn là con người rất tự trọng.

- Nhận nhầm ư? Sao có thể? Ha ha... bà Ưng bà không đùa đấy chứ? – Lâm Tường Hòa có vẻ bối rối nhưng vẫn không tin ông ta có thể nhầm.

Đang dùng bữa thì phòng khách của khách sạn lại mở.

Lời chào trịnh trọng của đội ngũ nhân viên:

- Hoan nghênh quý khách!

Lại thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng.

Được một đám đông tháp tùng, một người đàn ông cao lớn đỉnh đầu bước vào, bộ comple sang trọng vắt tay, bước chân mau lẹ, phong thái đường hoàng, ánh đèn rực rỡ trong phòng càng làm tôn vẻ đẹp, sự tự tin của một người thành đạt.

Tổ Mẫn nhận ra ông hiệu trưởng trong đám người mới vào, bất giác chăm chú nhìn người đàn ông đi giữa, không biết ông ta là ai mà ông hiệu trưởng có thái độ trân trọng thế.

Chính lúc đó Lâm Tường Hòa reo lên, vẫy tay về phía đám người vừa mới vào:

- Tổng giám đốc Ưng, bà Ưng ở đây!

Câu nói Tổng giám đốc Ưng lập tức khiến Tổ Mẫn nhớ ra một cái tên Ưng Quân, tổng giám đốc SOSO người đã tặng trường cũ một tòa nhà.

Sau tiếng gọi của Lâm Tường Hòa, Ưng Quân đứng lại quay đầu về phía người vừa gọi, đám người đi cùng cũng đứng lại.

Ưng Quân thoáng ngập ngừng, cặp lông mày lười mác nhíu lại, rồi lại giãn ra, anh quả quyết đi về phía Lâm Tường Hòa.

Hình như không thấy Mặc Sinh khi đó đang đứng sững người không có phản ứng gì, Ưng Quân lướt qua Mặc Sinh đến bên Lâm Tường Hòa nói rất lịch sự:

- Thì ra là chủ tịch Lâm, đang định ngày mai đến thăm ông, không ngờ gặp ở đây.

Lâm Tường Hòa ngạc nhiên xen lẫn phần khởi nói:

- Không dám, không dám, cảm ơn giám đốc Ưng Quân chiếu cố, vậy mà vừa rồi Ưng phu nhân lại bảo tôi nhận nhầm người – Ông ta chỉ Mặc Sênh đứng bên.

Ưng Quân liếc nhìn Mặc Sênh, mỉm cười:

- Hơi giống. Nhưng vợ tôi đang đi nghỉ ở Thụy Sĩ, mắt của chủ tịch Lâm có phải có vấn đề không?

- Thật thế sao? – Lâm Tường Hòa nhìn Mặc Sênh đầy nghi hoặc, miệng lắp bắp: – Đúng thế, đúng thế, bây giờ tôi mới thấy là không giống lắm – Nói đoạn, cúi gập người về phía Mặc Sênh – Xin lỗi. Tôi nhầm, xin lỗi, thật đáng tiếc.

Mặc Sênh bối rối lắc đầu.

- May mắn gặp nhau ở đây, nếu chủ tịch Lâm không ngại, xin mời dùng bữa với chúng tôi.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Sau đó hai người sánh vai nhau đi ra.

Mặc Sênh ngẩng đầu, mắt tối sầm, Dĩ Thâm nhìn theo hai người đàn ông. Cảm thấy ánh mắt bất an của Mặc Sênh, Dĩ Thâm nghiêng đầu về phía chị, giọng nói dịu dàng pha chút bông đùa nhưng vẫn nghiêm túc.

- Nghĩ đi, xem về nhà viết bản kiểm điểm thế nào.

Mặc Sênh ngậy người nhìn anh, cúi đầu không nói.

Dĩ Thâm đón điều thuốc từ tay Viêm, lại quay sang Mặc Sênh:

- Sao lại qua đường kiểu đó, đã nhắc rồi sao vẫn quên?

...

Ưng Quân và những người cùng đi rẽ sang hành lang bên trái, đúng lúc sắp khuất sau bức tường anh bất chợt quay đầu nhìn về phía Mặc Sênh, cùng lúc Dĩ Thâm ngược nhìn. Ánh mắt hai người đàn ông gặp nhau.

Sự việc này càng khiến những người trong nhóm Dĩ Thâm cảm thấy hình như có gì uẩn khúc trong quan hệ của Mặc Sênh và người đàn ông vốn là cựu sinh viên của trường, giờ đang nổi tiếng bởi sự thành đạt và món tiền khổng lồ ủng hộ trường cũ, nhưng thấy Dĩ Thâm hoàn toàn bình thản như không có chuyện gì, nên cũng không quan tâm nữa bắt đầu chuyện trò sôi nổi. Họ đều biết Ưng Quân và sự thành đạt của anh trên đất Mỹ, cảm thấy Mặc Sênh và anh ta có khoảng cách, nếu họ đúng là vợ chồng mới là chuyện lạ.

Khách sạn đã tìm được bàn cho nhóm, trưởng ban lễ tân của khách sạn rồi rít xin lỗi, ngỡ ý để tạ lỗi họ sẽ giảm giá mười phần trăm.

- Vậy là tiết kiệm được mấy trăm – Viêm phần khởi cười hà hà.

Không khí trên bàn tiệc đặc biệt sôi nổi, mọi người đua nhau nhắc lại chuyện xưa. Mặc Sênh tâm trạng nặng nề, mọi người xung quanh ai nấy đều vui vẻ nhưng chị không sao cười được. Có người thậm chí còn nhắc chuyện Mặc Sênh trả lời câu hỏi của giáo sư Chu trong giờ giảng pháp luật.

Mặc Sênh lúng túng hỏi nhỏ Dĩ Thâm:

- Sao họ biết, họ đâu cùng khóa với anh.

Dĩ Thâm mỉm cười:

- Em không biết em rất nổi tiếng ở khoa anh sao?

Số là, giáo sư Chu khi lên lớp cho các khóa sau thường nhắc lại chuyện đó, ông kể khóa trước có một cô gái theo người yêu lên lớp nghe giảng, bị giáo sư gọi trả lời câu hỏi, kết quả là... Giáo sư kể rất sinh động hấp dẫn làm sinh viên được trận cười thoải mái.

Về sau thậm chí có thầy giáo vốn không quen Dĩ Thâm lắm đã hỏi anh với về thân mật:

- Cậu chính là bạn trai của cô gái mà giáo sư Chu hay nhắc đến phải không? Sao không thấy cô ta nhỉ?

Lúc đó Mặc Sênh đã không còn ở trường nữa.

Dĩ Thâm bị Viêm chuốc mấy chén đã vào nhà vệ sinh.

Khi đẩy cửa nhà vệ sinh bước vào, bên trong đã có người.

Một người đàn ông đứng trước bồn rửa tay, khi Dĩ Thâm bước vào, anh ta quay đầu lại, đứng thẳng người.

Dĩ Thâm dừng chân bắt gặp ánh mắt người đàn ông trong gương – Ưng Quân.

Trong một thoáng bầu không khí im lặng bao trùm lên hai người.

- Hà Dĩ Thâm – Lát sau Ưng Quân lên tiếng trước – Đã sớm nghe đại danh.

- Không dám – Dĩ Thâm nhìn thẳng Ưng Quân:

- Ưng tiên sinh mới vang danh bốn biển.

- Sao anh không hỏi vì sao tôi biết tên anh? – Ưng Quân tắt vòi nước, quay người đối diện với Dĩ Thâm, ánh mắt dịu dàng như mắt nai hoàn toàn không phù hợp với hình ảnh trang nghiêm của anh ta.

Ưng Quân nói:

- Vợ trước của tôi đã tìm ra cái tên đó bằng công cụ tìm kiếm dữ liệu do tôi sáng chế.

Trở về nhà đêm đã khuya.

Mặc Sinh bị Viêm và Tổ Mẫn chúc rượu, khi ra khỏi khách sạn đã dựa hẳn vào người Dĩ Thâm, vừa ngồi lên xe đã ngủ thiếp.

Dĩ Thâm bế vợ vào phòng ngủ, đặt lên giường, Mặc Sinh tự động chui vào chăn, nằm co người ngủ. Có lẽ do say rượu, khuôn mặt Mặc Sinh đỏ hồng, hàng mi dài rủ xuống ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

Dĩ Thâm ngấm nghĩa hồi lâu, đoạn cúi xuống hôn vào trán chị.

- Anh ta cũng từng hôn em thế này phải không? – Giọng khàn đặc, Dĩ Thâm bộc lộ nỗi khổ trong lòng

Nỗi khổ chất chứa trong đáy mắt mà khi Mặc Sinh thức giấc anh không muốn cho chị thấy.

Dĩ Thâm lại cúi xuống, kề mặt sát mặt Mặc Sinh, hơi thở hai người quyện vào nhau.

Anh ta cũng từng ở khoảng cách gần em như thế này?

Anh ta cũng từng...

Dĩ Thâm không cho phép mình tiếp tục tưởng tượng nữa.

Chỉ có điều, anh cứ tưởng như thế, trong khi anh cô đơn trong thế giới này, còn cô ấy ở một thế giới khác. Có một ngày cô ấy sẽ trở về, hoặc có một ngày anh không chờ được sẽ đi tìm cô...

Trên thực tế, từ đầu năm anh đã bắt đầu lập kế hoạch ra nước ngoài, mặc dù vẫn biết biển người mênh mông...

Không lâu sau cô ấy trở về.

Và nhìn anh với ánh mắt xa lạ.

Và nói với anh cô ấy đã kết hôn.

Nếu có một người làm cho Mặc Sinh không cô đơn anh phải vui mừng mới đúng, không phải thế sao?

Nhưng Dĩ Thâm đau buồn nhận ra anh không phải như vậy.

Anh rất dễ tâm.

Đề tâm đến sự mất mát trong thế giới tinh thần.

Mặc Sinh vẫn thờ nhẹ nhàng đều đặn.

Dĩ Thâm nhẹ nhàng đắp chăn cho chị, đứng dậy đóng cửa đi.

Đêm tháng mười một tiết trời rất lạnh, người đi lại trên con đường đ

Chương 11: Ưng Quân

Bảy năm trước, một bước ngoặt xảy ra trong cuộc đời Ưng Quân, đó là năm hi vọng nhất cũng là năm thất vọng nhất của anh.

Xuất thân trong gia đình nông dân nghèo, vốn thông minh Ưng Quân dễ dàng thi đỗ đại học nhưng chưa bao giờ anh dám ước mơ đi học nước ngoài. Lúc đó, cũng như phần lớn những chàng trai nhà nghèo từ trên quê lên thành phố học đại học, mơ ước của anh chỉ là tìm được công việc ở thành phố có thu nhập ổn định có thể đón cha mẹ lên nuôi dưỡng, sau đó lấy vợ sinh con, sống cuộc đời bình thường.

Chỉ có điều ước mơ của anh nhanh chóng tan như bong bóng xà phòng.

Trước ngày tốt nghiệp, cô người yêu đã ba năm gắn bó, bằng thái độ khó khăn nhưng kiên quyết đã yêu cầu chia tay anh.

Ưng Quân không sao hiểu nổi, nhất là nghe nói là cô ta có quan hệ khá lâu với con trai vị phó chủ nhiệm khoa. Anh phẫn nộ, thất vọng.

- Ưng Quân, em xin lỗi! – Trước những câu chất vấn của anh, cô ta có vẻ đau khổ – Trước đây em quá ngây thơ, tưởng cuộc đời là đơn giản, đến khi tốt nghiệp, tìm việc làm mới phát hiện dù học giỏi đến đâu, nếu không có chỗ dựa, không có ai giúp đỡ thì không thể tìm việc làm ở thành phố. Nguyên vọng của em là muốn ở lại trường. Em đã vì chuyện đó mà chịu đựng bao nhiêu tủ nhục, anh có biết không? Anh hoàn toàn không thể giúp em được. Anh ấy kém anh về mọi mặt, nhưng ít nhất cũng có thể giúp em ngẩng cao đầu trước mọi người, yêu anh ấy em không lo lắng về chuyện việc làm.

- Ưng Quân, em không muốn để cho lòng kiêu hãnh của em bị bào mòn bởi chuyện vặt vãnh trong cuộc sống, trong những năm tháng dang dở. Có thể sau này anh sẽ thành đạt, nhưng phải chờ bao nhiêu năm? Lúc đó tuổi xuân của em đã trôi qua, cứ như coi là khổ tận cam lai thì cũng có ý nghĩa gì? Em muốn sống một cách đàng hoàng, anh không thể giúp em, không thể bảo vệ tôn nghiêm của em. Ưng Quân, em vẫn yêu anh, nhưng xin lỗi, em quá kiêu hãnh.

Ưng Quân sửng người.

Đêm đó, anh không ngủ được, hôm sau mắt vẫn những tia máu đỏ, gọi điện cho cha mẹ, anh đã quyết định xin học bổng sang Mỹ du học.

Chuyện đi học du học của Ưng Quân được giải quyết nhanh chóng. Hôm anh đi, trong số những người đưa tiễn không có cô ấy. Không như những người cũng đi lưu luyến, bịn rịn, Ưng Quân tỏ ra rất điềm tĩnh. Nhưng không ai biết điều gì ẩn sâu trong đôi mắt điềm tĩnh ấy.

Những ngày đi du học tại bang California càng khổ hơn trong nước, môi trường xa lạ, bài vở nặng nề, triền miên khiến Ưng Quân gầy đi rất nhiều, nhưng tâm mắt của anh đã được mở rộng. Tầm nhìn của anh dần dần tập trung vào lĩnh vực mạng đang phát triển rất mạnh mẽ.

Nền tảng toán học vững chắc khiến cho công việc nghiên cứu kỹ thuật máy vi tính của anh rất thuận lợi. Không theo trào lưu chủ yếu xây dựng các trang web, vấn đề hấp dẫn anh là phương pháp tìm kiếm thông tin. Sau một năm cặm cụi nghiên cứu, anh đã tìm ra phương pháp nghiên cứu thông tin tương đối ưu việt phối hợp, nhưng vì mới được thực hiện, cho nên không mấy hấp dẫn các nhà đầu tư mạo hiểm. Chỉ một nhà đầu tư muốn mua lại sáng chế của anh với giá rẻ. Ưng Quân biết tài sản trong tay anh không chỉ có giá mấy vạn đô la, nhưng anh không có thời gian chờ đợi cơ hội tốt hơn. Sự mệt mỏi quá độ và áp lực công việc khiến anh ốm nặng. Sau khi khỏi bệnh, số tiền lũy ít ỏi đã tiêu hết. Trong hoàn cảnh bi đát, Ưng Quân dồn những đồng tiền cuối cùng đăng quảng cáo tìm kiếm những nhà đầu tư là người đồng hương trên tờ báo tiếng Hoa tương đối có uy tín.

Nhưng thực tế nhanh chóng khiến anh thất vọng, trong mười ngày sau đó anh chỉ nhận được một cú điện thoại, người gọi không những không có ý định giúp đỡ anh mà còn gọi anh là kẻ bịp bợm. Đúng lúc anh thất vọng định bán bản quyền cho một công ty thì nhận được một bức thư từ trường đại học N, trong đó có một tờ giấy không kí tên, và năm trăm đô la, nét chữ không đẹp, viết láu không thể đoán được là chữ đàn ông hay đàn bà.

“Chào anh!

Đọc báo biết sự cầu cứu giúp đỡ của anh, tôi gửi cho anh năm trăm đôla, khoản tiền tuy ít ỏi, nhưng hi vọng giúp anh có thể chờ

đợi
được nhà đầu tư thực sự”

Năm trăm đô la đúng là muối bỏ bể, nhưng quả thực đã làm cho Ưng Quân phần chần chờ lại, số tiền giúp anh qua được hai tháng khó khăn. Cũng chính trong thời gian đó, anh tiếp tục nghiên cứu và đã tìm ra phương pháp tính toán phối hợp, không lâu sau đã nhận được từ nhà đầu tư mạo hiểm số tiền một trăm vạn đô la Mỹ.

Thời thế tạo anh hùng, Ưng Quân rõ ràng đã gặp thời cơ tốt nhất. Mấy năm sau, sau khi ngồi trong văn phòng tổng giám đốc mạng SOSO nghe chuyện gia đánh giá tài sản công bố hiện có của anh, Ưng Quân không thể nào tin nổi.

Nếu không có năm trăm đô là hồi đó, có lẽ bây giờ anh vẫn chỉ là một kỹ thuật viên cao cấp. Anh từng có ý định đi tìm người giúp đỡ giấu tên hồi đó, nhưng hi vọng nhanh chóng tiêu tan bởi vì biến người mệnh mệnh, trong thư không hề có tên, địa chỉ, không biết nên

Không lâu sau, con người hảo tâm giấu tên đó lại chủ động xuất hiện trước mặt anh.

Một hôm bạn học ở trường cũ đến thăm anh, nhân tiện mang đến một bức thư.

- Người này không biết cậu đã rời trường, cứ gửi thư đến khoa chúng ta.

Nét chữ trong thư Ưng Quân từng biết. Anh cầm động mở bức thư.

Thư viết:

“Ưng tiên sinh!

Chào anh, không biết địa chỉ của anh có thay đổi không, hoặc anh có còn nhớ đến tôi không. Khoảng ba năm trước tôi đọc báo xin tài trợ của anh, tôi đã gửi cho anh 500 đôla. Thật là bất tiện, nhưng giờ nếu có điều kiện về kinh tế, anh có thể trả tôi được không? Tôi biết yêu cầu này thật vô lý, nếu làm làm khó cho anh, coi như tôi chưa nói.

Rất xin lỗi!

Triệu Mặc Sinh”

Triệu Mặc Sinh!

Ưng Quân thầm đọc cái tên lần nữa.

Cuối cùng cũng biết tên người đó.

Nhìn ngày tháng ghi bên dưới biết thư đã đến hơn một tháng trước.

Nếu không ở vào hoàn cảnh tuyệt vọng chắc cô ấy đã không viết bức thư với hi vọng mong manh này.

Ưng Quân lập tức bấm số điện thoại ghi trong thư, đầu dây bên kia lập tức có người trả lời, đó là giọng một cô gái trẻ.

Hôm sau, Ưng Quân đáp máy bay đến thành phố N.

Điểm hẹn tại một công viên. Trời lúc ấy mới vào xuân, từ xa Ưng Quân thấy một cô gái Trung Quốc ngồi trên ghế đá, cổ quàng khăn, hình như cô ta rất bối rối, bàn tay hấp tấp vò những dải tua chiếc khăn quàng cổ.

Ưng Quân đứng xa nhìn cô gái, đột nhiên trào lên tình cảm ảm áp, giống như cảm giác về nhà. Lúc đó anh đã một mình ở Mỹ được sáu năm. Ưng Quân đến trước mặt cô ta:

- Xin lỗi, cô là Triệu Mặc Sinh?

Cô gái lập tức đứng lên:

- Vâng, ông là Ưng tiên sinh?

Lúc đó Ưng Quân mới nhìn kĩ cô ta. Một cô gái rất trẻ, khoảng hơn hai mươi tuổi, có lẽ còn đang đi học, bộ trang phục có vẻ cũ, hình như đã dùng mấy năm, nhưng sạch sẽ, đôi mắt rất to, trong veo.

Anh mỉm cười:

- Cô Triệu, chúng ta tìm một chỗ ấm áp ngồi nói chuyện được không?

Sau mấy câu thăm hỏi thông thường Ưng Quân hỏi thẳng:

- Tôi cảm thấy hơi kì lạ, cô Triệu, vì sao hồi đó cô gửi cho tôi 500 đô là, cô không sợ tôi lừa sao?

Cô gái hơi ngần người trước câu hỏi đường đột, lát sau mới ấp úng:

- Lúc đó tôi vừa có món tiền trong tay – Cô ta ngập ngừng nói tiếp – Thực ra, Ưng tiên sinh không cần đích thân đến, tôi thu dọn đồ đạc tình cờ thấy tờ báo cũ, thực ra cũng không hi vọng lắm.

- Vậy bây giờ cô là...

Ưng Quân không khó khăn lắm trong việc tìm hiểu toàn bộ câu chuyện của người đồng hương này.

Toàn bộ sự thể như sau:

Cô Triệu Mặc Sinh ngồi đây có quan hệ hàng xóm với một phụ nữ người Trung Quốc tên là Quyên, cô Quyên này do dùng dao chém người chồng nên bị xử tù ba năm. Cô ta có một đứa con trai tên là Tiểu Gia. Bởi vì người chồng đa trắng của cô Quyên có khuynh hướng bạo lực cho nên cô Quyên muốn nhờ Mặc Sinh trông nom đứa trẻ. Bây giờ Mặc Sinh đang tranh chấp quyền nuôi đứa trẻ với chồng cô Quyên.

Ưng Quân nhấp một ngụm cà phê nóng.

- Cô Triệu thường hay giúp đỡ người khác như vậy sao? – Thực tế ý anh định hỏi: “Cô thường hay xen vào chuyện người khác như vậy sao?”

- Không phải – Cô gái lúng túng, đỏ mặt nhưng không biết do lạnh hay do ngượng – Chúng tôi là hàng xóm của nhau đã lâu, và lại chị Quyên đã từng giúp tôi. Có lần tôi ốm nặng ngất xỉu trong nhà không ai biết, chị ấy đã phát hiện và đưa tôi đi viện, nếu muộn chút nữa chắc tôi đã mất mạng. Đó là ân nhân của tôi. Ông chồng của chị ấy đúng là có khuynh hướng bạo lực, tôi đã tận mắt nhìn thấy ông ta lấy chai rượu đánh chị Quyên và Tiểu Gia, hơn nữa Tiểu Gia rất ngoan, chị ấy rất đáng thương... – Cô gái luống cuống giải thích.

Nhưng Ưng Quân không hề động lòng, thế giới này vốn mỗi người có một bi kịch riêng.

Chỉ có điều, cô gái này đang lương thiện đến gốc gác ghê tởm, anh thầm nghĩ, nếu không gốc gác ghê tởm như vậy, năm xưa làm sao cô ta có thể gửi cho anh năm trăm đô la?

Ưng Quân nói:

- Cô đừng lo, tôi sẽ giúp cô.

Nhưng sự việc không đơn giản như vậy.

Ông Smith, luật sư riêng của Ưng Quân cho biết Triệu Mặc Sinh không đủ chứng cứ chứng minh ông chồng của cô Quyên có khuynh hướng bạo lực, và lại dù có chứng cứ đầy đủ tước quyền giám hộ đứa trẻ của ông ta thì cô Triệu Mặc Sinh cũng không phù hợp điều kiện nuôi dưỡng đứa trẻ, sự việc này muốn giải quyết thì thông qua pháp luật sẽ rất khó khăn, nhưng có một cách đơn giản có thể làm được, đối với loại người côn đồ như chồng của cô Quyên là dùng tiền là dễ nhất.

- Đúng vậy – Ưng Quân nói – Nhưng tôi không thích mất tiền với loại người đó, và lại không có gì đảm bảo hần sẽ giữ lời hứa, sau này rất có thể hần tiếp tục quấy rầy, hoặc sẽ chơi lại chúng ta một vỏ. Vì vậy, giải pháp đó không phải là cách hay.

- Vậy thì chỉ có cách cô gái kia lập tức kết hôn, lấy một người chồng có đủ điều kiện, như vậy mới có hi vọng thắng cuộc – Smith nhún vai, nói nửa đùa, nửa thật – In, anh hoàn toàn phù hợp với điều kiện.

Câu nói của Smith lại khiến Ưng Quân xúc động.

Anh nhận thấy trong thâm tâm anh không có ý phản đối ý kiến đó.

Ưng Quân gọi điện cho Mặc Sinh nói lại ý kiến của luật sư Smith.

- Cứ coi như gã Claode có khuynh hướng bạo lực, có thể tước quyền giám hộ đứa trẻ của anh ta, thì cô cũng không thể nuôi đứa bé. Tuổi của cô, điều kiện kinh tế của cô, điều kiện hôn nhân của cô không phù hợp với điều kiện nuôi dưỡng trẻ em theo quy định pháp luật của bang. Tiểu Gia sẽ được đưa vào trại trẻ mồ côi. Điều này bất lợi thế nào đối với đứa bé chắc cô đã hiểu. Trại trẻ mồ côi hoàn toàn không phải là nơi ở tốt đối với nó.

Mặc Sinh bối rối:

- Tôi chỉ định giúp họ, tại sao lại khó đến thế?

Hoặc là không khó, Ưng Quân và luật sư Smith đã từng nói gã Claode chồng cô Quyên thực ra chỉ muốn một khoản tiền nhưng Ưng Quân không muốn giải quyết theo cách đó. Ưng Quân cũng đã không gặp Tiểu Gia, đứa bé lại trông có vẻ chậm chạp, nghe nói là do thường xuyên bị đánh.

- Nếu cô thực sự muốn mang gánh nặng này, tôi có một gợi ý – Ưng Quân nói nhanh – Cô có thể tìm một người đáng tin cậy, phù hợp điều kiện nuôi dưỡng trẻ em để kết hôn giả, hoặc là... tôi sẽ giúp cô.

Ở đầu dây bên kia Mặc Sinh sửng người, sau khi đã hiểu tình thế của mình cô nói:

- Như vậy sao có thể...

Ưng Quân cũng không ép.

Sau đó sự việc có tiến triển, bức ảnh chụp Claode say rượu đi đầu thuốc lá đang cháy vào tóc Tiểu Gia bị chủ nhà của Mặc Sinh chụp được. Nhưng, đúng như luật sư của Ưng Quân nói, mặc dù Claode bị tước quyền giám hộ đối với Tiểu Gia nhưng cậu bé lại bị đưa vào trại trẻ mồ côi.

Mặc Sinh tuy bận học, bận làm thêm nhưng cách một hai ngày đều đến thăm cậu bé.

Vào một ngày mấy tháng sau đó. Ưng Quân lúc đó ở bang California bỗng nhận được điện thoại, cô khóc với anh:

- Ưng tiên sinh, em muốn nuôi Tiểu Gia...

Thì ra trong trại mồ côi Tiểu Gia bị những đứa trẻ da trắng bắt nạt, chuyện đó đã xảy ra nhiều

lần, nhưng lần này rất nghiêm trọng, Tiểu Gia bị bọn chúng dúi đầu vào nhà vệ sinh, nếu không kịp thời phát hiện có lẽ đã bị chết ngạt.

Ưng Quân đáp máy bay đến thành phố N mang theo bản hợp đồng.

- Nội dung của bản hợp đồng này là cô từ bỏ mọi quyền lợi mà cuộc hôn nhân này mang đến, tương tự như tôi không thực hiện bất cứ nghĩa vụ vợ chồng nào, cũng chính là nói, chúng ta chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa – Ưng Quân giải thích.

Quyền lợi và trách nhiệm đã quy định rõ ràng trong hợp đồng khiến Mặc Sênh yên tâm. Đó cũng là chính là mục đích của Ưng Quân. Anh biết bản hợp đồng này khiến Mặc Sênh không bị bất kì ràng buộc sẽ làm cô yên lòng.

- Ưng tiên sinh, cảm ơn anh... – Mặc Sênh bối rối không biết nói gì hơn.

- Không có gì, thực ra cuộc hôn nhân này mang đến khá nhiều cái lợi cho tôi, công ty tôi sắp khai trương, hình ảnh một người đàn ông có gia đình sẽ chiếm được lòng tin của các cổ đông. Hơn nữa, điều kiện đã kết hôn khiến tôi tránh được nhiều phiền toái – Ưng Quân nói, chính anh cũng thấy lý do có vẻ nực cười, nhưng anh đã nói rất thực – Và lại Triệu Mặc Sênh, cô quả thực là ân nhân của tôi.

Cho nên mới bảo hộ cô ấy dưới đôi cánh của mình!

Nhưng, có phải chỉ có lý do đó không?

Ưng Quân không dám tự hỏi.

Mặc Sênh sau một thoáng chần chừ, tay nắm chặt cây bút kí nhanh tên mình và trao lại bút cho Ưng Quân.

Ưng Quân đáp máy bay về bang California. Ngay buổi tối hôm Mặc Sênh nhận được quyền giám hộ đối với Tiểu Gia, Mặc Sênh chưa học xong vẫn tiếp tục ở thành phố N.

Do phải đối phó với kiểm tra định kì của ban phúc lợi xã hội, cuối mỗi tháng Ưng Quân bay về thành phố N một lần, Mặc Sênh hết sức áy náy bởi đã gây phiền phức cho anh, nhưng Ưng Quân trái lại rất mong nhanh đến cuối tháng.

Cô thư kí người da trắng của Ưng Quân đã nhận xét một cách đáng yêu:

- Ông chủ, ông biết không, tôi rất thích một tháng có hai lần cuối tháng bởi mỗi khi cuối tháng ông chủ lại trở nên vui vẻ thân thiện với chúng tôi.

Ưng Quân nghe nói vậy mỉm cười.

Tiểu Gia vẫn tỏ ra chậm chạp ngốc nghếch, Mặc Sênh vất vả lắm mới dạy nó được tên chú Ưng Quân, bằng tiếng Trung Quốc. Ưng Quân không thấy cảm động bởi câu Chú Ưng Quân của thằng bé nhưng Mặc Sênh trái lại rất phấn khởi, cô xúc động ôm chặt Tiểu Gia vào lòng hôn lên mái tóc cứng màu của nó.

Ưng Quân ngẩng người trước nụ cười của cô gái, trong khoảnh khắc đó anh đã hiểu tất cả, anh đã rung động.

Lâu lắm rồi mới có cảm xúc đó.

Anh và Triệu Mặc Sênh chẳng qua mới chỉ quen nhau được mấy tháng.

Cảm xúc đến một cách bất ngờ, thậm chí không hề có dấu hiệu báo trước.

Là một người lí trí như Ưng Quân lập tức cố lý giải nguyên do tâm trạng của mình, nhưng lần đầu tiên anh phát hiện anh đã hoàn toàn bất lực chứng minh quan hệ nhân quả này.

May mà anh nhanh chóng buộc mình thoát ra khỏi tâm trạng đó, bản tính thực tế khiến anh quyết định cứ để cho sự việc tiến triển một cách tự nhiên.

Cuộc sống của Ưng Quân với những chuyến bay đi bay về giữa bang California và thành phố N duy trì trong thời gian khoảng hai năm. Vào một ngày sau hai năm đó, Mặc Sênh gọi điện thông báo với anh hai tin.

Thứ nhất, cô đã tốt nghiệp đại học.

Thứ hai, chị Quyên mẹ Tiểu Gia đã được phóng thích trước thời hạn và quyết định đưa Tiểu Gia trở về nước.

Sau khi gác máy, ý nghĩ đầu tiên của Ưng Quân là "Đã đến lúc rồi!"

Tại sân bay quốc tế thành phố N, lần đầu tiên Ưng Quân gặp người phụ nữ mặt đầy vẻ phong trần tên Quyên.

Mặc Sinh đã có lần vô tình nhắc đến hoàn cảnh riêng của Quyên. Chị vốn theo chồng sang Mỹ để đoàn tụ gia đình, chồng chị sang Mỹ tu nghiệp mấy năm, về sau để nhận tấm thẻ xanh, người chồng đó kết hôn với một phụ nữ Mỹ. Quyên lúc ra đi hãnh diện, hạnh phúc tràn trề, bỗng chốc bị dìm vào hoàn cảnh trớ trêu, không muốn trở về nước, sợ bị đàm tiếu mới bắt đắc dĩ kết hôn với người đàn ông mỹ tên là Claode, không ngờ lại càng bất hạnh. Hai năm trong tù khiến chị kinh sợ mảnh đất này, chị hiểu ra đây hoàn toàn không phải nơi của mình. Sau khi được tha trước thời hạn chị quyết định đưa con trai trở về nước.

Mặc Sinh ôm chặt Tiểu Gia, lưu luyến không rời.

Chị Quyên cảm ơn Ưng Quân:

- Cảm ơn sự giúp đỡ của anh trong hai năm qua.
- Chị chỉ cần cảm ơn Mặc Sinh là đủ rồi.

Ưng Quân hiểu ánh mắt hâm mộ của Quyên hướng vào Mặc Sinh, anh mỉm cười nói:

- Mỗi người một phận, không nên miễn cưỡng.

Mặc Sinh ngửa đầu nhìn theo chiếc máy bay đang lặn dần vào làn mây, ánh mắt u ám.

- Muốn trở về phải không?

Mặc Sinh thẳng thốt lắc đầu, lát sau mới nói:

- Không, em không muốn trở về, có lẽ em quá yếu đuối. Anh Quân, ở nơi đất khách quê người cô đơn dường như là chuyện tất nhiên, nhưng nếu trở về nước mà vẫn cô đơn đó mới thực đáng sợ.

Cô cúi đầu không nói gì nữa.

Trên đường rời khỏi sân bay, Mặc Sinh nói:

- Anh Quân, em có chuyện muốn nói với anh.

Ưng Quân đương nhiên biết chuyện cô muốn nói là gì, anh nói thản nhiên:

- Vừa may, tôi cũng có chuyện muốn có giúp đỡ.

Cha mẹ của Ưng Quân sắp sang Mỹ thăm anh, thời gian khoảng một tháng, bởi vì trước đó anh đã vô tình tiết lộ anh đã kết hôn.

Ưng Quân muốn nhờ Mặc Sinh giúp đỡ đối phó với cha mẹ anh.

Thời gian cũng ủng hộ họ.

Mặc Sinh đã tốt nghiệp, có thể rời thành phố N, công việc của công ty Ưng Quân đã đi vào quỹ đạo, anh bắt đầu có thời gian rảnh.

Mặc Sinh sau khi đến bang California bắt đầu đi tìm việc, nhưng là người Hoa, lại là nữ khiến cô gặp khó khăn.

Ưng Quân muốn nhờ người quen giúp đỡ nhưng Mặc Sinh từ chối:

- Anh Quân, anh đã giúp em nhiều lần rồi, em không thể quấy rầy anh mãi.

Mặc Sinh chưa bao giờ nhận sự giúp đỡ về kinh tế của anh, nghĩ đến những lời nói khi chia tay người yêu cũ, anh bỗng thấy kính trọng Mặc Sinh.

Nhìn vẻ trầm ngâm của Ưng Quân, Mặc Sinh hỏi:

- Anh Quân, anh đang nghĩ gì thế?

Ưng Quân cười:

- Không có gì, tôi chỉ đang lý giải một lần nữa ý nghĩa của từ kiên nhẫn thôi.

Mặc Sinh không hiểu, nghi hoặc nhìn anh, không hỏi nữa.

Trước ngày cha mẹ Ưng Quân đến Mỹ, là ngày Lễ Tình Nhân, nhưng Ưng Quân vốn không phải là người lãng mạn, Mặc Sinh cũng không nghĩ đến điều đó, cho nên cả hai đều không thấy có gì đặc biệt trong ngày hôm đó.

Buổi tối hôm đó, Ưng Quân ở trên tầng hai, anh đang có một cuộc trao đổi điện thoại quốc tế, khi xuống dưới tầng một anh nhìn thấy Mặc Sinh ngồi trên sa lông, đầu gục xuống máy tính xách tay để trên đầu gối, hai tay bó gối, cô hoàn toàn không biết anh đi xuống gác. Do góc độ, anh nhìn thấy giọt nước mắt lấp lánh nơi khóe mắt Mặc Sinh.

Tường cô buồn vì bộ phim đang xem nào đó, anh bước đến gần, chỉ thấy một trang mạng bình thường, lại chính là mạng SOSO mà anh đã rất quen thuộc.

Nhưng chìa khóa để tìm kiếm là một cái tên mà anh chưa từng biết – Hà Dĩ Thâm.

Lúc đó Mặc Sinh mới phát hiện ra anh, vội quay đầu, những giọt nước mắt trên má chưa kịp lau.

Cô đóng máy vì tính, đứng lên, cúi đầu, mắt nhìn xuống mũi đôi dép đi trong nhà, có vẻ rất bối rối.

Ưng Quân lập tức hiểu ra “Đó chính là tên của anh ta...”

Bỗng nhiên anh không biết nói gì với cô

Mặc Sinh nhìn anh, đôi mắt đã được nước mắt gạn rửa đã trở nên đặc biệt trong sáng, nhưng chứa chất nỗi đau buồn. Ưng Quân nhìn rõ mồn một.

- Anh Quân đã thích một người nào chưa? – Mặc Sinh hỏi.

- À! – Sau đó im lặng, hồi lâu sau Ưng Quân mới nói – Trước đây hồi ở trường đại học trong nước, tôi có một người bạn gái rất xinh, rất thông minh.

- Bạn trai trước đây của em cũng rất cừ – Mặc Sinh nói nhỏ.

- Thế ư? Ưng Quân gượng cười – Vậy bạn trai của cô không may mắn bằng tôi. Rốt cuộc anh ta bây giờ chỉ là người trước đây của cô.

Mặc Sinh không hiểu câu nói của anh, có lẽ cô cho rằng anh bảo người bạn ấy vì đã chọn cô nên không may mắn, không hài lòng nói hờn dỗi: – Em cũng đâu đến nỗi nào...

Ưng Quân không giải thích, anh vội vã lên lầu, có điều gì khiến lòng anh xao động.

Một khi đã nhìn thấy cái tên đó, cuộc sống hình như chỗ nào cũng nhìn thấy nó.

Bắt đầu từ hôm đó, Mặc Sinh thỉnh thoảng buột miệng cái tên đó – Hà Dĩ Thâm

Mặc Sinh lúc vui mỉm cười gọi Hà Dĩ Thâm.

Khi ngồi một mình cô bất chợt gọi tên Hà Dĩ Thâm.

Mặc Sinh bắt đầu nhắc nhiều hơn với Ưng Quân về cái tên đó, dường như tìm thấy người để cô có thể nói về người đó.

Người đó rất thông minh.

Người đó rất có tài.

...

Ưng Quân đương nhiên không vui.

Chỉ có điều khi Mặc Sinh nhắc đến cái tên đó với vẻ tuyệt vọng, thì sự không vui của anh trở nên không thể chịu nổi.

Trong đó có cả nỗi đau buồn vô cớ.

Trước đây khi biết Mặc Sinh chỉ coi mình như anh trai, Ưng Quân không cảm thấy đau khổ, anh tin rằng không có người đàn ông nào ưu tú hơn anh xuất hiện bên cạnh Mặc Sinh, cho nên anh cố về không vội. Nhưng bây giờ cảm giác đó không còn nữa, anh rõ ràng cảm thấy một bức tường băng giá dựng lên giữa anh và cô, bức tường đó ngăn cản mọi sự ấm áp thân tình bên ngoài.

Có lẽ anh mãi mãi chỉ có thể trong vai trò một người anh trai, Ưng Quân bắt đầu thấy sốt ruột.

Cho nên những gì xảy ra buổi tối hôm đó, không biết là hậu quả tâm trạng bị ức chế trong một thời gian dài hay là do thất vọng.

Hôm đó Ưng Quân đã uống khá nhiều rượu ở bên ngoài, khi trở về nhà anh đã say, Mặc Sinh chăm sóc anh. Ưng Quân không biết mình say hay tỉnh. Nếu say tại sao anh nhớ rõ tình tiết đến vậy, nếu tỉnh tại sao anh không thể kiểm soát được tình cảm như anh đã từng làm?

Có lẽ là nửa say nửa tỉnh, anh đã đè lên người Mặc Sinh...

Khi anh tỉnh hẳn đã là một giờ đêm.

Trong thời khắc lý trí trở lại anh lao xuống lầu một.

Phòng khách không bật điện, tối om.

Trong ánh điện ngoài đường hắt lờ mờ nhìn thấy Mặc Sênh đang ngồi trên sa lông, hai tay bó gối, đầu gục xuống.

Ưng Quân cảm thấy anh đã từng nhìn thấy cảnh này, khi người nào đó bị xúc phạm, thường vô tình ngồi trong tư thế của thai nhi trong lòng mẹ, bởi vì thiếu cảm giác an toàn.

Tay anh định bật đèn bỗng dừng lại.

Mặc Sênh đột nhiên lên tiếng, giọng yếu ớt:

- Anh Quân, anh coi em là chị ấy phải không?

Ưng Quân sửng người trong mấy giây mới hiểu từ chị ấy mà Mặc Sênh vừa nói là ai.

Đó là người bạn gái trước đây của anh.

Hình như anh chỉ nhắc đến cô ta một lần với Mặc Sênh, nói xong cũng không nhớ, chẳng lẽ cô ấy cho rằng anh vẫn nhớ, vẫn yêu cô bạn cũ?

Mặc Sênh em tưởng ai cũng lưu luyến quá khứ như em hay sao?

Ưng Quân cười đau khổ.

Ưng Quân nhận thấy Mặc Sênh đã đưa anh vào một tình thế khó xử thú vị. Nếu nói đúng thì anh không thể thổ lộ tình cảm của mình, quan hệ giữa họ sẽ không tiến triển thêm, nếu nói không thì anh đã vô tình thừa nhận mình phạm tội cưỡng bức.

Trong ánh mắt vô tội tin tưởng của Mặc Sênh, Ưng Quân lựa chọn nhắm mắt làm ngơ không trả lời.

Cứ cho cô ấy tìm câu trả lời an toàn nhất.

Thực tế, sau chuyện đó Mặc Sênh đã không thể sống vô tư với Ưng Quân trong một ngôi nhà nữa. Khi Mặc Sênh đề nghị chuyển đi, Ưng Quân nói:

- Mặc Sênh, em về nước đi, về xem tình hình thế nào?

Mặc Sênh sửng người nhìn anh.

- Em không thể mãi là một con chim đà điểu. Em hãy về nước xem sao.

“Nếu ở đó trời quang mây tạnh, em hãy ở lại.

Nếu ở đó mưa gió lạnh lẽo, thì em nhanh chóng quay trở lại đây.

Quên hẳn nơi đó, quên hẳn người đó đi”.

Ưng Quân ra sân bay tiễn người vợ trên danh nghĩa của mình, ngược nhìn chiếc máy bay đưa Mặc Sênh tiến dần vào màn mây, cảm giác cô đơn ập đến lan tỏa mọi góc ngách trên cơ thể anh.

Câu nói của anh lúc chia tay cô có hiểu không? Trong một số sự việc cô ấy ngờ nghệch đến lạ lùng.

- Nếu em không trở lại Mỹ thì chúng ta tạm thời không liên lạc với nhau – Anh đã nói với cô ấy như vậy lúc ở phòng đợi.

“Anh có còn cơ hội không?

Có lẽ còn!

Người đàn ông tên Hà Dĩ Thâm có lẽ đã quên cô ấy từ lâu. Có lẽ anh ta đã có tình yêu mới.

Trên đời này làm gì có ai ngờ nghệch như cô ấy?

Trong quán trà. Khói thuốc lá mờ mịt.

Năm tháng dài lâu, bao nhiêu sự kiện, biến cố nhưng chỉ vài giờ đồng hồ có thể nói hết.

- Thì ra không phải chỉ có một người... – Ưng Quân ngẩng đầu thờ dài không nhìn người đối diện – Cuộc đời quả là kì lạ, không ngờ, trong chuyện này anh lại là người duy nhất mà tôi có thể tâm sự.

Dĩ Thâm không nói gì, sau khi hút xong thuốc, anh đứng dậy lấy áo khoác:

- Muộn rồi, Ưng tiên sinh, tôi về trước đây.

- Hà luật sư vội thế sao? – Ưng Quân buột miệng, bỗng phát hiện khi nói câu đó anh có vẻ hoảng hốt.

Dĩ Thâm dừng bước:

- Mặc Sênh say rượu, tôi không yên tâm.

Ưng Quân bật cười:

- Hà tiên sinh, anh định khoe thắng lợi của mình trước kẻ chiến bại ư?

Dĩ Thâm không quay đầu lại, nhanh chóng rời khỏi quán trà. Cửa mở, một làn gió mạnh ập vào người anh.

Dĩ Thâm hít một hơi dài.

Bàn tay nắm chặt đến độ nổi gân xanh, mãi mới buông ra.

Trở về đến nhà đã hơn hai giờ đêm.

Mặc Sênh say rượu ngủ ngoan như một đứa trẻ, nằm co trong chăn, vẫn tư thế như khi Dĩ Thâm ra khỏi nhà. Dĩ Thâm nhanh nhẹn cởi giày, chui vào chăn, ôm chặt Mặc Sênh vào lòng.

Mặc Sênh khẽ cựa mình tìm lại tư thế nằm thoải mái, đôi mày cau lại, Dĩ Thâm hơi nói lỏng vòng tay ôm, cặp lông mày thanh tú trên khuôn mặt như trẻ thơ của Mặc Sênh mới giãn ra.

Hơi thở của Mặc Sênh vẫn vương quanh mặt anh.

Dĩ Thâm thì thầm:

- Lần sau không cho em uống say nữa.

Mặc Sênh không trả lời, vẫn ngủ say.

Dĩ Thâm không thể nào chợp mắt, tay ôm chặt tấm thân mềm mại, thỉnh thoảng anh áp môi mình lên cặp môi nũng nịu, lên cái cổ thanh tú trắng xanh kề sát mặt mình. Bốn giờ sáng, Dĩ Thâm trở dậy vào phòng làm việc.

Con đồng công việc đang chờ. Thậm chí ngày mai, không bây giờ đã là ngày mai rồi, tư liệu cho vụ xét xử ngày mai chưa chuẩn bị xong. Dĩ Thâm dụi mắt, khi mở mắt ra đã thấy Mặc Sênh đang đứng ở cửa phòng làm việc của anh.

- Dĩ Thâm, anh làm việc suốt đêm sao? – Mặc Sênh hỏi, mím chặt môi.

Đó là động tác thường thấy mỗi khi cô ấy căng thẳng, Dĩ Thâm đã quá quen thuộc.

- Lại đây – Anh giơ tay vẫy.

Khi Mặc Sênh đến gần Dĩ Thâm đưa tay ra kéo chị vào lòng rồi đặt Mặc Sênh ngồi lên hai gối mình.

- Tỉnh rồi hả? Chẳng mấy ai say mà ngủ vui như vậy – Anh dụi mặt vào cổ chị.

- Thế ư? Mặc Sênh nói có vẻ bối rối vì giọng dịu dàng khác thường của Dĩ Thâm, ngờ ngác hỏi lại – Vậy phải làm gì?

- Làm một việc có ý nghĩa – Anh thì thầm, lại hôn môi chị.

Mặc Sênh ngoan ngoan gục đầu vào ngực Dĩ Thâm, im lặng hồi lâu Dĩ Thâm nói:

- Tối qua anh đã đi gặp Ưng Quân.

Mặc Sênh cứng người trong vòng tay anh.

- Anh ấy nói với anh có người dùng tên anh để tìm kiếm thông tin trong mạng SOSO của anh ấy, anh muốn hỏi người đó, người đó đã tìm được những gì?

Mặc Sênh không trả lời. Dĩ Thâm tiếp tục:

- Vừa rồi anh đã dùng khóa tên em để tìm kiếm, mới biết em đã từng đoạt giải thưởng nhiếp ảnh, sao em không bao giờ nói đến?

- Giải xoàng thôi mà. Và lại có bao giờ anh hỏi đâu – Mặc Sênh nói nhỏ hờn dỗi.

Dĩ Thâm thở dài, xiết chặt vào lòng:

- Xin lỗi, đó là lỗi của anh. Mặc Sênh bây giờ em kể cho anh nghe đi, em đã làm những gì?

- Ở Mỹ ư?

- Ủ.

Một Dĩ Thâm dịu dàng như vậy ngay cả thời học đại học, khi quan hệ của họ ở thời kì tốt đẹp nhất Mặc Sênh cũng chưa từng cảm nhận. Giọng nói dịu dàng, cử chỉ âu yếm, Mặc Sênh bộc bạch hết mọi nỗi khổ của chị từng nếm trải trong bảy năm trên đất Mỹ.

Chị bắt đầu kể, khi mới đến Mỹ không thạo tiếng Anh, đi lạc đường, không biết cày đi lạc, kể chuyện học môn tiếng Anh đáng ghét, kể những thói quen kì cục của người Mỹ, cả những món ăn kì lạ, kể chuyện món mì ăn liền nhãn hiệu nào khó ăn như thế nào.

- Sao em không ăn món khác? – Dĩ Thâm thì thầm, vẻ xót xa.

- Các món khác rất đắt, lúc đó em không có tiền.

- Bố em không gửi tiền cho em sao? – Lần đầu tiên Dĩ Thâm nhắc đến cha mẹ Mặc Sênh với giọng bình tĩnh như vậy.

Sau khi quan sát khuôn mặt Dĩ Thâm, Mặc Sênh mới nói:

- Có, cha có gửi, rất nhiều, lúc đầu em rất kinh ngạc, về sau đọc báo em biết chuyện em gửi tiền đến đại sứ quán.

- Đại sứ quán không khen ngợi em ư?

- Em không để lại tên, em gửi đến trong một lần quyên góp tiền của người Hoa, thực ra em không hào phóng gì đâu, em chỉ vì mình thôi. Em nghĩ tính mạng của cha, và lại cũng tự lừa dối mình không có số tiền đó cha em sẽ không chết, mọi chuyện sẽ vẫn như trước.

- Ô, Mặc Sênh thông minh lắm, còn gì nữa?

Mặc Sênh nghĩ nhất định sẽ có ngày nói chuyện với Dĩ Thâm về cha mình, nhưng chị tuyệt nhiên không ngờ việc đó lại diễn ra sớm và nhẹ nhàng như vậy, không hề có cảm giác nặng nề, hình như chị đang nói một chuyện bình thường, câu chuyện từng khiến chị đau khổ day dứt nhưng dường như sau một đêm chị không còn cảm giác ấy nữa.

Mỗi lúc họ càng nói ít hơn.

Trời đã sáng rõ.

- Dĩ Thâm, tại sao em không hề cảm thấy đau khổ, em tưởng sẽ rất khó khăn khi nói về chuyện này – Nói vậy nhưng nước mắt chị sắp trào ra.

Dĩ Thâm thì thầm:

- Bởi vì em đã có anh.

Mặc Sênh im lặng, gục đầu vào ngực Dĩ Thâm, thời gian lặng lẽ trôi qua, anh tưởng chị đã ngủ nhưng dần dần cảm thấy ngực mình thấm ướt.

Đã là thứ hai, buổi sáng còn phải đi làm.

Lần đầu tiên Dĩ Thâm ra trận mà không có sự chuẩn bị, ra tòa mới phát hiện người tố tụng và chánh án hình như còn mơ hồ hơn mình. Vậy là mọi người miễn cưỡng duy trì đến khi hết giờ, quyết định để đến buổi sau.

Khi thân nhân của đương sự thấy Dĩ Thâm mắt có quầng đen vẻ mệt mỏi, tưởng anh mất ngủ vì việc của mình nên hết sức cảm động, luôn mồm cảm ơn khiến Dĩ Thâm dờ khóc dờ cười.

Mặc Sênh đi làm mắt vẫn còn sưng đỏ, Tiểu Hồng sau khi nghiêm túc quan sát sắc mặt đồng nghiệp, quan tâm hỏi:

- Thất tình phải không?

Mặc Sênh cũng với giọng quan tâm trả lời:

- Đồng chí Tiểu Hồng có định đi ăn hiệu để động viên đồng nghiệp bị thương không ?

Tiểu Hồng tiếp tục dò xét:

- Vậy không phải là thất tình chứ?

Tờ báo cậu Bạch mua có ảnh Ưng Quân trên trang bìa, Mặc Sênh nhìn thấy trên bàn làm việc của cậu ta, tiện tay đem về bàn làm việc của mình đọc. Trong đó có một bài viết dài kể về cuộc đời và quá trình lập nghiệp của Ưng Quân, với nhiều từ hoa mỹ theo phong cách cổ hữu của những tờ báo nhỏ, trong đó có những câu dự đoán về phu nhân của Ưng Quân, doanh nghiệp thành đạt, triệu phú trẻ tuổi.

Mặc Sênh cầm tờ báo trong tay trầm ngâm hồi lâu.

Người quen của chị ở Mỹ không nhiều, chị Quyên là người thân thiết nhất, nhưng từ khi về nước không thấy liên lạc gì. Người còn lại là Ưng Quân, thực ra đối với Ưng Quân, Mặc Sênh chỉ có sự cảm kích, anh đã giúp chị rất nhiều, và lại lần say rượu đó thật ra anh không làm tổn thương gì cho chị.

Do dự một lát Mặc Sênh mở máy vi tính, vào mạng SOSO, dùng hòm thư mà sau khi về nước chị đã không dùng tìm địa chỉ hòm thư của Ưng Quân.

Nội dung thư sau khi bị sửa nhiều lần, cuối cùng chỉ còn lại một câu: “Anh Quân, chuyện tối qua xảy ra ở khách sạn, cảm ơn anh nhiều”.

Thư gửi đi mấy phút, đã xuất hiện tín hiệu có thư, Mặc Sênh nhấp chuột.

Người nhận thư: Triệu Mặc Sênh

zhaomosheng@sosomail.com

người gửi: IN In@sosomail.com

Chủ đề: Không đề.

Chỉ có hai chữ đơn giản xa lạ hiện lên, ngón tay chị dừng trên bàn phím.

“Anh Quân, lần này về nước anh có gặp chị ấy không, có lẽ hai người vẫn còn cơ hội...”

Rất lâu không thấy hồi âm.

Mặc Sênh hơi hồi hận.

Có lẽ mình đã đi quá giới hạn, mỗi người đều có một bí mật sâu kín trong lòng. Người con gái đó có lẽ là vết thương lòng của anh ấy.

Buổi tối Mặc Sênh nói lại với Dĩ Thâm về chuyện đó, Dĩ Thâm lườm chị, chỉ nói mấy chữ:

- Quả nhiên là em ngốc thật.

Nhưng anh lại bổ sung thêm một câu:

- Cũng may là em ngốc.

Mặc Sênh không hiểu.

Một tháng sau, kiểm tra hòm thư mới nhìn thấy thư trả lời của Ưng Quân, nhìn thời gian, bức thư mới chỉ gửi đến hai ngày trước.

Mặc Sênh mở thư.

Người nhận: Triệu Mặc Sênh

Người gửi: INIn@sosomail.com

Chủ đề: Vô đề.

“Không phải ai cũng có thể chịu đựng sự cô đơn lâu như Hà Dĩ Thâm.

Sênh, anh đã thay đổi.

Tái bút: Chúc giáng sinh vui vẻ!”

Mặc Sênh ngây người nhìn hàng chữ trên màn hình.

Chỉ có mấy hàng chữ ngắn ngủi, vậy mà lâu như thế mới hồi âm. Có lẽ người gửi cũng viết đi viết lại nhiều lần và suy nghĩ rất nhiều.

Trong một khoảng thời gian Mặc Sênh có cảm giác chị đã hiểu ra chuyện gì đó, nhưng ý nghĩ chỉ thoáng lóe lên, như một trực cảm rồi lại tan biến.

Trầm ngâm hồi lâu trước màn hình, cuối cùng chị quyết định thoát ra khỏi hòm thư. Sau này có lẽ chị không bao giờ sử dụng hòm thư

này nữa.

Bức thư này sẽ lặng lẽ nằm ở một góc nào đó trên mạng, không có ai mở ra, nhưng cũng không bao giờ mất đi.

Mùa thu lui dần trong hơi lạnh mùa đông, dưới ảnh hưởng của Tiểu Hồng, Mặc Sênh bắt đầu ham mê đan khăn quàng, đáng tiếc những ngón tay bướng bỉnh không theo điều khiển của chủ nhân. Mặc Sênh hay đan nhầm, lúc chặt lúc lỏng, cuối cùng tác phẩm đầu tay của chị cũng hoàn thành. Hón hờ như một đứa trẻ vừa làm được một việc vĩ đại đem khoe với mẹ. Dĩ Thâm dù tỏ ra hết sức cảm kích nhưng không dám quàng cổ lúc ra ngoài.

Tối giáng sinh, Dĩ Thâm mời Dĩ Văn và Trương Mai, bạn trai của cô dự bữa tiệc mừng Giáng sinh. Trương Mai vốn là sếp của Dĩ Văn, một người đẹp hào hoa, đây cũng là lần đầu tiên Dĩ Thâm làm quen với anh ta.

Sau bữa tiệc về mới phát hiện bên ngoài có tuyết rơi.

Ngoài phố, người lớn trẻ em hân hoan đón mừng tuyết đầu mùa.

Mặc Sênh và Dĩ Văn đứng bên đường đợi hai người đang còn đi lấy xe. Dĩ Văn cười nói:

- Tôi định sang năm làm lễ cưới còn định mời chị làm phù dâu, ai ngờ Dĩ Thâm không chờ được. Nhưng cũng không thể trách anh ấy, có lẽ anh ấy đã chờ đợi quá lâu... – Dĩ Văn chớp đôi mắt đẹp dịu dàng, thật khó cưỡng lại một đôi mắt như thế.

Mặc Sênh đỏ mặt, không biết từ lúc nào Dĩ Văn nói năng trở nên bạo dạn như vậy.

Dĩ Văn cười, quay đầu, Trương Mai đang vẫy tay ra hiệu cho cô, nói với Mặc Sênh:

- Tôi đi trước nhé.

- Được – Mặc Sênh gật đầu.

Đi được mấy bước Dĩ Văn đột nhiên dừng lại, nhưng không ngoảnh đầu:

- Nhất định hai người phải hạnh phúc đây, coi như... – Dĩ Văn hạ giọng như nói với mình – Coi n

Chương 12: Trở Về

Tết năm nay đến sớm, vừa qua lễ Giáng Sinh ngoảnh đi ngoảnh lại thoáng cái đã đến Tết nguyên đán.

Đương nhiên năm nay phải về quê ăn Tết. Thành phố Y cách thành phố A không xa, đi xe hơi chỉ khoảng hơn ba giờ đồng hồ,

nhưng
đường ngày tết đông, Dĩ Thâm và Mặc Sênh xuất phát từ sớm vậy mà về đến nhà đã hơn một giờ chiều.

Cảm thấy người bên cạnh im lặng hơi lâu, Dĩ Thâm đưa mắt nhìn sang. Từ tối hôm qua Mặc Sênh đã bắt đầu lo lắng, không hiểu sao khi sắp về đến nhà lại có vẻ bình thường?

Mặc Sênh nhìn ngoài cửa sổ, không nhìn thấy Dĩ Thâm đang nhìn mình.

Dĩ Thâm ngạc nhiên nhìn vợ, gọi:

- Mặc Sênh!

- Gì thế? – Chị quay đầu lại – Gì thế anh?

- Em có biết chơi mạt chược không?

- Chơi mạt chược? – Mặc Sênh tưởng mình nghe nhầm.

- Cô Hà rất thích chơi mạt chược, nếu em không biết chơi thì sẽ làm cô ấy mất hứng – Dĩ Thâm cố tình làm ra vẻ quan trọng.

Mặc Sênh băn khoăn, ý nghĩ trong đầu bỗng biến mất, chỉ còn lại hai chữ “mạt chược”.

- Làm thế nào bây giờ, sao anh không nói trước, em chẳng chuẩn bị gì cả.

- Bây giờ chuẩn bị vẫn kịp – Dĩ Thâm mỉm cười, dừng xe – Mặc Sênh, chúng ta đến nơi rồi.

Đã bao nhiêu năm Mặc Sênh không được hưởng không khí đón Tết vui vẻ đầm ấm như thế này.

Bên ngoài tuyết rơi lả tả, tiếng pháo tốp từ xa vọng lại, cả nhà quây quần bên bàn ăn, nghe bà Hà ca cẩm.

- Hai đứa này càng lớn càng hư, một đứa đã cưới vợ, một đứa sắp lấy chồng, vậy mà không đứa nào báo với bố mẹ một câu...

Dĩ Văn nhăn mặt với Dĩ Thâm:

- Mẹ, mẹ đã nói suốt buổi chiều rồi còn gì.

- Lâu lắm các con mới về chơi ăn Tết, bà để cho chúng nó yên, đừng có lâu bầu mái thế – Ông Hà lườm vợ.

- Ông chán tôi rồi hả?

Ông Hà cả đời sợ vợ, nghe bà nói vậy lại nhăn nhó:

- Là tôi nói vậy thôi, bà thích thì cứ nói cho thỏa, nay mai chúng nó đi rồi không nói được nữa.

Trương Mai không hiểu tiếng địa phương, bắt Dĩ Văn phiên dịch, Dĩ Văn không chịu, vậy là anh chàng hờn dỗi, ngồi yên không nói.

Mặc Sênh mỉm cười ngồi nghe, nhiều năm nay chị đã quen ăn tết một mình, chị thêm khát không khí gia đình đầm ấm như thế này. Chị xúc động không nói được gì, dường như sợ nếu mình lên tiếng, bầu không khí tuyệt diệu này sẽ tan biến.

Sau bữa ăn, bà Hà tổ chức chơi mạt chược. Dĩ Thâm lên lên phòng sách, Dĩ Văn nhận trách nhiệm rửa bát. Vậy là Mặc Sênh, Trương Mai cùng chơi với ông Hà vốn chưa bao giờ dám trái ý vợ phải vào trận theo yêu cầu của bà Hà.

Bà Hà có kinh nghiệm mấy chục năm chơi mạt chược đã trở thành tay chơi lão luyện, ông Hà rèn luyện mấy chục năm, bản lĩnh cũng không kém, Trương Mai là nhà kinh doanh nên các món cờ bạc cũng khá rành, chỉ khổ cho Mặc Sênh mấy năm ở nước ngoài chỉ còn nhớ mang máng, giờ đây lâm trận đã thua thảm bại.

Dĩ Thâm từ trong phòng sách đi ra không tin vào mắt mình:

- Mới chưa đầy một giờ mà em đã thua thế này ư?

Mặc Sênh xấu hổ, ấp úng:

- Vận xấu thôi...

Dĩ Thâm vỗ vai Mặc Sênh, ra hiệu bảo đứng lên:

- Để anh...

Bây giờ mới gọi là kì phùng địch thủ, Mặc Sênh ngồi bên xem, càng xem càng thấy mê, không hề buồn ngủ. Dĩ Thâm giục mấy lần không được phải trợn mắt, Mặc Sênh mới chịu đi ngủ.

Đêm khuya, nửa mơ, nửa tỉnh, nghe thấy có tiếng mở cửa, đèn bật sáng:

- Xong rồi hả? Thắng hay thua?

Dĩ Thâm vén màn chui vào, về mệt mỏi:

- Chỉ có một mình cô Hà thua.

Mặc Sênh trợn mắt:

- Ba người đàn ông bắt nạt một phụ nữ.

- Họ Hà có một qui định, trên bàn mạt chược không có chuyện nể nang nhường nhịn. Vả lại chưa thua sạch cô Hà chưa chịu thôi – Rồi anh ôm chị vào lòng – Ngủ thôi, mệt chết được. Tất cả là tại em.

Mặc Sênh rất ân hận, bình thường anh luôn bận rộn, về nhà ăn Tết lại phải vì mình mà mệt mỏi như vậy, thương quá. Vậy là ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng anh, không dám quấy rầy.

Nhưng lát sau, Mặc Sênh thấy cặp môi ấm nóng của anh xê dịch trên cổ mình, chị trách:

- Anh đang mệt cơ mà?

- Ừ... nhưng anh vẫn có thể mệt thêm chút nữa – Dĩ Thâm thăm thì.

Sáng mùng một Tết, Mặc Sênh tỉnh dậy đã hơn bảy giờ, vừa ngồi dậy mặc quần áo lại bị Dĩ Thâm kéo vào trong chăn.

- Còn sớm, dậy làm gì? – Dĩ Thâm nói giọng ngái ngủ.

- Em phải dậy nấu cơm. Buông em ra – Chị cố gỡ tay Dĩ Thâm đang ôm chặt mình, nhưng không sao gỡ được, chị nhăn mặt rên rỉ – Dĩ Thâm...

- Nằm với anh thêm lát nữa – Dĩ Thâm nói, mắt vẫn nhắm.

- Đúng là! – Mặc Sinh lẩm bẩm – Dĩ Thâm, hôm nay anh lạ lắm.

Người Dĩ Thâm như cứng lại trong một thoáng im lặng mấy giây, anh hỏi giọng hơi thiếu tự tin:

- Là thế nào?

- Anh giống như đứa trẻ vậy! – Mặc Sinh mỉm cười thì thầm vào tai anh.

Tay Dĩ Thâm vẫn ôm chặt chị:

- Đừng làm ồn, ngủ đi.

Hình như cả nhà chưa ai dậy cả, Mặc Sinh đành nhượng bộ, đành nào cũng không thể thoát khỏi vòng tay Dĩ Thâm:

- Ngủ tiếp vậy.

Nhưng... nằm thế này khó chịu lắm.

Vừa nhắm mắt chưa đầy một phút, Mặc Sinh bắt đầu cựa quậy, muốn nhấc đầu ra khỏi cánh tay Dĩ Thâm.

- Sao mà bướng thế không biết? – Dĩ Thâm mở mắt – Em đừng cựa quậy nữa được không?

Mặc Sinh nhăn mặt, chị muốn nằm gối bông, như vậy sẽ dễ chịu hơn.

- Dĩ Thâm – Mặc Sinh lại bắt đầu cựa quậy – Như thế này anh sẽ bị tê tay.

“Lại còn biết nghĩ cho người khác cơ đấy! Nếu không ôm chặt cô ta thì cả hai có nguy cơ cảm lạnh, cứ ôm chặt thế này là an toàn nhất”.

Dĩ Thâm dứt khoát giả bộ không nghe thấy, cứ nhắm mắt ngủ.

Mặc Sinh cựa quậy một hồi không kết quả, lại không ngủ được, mắt nhìn lên trần nhà, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt tuần tú kẻ sát mình.

Dĩ Thâm quả rất đẹp trai!

Lặng lẽ hôn vào má anh, Mặc Sinh bắt đầu buồn ngủ, đầu vẫn nghĩ sẽ dậy sớm giúp cô nấu ăn.

Kết quả khi chị mở mắt đã hơn mười một giờ, không thấy Dĩ Thâm bên cạnh, vội trở dậy mặc quần áo ra ngoài, Dĩ Thâm và bác trai đang đánh cờ cạnh cái bàn rộng ở gian giữa.

Chị đến bên Dĩ Thâm nói nhỏ:

- Sao anh không đánh thức em?

Dĩ Thâm đang tập trung vào bàn cờ, sau khi đi xong một nước mới ngẩng đầu giục chị:

- Mau xuống bếp làm cơm đi.

Mặc Sinh thò đầu vào bếp, chỉ có một mình bác gái làm bữa.

Thấy Mặc Sinh ở cửa bác cười nói:

- Tiểu Sinh, dậy rồi hả, có lạ nhà không?

Chị lắc đầu, chị là người dậy muộn nhất, ngủ say như vậy lại còn lạ nhà gì nữa:

Cô để cháu giúp

Rồi cầm con dao trong tay bà Hà, chị bắt đầu thái thịt.

Bà Hà đi rửa rau, vừa rửa vừa nói chuyện với Mặc Sinh, một lát sau như nhớ ra chuyện gì bà Hà nói:

- Ôi trời! bác hồ đồ quá, Tiểu Sinh, nhà cháu cũng ở thành phố Y này đúng không, khi nào tiện hai nhà gặp nhau ăn bữa cơm thân

mặt.

Mặc Sênh giật mình suýt cửa vào tay, chị mím môi, có nên nói ra không? Ngắc đầu thấy nụ cười thân thiết của bà, mình không nên lừa dối bác, chị quyết định nói ra:

- Cha cháu...

- Mặc Sênh!

Vừa mở miệng thì Dĩ Thâm xuất hiện ở cửa, mặt anh nghiêm nghị, sắc mặt hơi tái.

- Cái thằng, làm người ta giật mình – Bác Hà trách yêu Dĩ Thâm.

Dĩ Thâm nhìn chị:

- Mặc Sênh áo khoác của anh đâu, sao anh tìm mãi không thấy?

Mặc Sênh rửa tay ra khỏi bếp.

Áo khoác Dĩ Thâm treo ngay cái giá áo đầu giường, vừa vào phòng chị đã nhìn thấy. Mặc Sênh ngẩn người trước giá áo, không hiểu thế nào.

Dĩ Thâm giơ tay với chiếc áo từ phía sau chị:

- Em đừng có suy nghĩ lung tung. Anh không muốn có ý nghĩ khác về em – Dĩ Thâm nói giọng nghiêm túc – Mặc Sênh, em phải tin anh.

Có một chút cay đắng trong giọng nói Dĩ Thâm, chị đã nhận ra và chị thấy đau lòng.

- Dĩ Thâm...

- Em cứ như vậy, đừng nghĩ nhiều.

Mặc Sênh ngước mắt nhìn Dĩ Thâm:

- Nhưng như thế anh sẽ trách em lắm chuyện.

- Em cũng hơi lắm chuyện – Anh vuốt tóc chị – Đúng thế, em rất lắm chuyện!

Tự dưng cảm thấy lòng nhẹ nhõm.

- Ra ăn cơm thôi, có lẽ bác đã làm xong rồi.

Lúc ăn cơm, bà Hà lại nhắc đến cha mẹ Mặc Sênh. Chị nói, cha chị đã mất, mẹ chị đang ở nước ngoài. Bà Hà thở dài không hỏi thêm. Bà định mời mọi người cơm xong chơi vài ván mạt chược để thư giãn, nhưng mọi người không mấy hào hứng. Ông Hà muốn đi ngủ, Dĩ Văn muốn đưa Trương Mai tham quan thành phố, bà đành từ bỏ ý định.

Tối hôm trước Dĩ Thâm ngủ ít, sau bữa trưa muốn ngủ bù. Mặc Sênh sáng dậy muộn nên không hề buồn ngủ. Nhân lúc Dĩ Thâm ngủ trưa, chị xem các đồ vật cũ của anh.

Một bài kiểm tra cũ chị cũng ngắm nghía hồi lâu, chị muốn nhìn kỹ nét chữ hồi nhỏ của Dĩ Thâm. Chị đọc từng trang cuốn vở tập làm văn của anh. Dĩ Thâm viết văn rất hay, toàn được điểm 9. Nghĩ đến các bài văn của mình phần lớn được điểm 6, họa hoằn mới có bài được điểm 7, Mặc Sênh không khỏi ghen tỵ. May mà phần văn bình luận anh viết không hay lắm, coi như cũng được an ủi.

Dĩ Thâm tỉnh dậy thấy Mặc Sênh ngồi trên nền, đang giở các đồ đạc của mình. Anh “hừ” một tiếng cảnh báo:

- Hà phu nhân, bà đang xâm phạm đời tư của tôi.

- Dĩ Thâm, anh dậy rồi à? – Mặc Sênh ngắc đầu, mắt sáng lên – Còn gì cho em xem nữa không?

Mặc Sênh say sưa ngắm nghía những kỷ vật cũ của chồng. Dĩ Thâm kéo chị đứng lên:

- Đừng ngồi trên nền.

Anh cầm lên một cuốn vở trong đồng đồ trên nền:

- Sao cô Hà vẫn còn giữ những thứ này nhỉ?

- Bức ảnh này anh chụp lúc mấy tuổi? – Mặc Sênh chia trước mặt Dĩ Thâm một tấm ảnh cũ, trong ảnh Dĩ Thâm mặc đồng phục, rất khôi ngô, tay nâng bằng khen

- Có lẽ trong cuộc thi vật lý toàn quốc năm lớp Bảy.

- Vật lý ư? Nhưng anh học luật cơ mà?

- Nhưng đến trung học anh thích các môn xã hội.

- Nếu biết anh học trường Trung Nhật, em cũng đến đấy học – Mặc Sinh nói về tiếc nuối – Lúc đầu em cũng định học ở trường đó, nhưng trường quá xa nhà, buổi sáng chắc em không dậy sớm được.

- May mà em lười – Dĩ Thâm âu yếm nhìn chị – Cho nên anh mới yên ổn học hết trung học.

Mặc Sinh lườm anh:

- Còn ảnh nào không?

Dĩ Thâm lấy tập ảnh trong tủ:

- Không nhiều lắm, người nhà anh không thích chụp ảnh.

Tập album kiểu cũ, bìa đã ố vàng. Trang đầu tiên là ảnh đứa bé sơ sinh, bên dưới có hàng chữ nhỏ: “Dĩ Thâm hơn ba tháng”.

Đứa bé trong ảnh béo mũm mĩm, cau mày, vẻ mặt đăm chiêu, cương nghị hứa hẹn trở thành chàng trai giàu ý chí, nghị lực. Mặc Sinh ngấm nghĩa hồi lâu, chợt phát hiện điều gì, chị reo lên:

- Dĩ Thâm, thì ra ngay từ nhỏ anh luôn cau có.

- Bé tí đâu đã biết gì – Dĩ Thâm cau mày.

- Thật mà! – Mặc Sinh khẳng định – Bố em bảo lúc em còn nhỏ, vừa nhìn thấy máy ảnh là em cười tít mắt.

Những bức ảnh sau đó đều là ảnh chụp chung. Một thiếu phụ trẻ tay bế đứa con trai, ngồi bên người đàn ông trẻ, nụ cười rạng rỡ hạnh phúc nhìn vào ống kính. Mặc dù hồi đó kỹ thuật chụp chưa tốt nhưng vẫn chớp được vẻ tuấn tú, trang trọng của người đàn ông và nét xinh đẹp yêu kiều của người phụ nữ. Có thể thấy ngoại hình Dĩ Thâm rất giống cha.

Mặc Sinh lặng lẽ xem kỹ từng bức ảnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu mỉm cười âu yếm nhìn chồng.

- Thôi – Dĩ Thâm lấy lại cuốn album trong tay Mặc Sinh, để lại vào chỗ cũ trong tủ – Lâu rồi, tất cả đều đã phai mờ.

Mặc Sinh nhìn vào mắt Dĩ Thâm hồi lâu, chị ôm chặt lấy anh. Lát sau chị nói:

- Chúng mình đi thăm họ được không?

- Đợi đến Tết thanh minh – Dĩ Thâm nhẹ nhàng vuốt mái tóc lờm chờm của chị – Đợi cho tóc em mọc dài thêm chút nữa, nếu không em sẽ là nàng dâu rất xấu.

Thời gian nghỉ Tết không nhiều, phần lớn thời gian của Mặc Sinh đều bị bác gái lôi kéo vào bàn mạt chược, nhưng tiếc rằng liên tục huấn luyện trong mấy ngày cũng không mấy hiệu quả. Mặc Sinh vẫn nhìn thấy quân bài trên bàn là quân quân bài trong tay, nhìn thấy bài của mình thì không biết người khác đánh quân gì.

Dĩ Thâm chỉ biết lắc đầu thờ dài, không biết nên xấu hổ vì tư chất bà vợ của mình hay nên vui vì sau này ít nhất cô ta không làm khuynh gia bại sản vì mạt chược?

Ngày mai phải rời thành phố Y, tối đó Mặc Sinh trần trọc không ngủ được. Dĩ Thâm ôm chị vào lòng khi chị trở người lần thứ ba

- Em nghĩ gì thế?

- Dĩ Thâm – Mặc Sinh im lặng, lúc sau mới nói – Em chưa kể với anh về mẹ phải không?

Dĩ Thâm xoa lưng chị:

- Chưa

- Quan hệ giữa bố mẹ em rất lạ... – Sắp xếp lại ký ức, chị nói tiếp – Lúc nhỏ, em luôn cảm thấy mẹ không thích em, có lẽ là do mâu thuẫn với bố, nhưng em không để ý. Về sau bố em xảy ra chuyện, em ở Mỹ, hai mẹ con mất liên lạc, mấy năm sau một người bạn của bố em cho biết, bố mẹ em đã ly hôn một tháng trước khi sự việc xảy ra. Chuyện bố tự vẫn trong tù thực ra mẹ em cũng có liên quan, bố không muốn liên lụy đến mẹ cho nên nhận hết tội về mình – Người chị run lên.

Dĩ Thâm vỗ về:

- Chuyện đã qua đừng nên nghĩ nhiều.

Mặc dù có tài ăn nói nhưng về mặt an ủi người khác, Dĩ Thâm rất kém, chỉ biết vỗ nhẹ vào má chị như dỗ trẻ con.

Mặc Sinh tưởng tượng ra cảnh Dĩ Thâm dỗ trẻ con bắt giặc bật cười, cảm giác nặng nề bỗng vơi đi

- Em không muốn buồn, chỉ là vừa rồi em nghĩ, bây giờ em đã nghĩ thoáng hơn trước nhiều. Mẹ ăn tết một mình không biết thế nào?

Dĩ Thâm nhìn lên trần nhà, trong đêm tối mắt anh càng nhắm tối, nhưng giọng nói lại dịu dàng như màn đêm:

- Nếu em không yên tâm, sáng mai chúng mình đi thăm mẹ.

Mặc Sinh bắt đầu buồn ngủ, vùi mặt vào ngực chồng, nói giọng mệt mỏi:

- Ít nhất cũng cho mẹ biết cuộc sống hiện nay của em rất tốt.

Sáng hôm sau, Mặc Sinh và Dĩ Thâm lưu luyến từ biệt ông bà Hà, Dĩ Văn và Trương Mai được nghỉ ít hơn nên đã đi từ hôm trước.

Trước khi rời thành phố Y, họ đến khu mới Thanh Hà. Nhưng lần này họ cũng không gặp may, Mặc Sinh gõ cửa mấy lần mà nhà không có ai mở cửa.

- Có đợi không? – Dĩ Thâm hỏi

Mặc Sinh lắc đầu:

- Thôi, mình đi.

Chiếc cầu thang lộ thiên kiểu cũ vừa dốc vừa hẹp, lúc xuống lầu Mặc Sinh tỏ ra rất có kinh nghiệm:

- Loại cầu thang này phải đi chậm, nếu không sẽ va vào người khác ở chỗ ngoặt.

Dĩ Thâm nhìn chị bằng ánh mắt tinh nghịch:

- Em va vào người ta bao nhiêu lần rồi?

Mặc Sinh ấp úng:

- Không, mới có mấy lần.

- Chắc chắn là rất nhiều lần, vẫn tật cũ, đi không nhìn đường – Dĩ Thâm nắm chặt cằm chị, ngấm má bên phải, bên trái, đoạn thờ dài – May vẫn chưa có bên nào bị lệch.

Mặc Sinh nhăn mặt với anh.

Ngồi vào xe ngoảnh nhìn ngôi nhà cũ, cảm thấy buồn, lần này vẫn không gặp, có lẽ hai mẹ con chị không có duyên với nhau.

Xe qua cổng khu, Mặc Sinh vô tình nhìn ngoài cửa, giật mình gọi Dĩ Thâm:

- Dĩ Thâm, dừng xe!

Dĩ Thâm phanh gấp, chiếc xe dừng lại tức thì. Mặc Sinh mở cửa xe chạy ngược lại, Dĩ Thâm không xuống xe, từ trong gương chiếu hậu anh nhìn thấy Mặc Sinh đuổi kịp một người phụ nữ trung niên người gầy gò.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy bất yên, anh bất giác thò tay vào túi tìm thuốc lá nhưng không thấy, mới sực nhớ là mình đã bỏ thuốc, hoàn toàn không mang thuốc theo người. Anh nhắm mắt ngả đầu vào thành ghế, mở nhạc, điệu nhạc du dương vang lên. Đang nghe bỗng có tiếng gõ cửa, Dĩ Thâm mở mắt thấy Mặc Sinh đứng ngoài cửa xe ra hiệu cho anh mở cửa.

- Em vừa nói với mẹ, em đã cưới. Anh có đến gặp mẹ một lát được không? – Mặc Sinh hỏi

Dĩ Thâm lặng lẽ gật đầu.

Bà Phương Mai mẹ Mặc Sinh từ xa ngấm nhìn con gái cùng một người đàn ông trẻ đáng cao to đi đến. Mắt bà không tốt, chưa nhìn rõ người đứng đó nhưng trực giác mách bảo bà đó là người đàn ông ưu tú, xem ra Tiểu Sinh rất có mắt.

Chỉ có điều... bà cau mày... vừa rồi Tiểu Sinh nói tên anh là Hà Dĩ Thâm?

Hà Dĩ Thâm! Cái tên sao quen thế?

Thoáng cái hai người đã đứng trước mặt bà. Chăm chú quan sát người đàn ông trẻ, bà Phương Mai rất hài lòng, quả nhiên một người đàn ông điển trai khí chất sung mãn.

Mặc Sinh giới thiệu hai người với nhau:

- Mẹ em. Anh ấy là Hà Dĩ Thâm con đã nói với mẹ

Ánh mắt nghi hoặc của bà Phương Mai dừng trên người chàng rể lần đầu gặp mặt, cảm giác bất yên mỗi lúc càng hiện hữu, bà cố mỉm cười:

- Thì ra anh là Hà Dĩ Thâm, Tiểu Sênh nhà tôi coi như cũng có mặt.
- Mẹ – Mặc Sênh lúng túng.

Hai người đều im lặng, Mặc Sênh cũng không nói. Những điều chị muốn hỏi mẹ lại không thể. Sau mấy câu thăm hỏi, hai người dường như không biết nói gì nữa.

- Dĩ Thâm, anh có mang theo danh thiếp không? – Mặc Sênh hỏi

Dĩ Thâm gật đầu:

- Có, trên xe, để anh đi lấy.

Mặc Sênh ghi vội số điện thoại di động của mình lên danh thiếp của Dĩ Thâm, đưa cho mẹ:

- Mẹ liên lạc với con theo số máy này. Có việc gì mẹ cứ gọi cho con.

Bà Phương Mai nhận tấm thiếp nhìn lướt:

- Nếu các con vội đi, mẹ không giữ nữa.

Mặc Sênh do dự một lát, nói:

- Chúng con đi đây.

Vội vã từ biệt mẹ lên xe, Mặc Sênh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều:

- Được như vậy là tốt lắm rồi.

Hai mẹ con xa cách nhau bảy, tám năm trời, còn nhiều điều chưa nói hết với nhau. Lần đầu diễn ra một cách khách khí như vậy, trái lại khiến Mặc Sênh cảm thấy nhẹ nhõm.

Dĩ Thâm không chú ý câu nói của Mặc Sênh. Ánh mắt dò xét của người đàn bà hướng vào anh khiến anh bỗng thấy cảnh giác: “Có lẽ bà ấy nhớ ra điều gì”.

Thấy Dĩ Thâm mãi không nổ máy, không biết anh đang nghĩ gì, lát sau không kìm được, Mặc Sênh kéo tay áo anh:

- Tài xế Dĩ Thâm, đã trở về mặt đất chưa?

Ánh mắt trong veo của Mặc Sênh nhìn anh tỉnh ngịch. Bóng ma của quá khứ vừa thoáng hiện bỗng tiêu tan. Ngược nhìn Mặc Sênh, Dĩ Thâm bật cười, thăm hỏi tại sao gần đây càng ngày càng cảm thấy một con người, một cá tính từng khiến anh đau đầu, bỗng quay trở lại? Lễ nào giang sơn dễ cải, bản tính nan di?

Sự thật chứng minh câu nói của cổ nhân rất có lý và dự cảm của Dĩ Thâm cũng rất chính xác. Một Mặc Sênh hai mươi sáu tuổi đương nhiên từng trải hơn một Mặc Sênh mười chín tuổi, nhưng có vài cố tật mà Dĩ Thâm đã quen thuộc vẫn không hề thay đổi theo thời gian hay tuổi tác, ví dụ khi tranh luận với anh không được thì quay ra giận dỗi, ví dụ món ăn nào không thích thì gắp cho anh, ví dụ...

Không sao, Hà luật sư âm thầm thừa nhận, tuy nhiên anh cảm thấy mình đang hưởng thụ. Và lại, nuôi dưỡng trở lại những tật đó của cô ấy đâu có dễ?

Lễ cưới đã định vào nửa tháng sau đó. Dĩ Thâm dự định sau lễ cưới họ sẽ dành ít thời gian nghỉ ngơi, cho nên thời gian này anh cố gắng hoàn tất công việc. Việc nào làm được thì cố làm cho xong, không kịp làm thì giao cho người khác, chương trình “Pháp luật và cuộc sống” đành từ chối không thể tiếp tục, còn công việc chuẩn bị cho lễ cưới, lên danh sách khách mời, lựa chọn khách sạn... Mọi việc đều do một mình Dĩ Thâm lo liệu. So với anh, Mặc Sênh quá ung dung nhàn hạ, thực ra việc đó có thể giao cho công ty dịch vụ hôn lễ lo liệu nhưng Dĩ Thâm thích đích thân chuẩn bị.

Đương nhiên Mặc Sênh cũng có chuyện đau đầu, chị không tìm được phù dâu.

Dĩ Văn không được, vừa qua Tết họ vội vàng đăng ký kết hôn.

Tiểu Hồng càng không được. Khi được báo về lễ cưới của Mặc Sênh, Tiểu Hồng giận dỗi trách chị đã đánh lừa cô ta, vì chuyện đó Mặc Sênh đã phải chiêu đãi cô ta mấy bữa để xoa dịu. Khi Mặc Sênh muốn Tiểu Hồng làm phù dâu cho mình, cô ta dấy náy:

- Không được, nếu làm phù dâu nữa em mãi ế ẩm mắt.

Chưa tìm được phù dâu, Mặc Sênh rất lo lắng.

Còn Tiêu Tiêu, sau khi được Dĩ Thâm cho biết tin về lễ cưới, Tiêu Tiêu lập tức gọi điện cho Mặc Sênh, bảo hai người có kết quả tốt đẹp như vậy là do công của cô ta, nhất định phải trả công cho bà mối.

Tóm lại Tiêu Tiêu cũng không muốn làm phù dâu.

Cuối cùng đã tìm được phù dâu, hoàn toàn bất ngờ.

Tối hôm đó, Dĩ Thâm nằm trên giường nghiên cứu tài liệu, anh đã ra lệnh cho Mặc Sênh không được quấy rầy anh.

Mặc Sênh nằm trên giường viết thiệp mời, chỉ cần viết ngay ngắn rõ ràng là được. Nhưng “chữ này là chữ gì?”, Dĩ Thâm viết láu quá.

Mặc Sênh ngẫm nghĩ hồi lâu...

Không thể đoán ra!

Cẩn bút, “có nên hỏi Dĩ Thâm không?”. Ngẩng đầu lên thấy anh đang chăm chú đọc...

“Hình như anh bảo không được quấy rầy anh...”

“Thôi không cần hỏi, tạm thời để cái tên này lại!”

Đương nhiên, Mặc Sênh không phải là người luôn vâng lời. Học đại học, mỗi khi bị quấy rầy, Dĩ Thâm thường nghiêm mặt, thậm chí quát chị rất dữ. Mỗi lần bị mắng tuy có giận và cũng thấy tủi thân nhưng Mặc Sênh cảm thấy bình thường, sau đó chị lại chủ động làm lành. Nhưng bây giờ lại là chuyện khác.

Hôn nhân không phải chuyện đùa, chị không muốn làm anh phật ý cho nên tối kỵ làm trái lời anh. Nói thật, Mặc Sênh hơi sợ anh.

Nghĩ lại chuyện cũ, Mặc Sênh xấu hổ đỏ mặt, một Dĩ Thâm như bây giờ, trước đây chị không sao tưởng tượng ra

Nhưng chán quá... chép mãi chép mãi... Không chịu nổi, chị vớ lấy tờ giấy, viết mấy chữ:

“Dĩ Thâm, tại anh làm em bất hòa với đồng nghiệp”

Viết xong chìa cho Dĩ Thâm, như vậy không thể coi là quấy rầy anh.

Dĩ Thâm đang đọc tài liệu, cau mày liếc nhìn mấy chữ Mặc Sênh vừa chìa ra, cảm thấy tình hình nghiêm trọng liền viết hai chữ bên dưới:

“Thế nào?”

“Đào Nghị Thanh, anh biết rồi mà, bây giờ cô ấy biết anh và em trước đây quen nhau, cô ấy bực lắm, cho rằng em cố tình giấu cô ấy, nhưng tình hình của anh và em lúc đó, em có thể nói được gì?”

Dĩ Thâm dụi mắt, viết tiếp:

“Nghiêm trọng lắm phải không?”

“Rất nghiêm trọng! Em và Nghị Thanh đã nói chuyện với nhau, em đã giải thích cho cô ấy hiểu, còn mời cô ấy làm phù dâu, cô ấy cũng đã đồng ý, nhưng Nghị Thanh bảo cô ấy sẽ không có quà mừng dâu” (tiếp đó vẽ một khuôn mặt đang khóc, rất buồn cười)

Quả nhiên rất nghiêm trọng!

Dĩ Thâm vứt mảnh giấy vào thùng rác, kéo chị vào lòng:

- Anh thấy em quá vô duyên!

Chị vui vào ngực anh, bị anh tóm chặt eo, chị cười khanh khách, hai tay chống vào ngực anh muốn nhổ dậy. Mùi nước hoa sau khi tắm vẩn vít quanh mặt anh, trong phút chốc đầu Dĩ Thâm như ngấm hơi men.

Đây là điều anh đã từng khao khát. Từ giờ trở đi bất luận thế nào anh cũng không buông!

Trước lễ cưới mấy hôm, văn phòng Luật sư Viêm Hường Hà có một vị khách không mời mà đến.

Hôm đó Dĩ Thâm từ viện kiểm sát trở về, Mỹ Đình thấy anh nói ngay:

- Luật sư Hà, có một bà chờ anh đã lâu.

Nhìn theo tay chỉ của Mỹ Đình, Dĩ Thâm nhận ra một người quen quen. Vị khách thấy anh vội đứng lên chào một cách lịch sự. Đó chính là Bà Phương Mai, mẹ Mặc Sênh.

- Mời dùng trà – Mỹ Đình để hai tách trà lên bàn rồi lui ra.

- Cảm ơn – Bà Phương Mai lặng lẽ đưa tách trà lên miệng. Vốn là phu nhân thị trưởng, rõ ràng bà rất quen nghi lễ xã giao.

Mỹ Đình nhẹ nhàng khép cửa, phòng làm việc chìm trong yên lặng.

Bà Phương Mai ngẩng nhìn người đàn ông trẻ ngồi sau bàn làm việc, lên tiếng trước:

- Lần trước vội quá, có lẽ anh đã nhớ ra tôi là ai?

- Tất nhiên – Dĩ Thâm nói với giọng thản nhiên – Triệu phu nhân!

Cách xưng hô lạnh nhạt càng khiến bà thêm hoài nghi, bà tỏ ra ôn tồn nói:

- Anh cũng không nên quá khách sáo, anh và Tiểu Sênh đã cưới nhau, anh cũng nên gọi tôi là nhạc mẫu mới phải.

Dĩ Thâm cười nhạt, không nói.

Bà Phương Mai mỉm cười:

- Nếu anh không quen có thể gọi tôi là bà Phương Mai.

- Bà Mai – Dĩ Thâm nhắc theo – Tôi rất tò mò. Bà đến đây có việc gì?

Bà Mai lại nhấp ngụm trà, thái độ có vẻ tự nhiên hơn:

- Lần trước chỉ trao đổi vài câu ngắn ngủi, Tiểu Sênh lại một mực ca ngợi anh, tôi hôm nay đến đây chẳng qua xem thực hư thế nào. Hà luật sư không nên quá đề phòng.

- Nếu Mặc Sênh biết bà quan tâm đến cô ấy như vậy, chắc cô ấy sẽ cảm động lắm.

Bà nhìn khuôn mặt lạnh lùng của chàng trai, cười thân mật:

- Có phải anh cảm thấy tủi thay cho Mặc Sênh?

Thái độ Dĩ Thâm vẫn lạnh lùng:

- Mặc Sênh xưa nay chưa bao giờ cảm thấy tủi thân, tại sao tôi phải làm việc đó thay cô ấy?

- Quả có thể! – Bà nhướn mày vẻ khinh thị, đoạn thờ dãi nói – Tiểu Sênh từ nhỏ đến giờ tôi chưa làm tròn trách nhiệm của một người mẹ đối với nó. Phần vì bận công tác, phần vì quan hệ giữa tôi và cha nó không được tốt nên không mấy quan tâm đến nó. May nó không phải đứa trẻ quá mất cảm, nó vẫn lớn lên khỏe mạnh.

Trước lời lẽ khắt thiết của bà ta, Dĩ Thâm vẫn không động lòng:

- Nếu bà Mai muốn thể hiện tình mẫu tử, việc gì phải vòng vo như vậy? Bà nên nói trực tiếp với Mặc Sênh thì hơn.

Bà ta chăm chú quan sát Dĩ Thâm:

- Hình như anh có vẻ ác cảm với tôi?

- Có lẽ bà nhầm – Dĩ Thâm đáp gọn

Im lặng...

Bà Phương Mai lại nhắc tách trà lên, nhưng lại im lặng, một lúc nói tiếp:

- Tôi không biết song thân của Hà luật sư làm nghề gì, nếu có thời gian hai gia đình nên gặp nhau một lần.

- Có lẽ không thể, cha mẹ tôi đã mất từ lâu – Dĩ Thâm vẫn giọng thản nhiên.

- Quả đáng tiếc. Tôi thành thực xin lỗi – Giọng bà ta bắt đầu thiếu tự nhiên, nhưng không có vẻ ngạc nhiên, giống như bà ta đã sớm biết chuyện. Bà ta thờ dãi hỏi – Ông bà mất vì bệnh ư?

Dĩ Thâm tái mặt.

Thực ra mục đích chuyến đi của bà ta, Dĩ Thâm rất hiểu. Bà ấy có lẽ đã biết mình là ai, nhưng không biết anh có biết chuyện cũ hay không, cho nên mới lặn lội đến đây hỏi vòng vo thăm dò. Dĩ Thâm đương nhiên có thể giả bộ không biết, nhưng bây giờ anh thấy chán

ghét kiểu thăm dò vòng vo đó.

- Bà Mai – Dĩ Thâm nói dần từng tiếng – Vì sao phải vòng vo như vậy? Tại sao không hỏi thẳng tôi có biết đến cái chết của cha tôi là có liên can đến ngài thị trưởng Triệu Thanh Nguyên?.

Dĩ Thâm vừa dứt lời, cái mặt nạ từ bi ôn tồn của bà ta lập tức rơi xuống. Bà hấp tấp đứng dậy, mặt biến sắc:

- Nếu anh đã biết, tại sao còn cưới Tiểu Sênh, có phải để báo thù chúng tôi không? – Nhìn chằm chằm vào mặt anh, bà dần giọng – Tôi không tin anh!

Mắt Dĩ Thâm lóe lên:

- Bà tin hay không chẳng liên quan gì đến tôi.

Bà ta sửng người, đoạn dịu giọng hỏi:

- Tiểu Sênh có biết chuyện này không?

- Cô ấy không thích hợp để biết chuyện này, cũng vĩnh viễn không cần biết.

Từ lâu anh đã quyết định cho dù không ở bên nhau, anh cũng không bao giờ cho Mặc Sênh biết chuyện. Chuyện này mình anh chịu đựng là đủ.

- Thực ra chuyện năm xưa chỉ là không may, không ai ngờ kết cục như vậy. – Bà Mai nói, có vẻ thực sự cảm thấy hối tiếc.

Năm xưa cái chết bất đắc kỳ tử của ông Hà khiến bà có ấn tượng sâu sắc về gia đình họ. Mười mấy năm sau, khi Mặc Sênh nhắc đến Hà Dĩ Thâm, bà cảm thấy quen quen. Khi nhìn thấy anh, bà càng hoài nghi, bà không yên tâm quyết định đi tìm hiểu. Quả nhiên ra anh chính là đứa con trai mười tuổi của nhà họ Hà năm xưa. Nhưng bà không biết đứa trẻ mười tuổi đó có biết chuyện về cái chết của cha nó hay không, cho nên mới có chuyến đi này.

Câu nói của bà Mai khiến Dĩ Thâm không muốn tranh luận nữa. Anh đứng dậy mở cửa sổ, không khí lạnh từ bên ngoài tràn vào, từ cửa sổ tầng mười nhìn ra một khoảng không bao la khoáng đạt hiện ra trước mắt Dĩ Thâm, làm vơi đi tâm trạng nặng nề do câu chuyện bà Mai gợi lại. Khi cha chết, Dĩ Thâm mới hơn mười tuổi, còn nhỏ tuy thông minh nhưng anh sao có thể hiểu được những ngoắt ngoéo phức tạp của cuộc đời.

Chỉ nhớ một hôm đi về học về thấy cha buổi sáng còn khỏe mạnh đã nằm trong bệnh viện, người đầy máu, đã tắt thở. Sau đó mẹ anh vốn khỏe mạnh cũng lâm bệnh, anh bỗng chốc trở thành đứa trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ. May người hàng xóm, đồng thời là bạn của cha anh nhận nuôi anh. Câu chuyện bí ẩn sau này lớn lên anh mới biết. Khoảng những năm 80, cha Dĩ Thâm vay tiền ngân hàng đầu tư bất động sản, nhưng khi công trình xây dựng mới được một nửa thì ngân hàng thay đổi chính sách cho vay, vì vậy ông phải trả nợ trước thời hạn. Ông Triệu Thanh Nguyên chính là giám đốc ngân hàng thành phố Y hồi đó, giám đốc ngân hàng địa phương có quyền quyết định có thu hồi vốn cho vay hay không. Cha Dĩ Thâm sau nhiều lần tác động, cuối cùng đã khiến ông Triệu Thanh Nguyên đồng ý gian hạn cho thời gian trả nợ. Tuy nhiên ông Triệu Thanh Nguyên chỉ hứa suông mà không có hành động cụ thể, vậy là công sức, tiền bạc của cha Dĩ Thâm coi như đổ xuống sông xuống biển. Ông vẫn phải trả nợ theo chính sách mới, công trình xây dựng của ông đành bỏ dở, chủ xây dựng và bên vật liệu đòi nợ ráo riết, trong khi chạy trốn con nợ, ông bị ngã từ trên tầng đang xây dở và chết tại chỗ. Trong khi đó, ông Triệu Thanh Nguyên vẫn ung dung thăng tiến, lên tới chức thị trưởng. Mặc dù không trực tiếp gây ra cái chết của cha Dĩ Thâm, nhưng rõ ràng ông là nguyên nhân của bi kịch này. Cô Hà mỗi khi nhìn thấy ông ta phát biểu trên truyền hình, đều chỉ tay vào tivi nói với Dĩ Thâm:

- Dĩ Thâm, chờ xem, con người này nhất định sẽ bị quả báo.

Dĩ Thâm không thể nào quên được tâm trạng của anh khi được biết Triệu Mặc Sênh là con gái của Triệu Thanh Nguyên. Sự căm hận, sự phẫn nộ, đau đớn, nức cười lẫn lộn dày vò khiến anh không thể kiềm chế, nên đã trút tất cả lên đầu Mặc Sênh. Có lẽ trong đó còn có cả chút căm ghét chính bản thân, bởi vì ngay cả lúc đó anh cũng không có ý định chia tay Mặc Sênh.

Những lời anh nói ra khi đó chính anh cũng cảm thấy đau lòng, hối hận Mặc Sênh? Thực tế, anh đã hối hận ngay sau đó.

Dĩ Thâm cau mày, chăm chú nhìn vào chậu hoa móng rồng màu đỏ ở ban công nhà bên cạnh. “Đúng vậy, chuyện cũ không nên khơi lại”, lúc đó anh còn trẻ, suy nghĩ không khỏi ấu trĩ, mới hơn hai mươi tuổi đầu anh không biết kiềm chế tình cảm của mình, bây giờ càng không nên đi vào vết xe cũ.

Thấy chủ nhân có ý đuổi khách, bà Phương Mai chợt nhận ra việc bà đến đây là hoàn toàn sai lầm. Nếu anh ta không có ý định báo thù, sự xuất hiện của bà chẳng phải nhắc anh ta nhớ đến chuyện cũ hay sao? Nếu anh ta có ý định báo thù, sự có mặt của bà liệu có ngăn cản được anh ta?

Nhưng dù sao bà vẫn không muốn chuyển đi vô ích. Bà trở lại về ôn tồn như lúc mới đến:

- Tôi mong anh hứa với tôi một điều, mặc dù tôi không thân thiết với Tiểu Sênh, nhưng vẫn là mẹ nó.

Mãi không có câu trả lời...

Bà đến đây trong tư thế đầy kiêu hãnh, vậy mà vì Tiểu Sênh bà đã hạ mình. Bà đứng lên nói:

- Tôi đi đây.

Ra đến cửa, khi bà vừa cầm nắm đấm định mở, con người trẻ tuổi kia lại lên tiếng:

- Họ cho tôi mười năm, tôi cần Mặc Sênh cả đời! – Giọng nói chất chứa sự mệt mỏi, không quay đầu lại, anh tiếp – Tôi đầu hàng hiện thực.

Bà Phương Mai lúc đầu rất đối ngạc nhiên, chợt hiểu đó chính là lời hứa bà mong muốn ở anh ta. Bà quay đầu lại, cả người chàng trai bị bao phủ bởi nắng chiều hắt qua cửa sổ rộng, khuôn mặt nhìn nghiêng của anh giống như tạc đá. Bà chưa kịp nói gì thì người đó đã tiếp:

- Mặc Sênh hay suy nghĩ, chuyện này nhất định không nên cho cô ấy biết.

Văn phòng trở lại yên tĩnh, nhưng Dĩ Thâm không thể nào tiếp tục làm việc. Nhìn đồng hồ cũng sắp hết giờ làm việc, anh thu xếp tài liệu để mai làm tiếp.

Điện thoại di động trong túi đồ chuông, đó là tín hiệu tin nhắn. Chắc chắn là Mặc Sênh!

Mở máy, đúng là cô ấy: “Dĩ Thâm, hôm nay em lĩnh tiền thưởng, em mời anh đi ăn cơm, em sẽ đến chỗ anh ngay”.

Dĩ Thâm mỉm cười, trong đầu hiện ra cái vẻ đắc thắng của Mặc Sênh. Đang chuẩn bị trả lời thì điện thoại bàn réo vang. Nghe xong điện thoại lại có tin nhắn: “Sao không nhắn lại cho em? Anh không thể không mở máy. Điện thoại đáng thương, Dĩ Thâm đã vứt máy ở xó xỉnh nào rồi?”

Đúng là không có chút nhần nại nào cả! Dĩ Thâm bất giác lắc đầu, anh chỉ trả lời điện thoại khoảng một phút.

Anh nhanh chóng hồi âm: “Không cần lên, ở bên dưới chờ anh”.

Dĩ Thâm đứng bên cửa sổ, chờ Mặc Sênh xuất hiện. Hình như Dĩ Thâm cũng tự hỏi, vì sao anh có thể chờ lâu như vậy?

Thực ra chờ đợi và thời gian chẳng có gì liên quan đến nhau, đó là một thói quen, nó tự nảy sinh, còn anh không thể cưỡng lại.

Mặc Sênh đeo máy ảnh lủng lẳng trước ngực đã xuất hiện trong tầm mắt Dĩ Thâm. Chị đứng dưới bóng cây bên kia đường, cúi đầu bấm phím di động.

Lát sau, mẫu tin nhắn xuất hiện trong điện thoại của anh: “Dĩ Thâm em đến rồi, anh mau xuống đi, vẫn quy định cũ, em đếm đến một nghìn...”.

hết chương 12